

ဒီဂျစ်တယ်

ဆုဇော်

(ရန်ကင်းတက္ကသိုလ်)

မင်း: အလှည့်ကျရင် လာ ထား:

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာအုပ်အမှတ်	- ၅၀၁၅၄၀၀၈
စာအုပ်အမှတ်	- ၅၀၁၇၃၁၂၀၈
အုပ်စုအမှတ်	- သိန်းရွှေကြည်
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်အေးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ) (မြ-၀၃၇၅၁)
	အမှတ်: ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂) စံပယ်အောင်ဆက် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
အတူပေးလင်	- ဦးထွန်းကျော်
စာအုပ်အမှတ်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	၅၀၀
စာအုပ်	၁၅၀ ကျပ်

ရိုမြို့က အသည်းခွဲရုံ ပန်းကျော်ရုံ ဆပ်အပြောင့် ကော်ဖီ
ဆောင်ကလေးကို ဖြောင့်စက်နဂို ဆွဲပေးနေသည်။

သူ့ရဲ့ ဖန်စီနားဆွဲနှင့် မကပ်အောင် ဆတ်ထား၍ ဖိစိစွဲ

ရုရု

“နာတယ်ဟ၊ ဖြည့်ဖြည့်လုပ်လေ”

“အေးပါ”

အသည်းခွဲက ဆုံလည်ဆိုဟန်လေးမှာထိုင်ရင်း ရိုမြို့ရဲ့
အလှူ ပြုပြင်ပေးမှုကို ခံယူနေရင်း မှုကလေးကလည်း အေးရည်

သီချင်းဆိုဟန်ကို ကြည့်နေပါသေးသည်။

တစ်ခေါက်က ပြုတ်လမ်းလျှောက်တန်း တွေတဲ့xxxx

မင်းရဲ့အလှူကြောင့်ငါ ငုတ်ကုတ် ချစ်စရာပြီပေါ့xxxx

Flightက စစ်ဖူးတာနဲ့ xxxx

စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ကျွတ်တယ်xxxx

ရုတ်တရက် မင်းကိုတွေ့ပြီပဲ အကြွက်ပေါ့***
 နင်ခရီးသည် ဆီးကြိုပုံလေး ငါ့ခိုးငွေချိန်လေး***
 "ဒီမက်လှည့်ဦး"

ချိုမြိန်က သူ့ကို သိပ်မနာလိုချင်။ ချိုကတော့ မတိတိ
 ရပ်ပြီး သူ့ဆံပင်ဖြောင့်သထက်ဖြောင့်အောင် အိမ်တုန့်တုန့်လေး
 စိုလက်ပြီး ရှင်းမြစ်နေအောင် အခြေကရုစိုက်ပြီး Care လုပ်ပေး
 နေရတာ။ အခု ချိုက မတိတိပဲ သူက ဆိုလည်ခဲ့မှာ ဒါတောင်
 ငြိမ်ငြိမ်စနေ။ သိချင်အားထောင်ရင်း အေးအေးလေးအေး
 တောင်ပြီပေါ့။

ခေါင်းမှူးတယ် လေယာဉ်ခိုငါ့မှာပြီ***
 လည်နေတဲ့စက်ဝိုင်းထဲ***
 နစ်နာ လှည့်လည် လိုက်နာတတ်နေ***
 အိပ်မက်လား ဒါဟာ တုတ်ရုံလား မသိတော့ပါ***
 သိပ်ဆန်းကြယ် အနောင်နတ် ပန်းခင်းအလယ်***
 အပြုအောင်နှစ်တောင် ကမ္ဘာမှာ အလှဆုံးသူ***
 ဒါဟာ မင်းလေးနဲ့ငါ့ လက်ထပ်ပွဲ***
 အသည်းစွဲ နှုတ်ကနေ အသက်မရှူတမ်းလိုက်ဆိုရင်

ခေါင်းကိုတဲ ယိမ်းနဲ့ချင်သေးတာမို့
 "ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေလေ စွဲရာ၊ မမနော် သူ
 ကိုယ်သူ ရဲလေးကျနေတာပဲ၊ ကိုကိုမငြိမ်ဘူး"
 ချိုမြိန်က ရဲလေးကြော်ငြာထဲက ပုံစံမျိုးလုပ်နေတဲ့
 အသည်းစွဲကို ဆံပင်ပါ ဆောင့်ဆွဲချင်လာသည်။ တစ်နှစ်ပဲကြီးတဲ့
 အစ်မမို့ စွဲလို့ခေါ်ပြီး နင်တစ်လုံး ငါတစ်လုံး အားပေးတရ စကား
 ပြောတဲ့အခါပြောသလို စိတ်လိုက်ရရှိလျှင်တော့ သူ့ကို "မမ" ဟု
 ဘာရုံစာသေခေါ်ဝါသည်။

နှစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ စွဲ နင် ငါပဲ ချတာ။
 ညီအစ်မဆိုပေမဲ့ သူငယ်ချင်းလည်း သူငယ်ချင်း။
 အသည်းစွဲ ငါးနှစ်ပြည့်တော့ ကျောင်းအပ်ပြီး သူငယ်တန်းထားလိုက်
 ပေမဲ့ စာမေးပွဲဖြေကားများမှာ အပြင်များပြီး ဆေးရုံရောက်သဖြင့်
 မမမက သူ့သမီးကို ထိုတစ်နှစ် စာမေးပွဲဖြေခိုင်းရက်တော့ပါ။
 ဒီလိုနှင့် နောင်တစ်နှစ်မှာ ချိုမြိန်နွေးလည်း ငါးနှစ်ကျော်
 စတုဂံပြိုင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား အတန်းတစ်ခုထဲ တျောင်း
 အတူတက်ကြရတော့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး သူငယ်တန်းဘိမ္မာ ဘေးချင်းကပ်ရလို့

အတူတိုင်ခွင့်ရအောင် အတန်းပိုင်ဆရာမကို ပူဇော်သည်။

အဲဒီတုန်းက စာရေးနဲ့နဲ့ ထိုင်ခုံတွဲထားတဲ့ နံတန်းမှာ လေးယောက်စီ ထိုင်ခုံကြရတာကို အခုထိ မှတ်မိသည်။ သူငယ်တန်းတုန်းက ချိုတို့က ကျောက်သင်ပုန်းနှင့်ကင်ရက်က အလယ်တန်း ရှေ့ဆုံးခုံမှာ ထိုင်ကြတာ။

ချိုမြိန်က အစွန်မှာ။ ပြီးရင် အသည်းခွဲ။ အသည်းခွဲရဲ့ နံသားမှာ ယမင်းဦး။ ယမင်းဦးဘေးမှာ မသန်းသန်းရီ။ အဲဒီ မသန်းသန်းရီဆိုတာက ခုနစ်နှစ်မှ ကျောင်းစနေတာပဲ ချိုတို့သုံးယောက်ဆက် အသက်ကြီးရုံသာမက B ခန်း တစ်ခန်းလုံးမှာ သူ့အရစ်အရှည်ဆုံး သူ့အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

ငယ်တန်းမှာ အသက်တစ်နှစ်ပိုကြီးတာဟာ ဉာဏ်ရည်မှာ ကျ အတော်ကွာသလားမယ်ပါ။ သင်္ချာတွက်ရင် အဲဒီ မသန်းသန်းရီက အရင်ဆုံးတွက်လို့ပြီးသည်။ မသန်းရီ စာအုပ်ထဲကနေ ယမင်းကလေး ယမင်းထဲကနေ အသည်းခွဲ။ အသည်းခွဲကနေ ချိုမြိန်ဆီ။ ဒီတော့ အတန်းထဲမှာ စာအုပ်ရဆုံး သင်္ချာအတွက်အပြန်ဆုံးပြီးတာ ချိုတို့လေးယောက်ပါပဲ။

ရယ်တော့ရယ်ရသည်။ မသန်းရီက လက်ရေးပိုင်းပိုင်း

စက်စက်ကလေးနှင့် အရမ်းလည်းလှတော့ ချိုမြိန်တို့ကလည်း သူ့ကို အတုခိုးပြီး လက်ရေးပိုင်းအောင် သစ်ရပ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

တံငါမှာဖိုးတံငါ။ မုဆိုးမှာဖိုး မုဆိုး။ စာတော်တို့ မသန်းရီမှာနေတော့လည်း ချိုရော ခွဲရော စာတော်ခဲ့ကြပါသည်။

မူလတန်းတက်တုန်းက ဆုတွေခဏခဏရသည်။ ဝထမဆုကိုတော့ မသန်းရီကပဲ အမြဲရပြီး ချိုနှင့်ခွဲက ဒုတိယနှင့် ဇာတိယ ဇရာကို မကြာခဏလှရသည်။ အဲဒီတုန်းက ချိုက ဇာတိယရတာ များသည်။

ဒုတိယဆုလို့ စာတမ်းကပ်ထားတဲ့ ပက်ကပ်ဘူးကို နှုတ်ကံထိ မဖောက်ဘဲ ရှိုးကော်စိတ်ထည့်ထားတုန်းပါ။ မေမေက နှိုးကို ချိုးမွမ်းလျှင် ချိုက “သူကအကြီးပဲ မေမေရဲ့ ဒုတိယကို သူရဟာ ဘာမှမဆန်းပါဘူးနော်” ဟု ဆင်ခြေပေးတတ်သည်။

အလယ်တန်းရောက်တော့လည်း အတန်းစဉ်မှာ ဗညာစည်ရွှန်းစုတွေရခဲ့ပါသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ အထက်တန်းကျောင်း အပြန်တော့ ချိုရောခွဲရော ဆုမရှိတော့။ စာကို ပိုကြိုးစားရမယ့် အချိန်မှာ အပျိုပေါက်ကလေးနှစ်ယောက်က အလှအပ အရွယ်ကြီးစဉ်

www.burmeseclassic.com

ဒါကြောင့်

ပြောတော့ ရန်တန်းနှစ်မှာပဲ ပခင်ဆုံးသွားတော့ မေမေက နီးကပ်စေတတ်မှာ အရင်ထက် ကျုံးရှာရတာမို့ စွဲတိုညီမနှစ်ယောက် အသွယ်ရင် အရင်လို ကြမ်းကြပ်မတ်မတ် နောင်မကြည့်နိုင်တော့ တာလည်းပါသည်။

အသည်းစွဲက သူငါ့သမားပါရာ ကာရာဆိုကောဆိုရင်း အချိန်တွေ ပွန်းကန်တတ်သလို ချိုဖြိုကလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျွဲရှင်သွားရင် ပိုအလှပြင်လာတတ်သည်။

ချိုဖြိုနွေးက သူကိုယ်တိုင်လည်း လှလှပပ ကြောကြော မော့မော့ပြစ်နေအောင် ဂရုစိုက်သလို သူ့ရားတွေကိုလည်း လှပ သင်ရပ်အောင်ပြုပြင်ပေးချင်သည်။

မေမေ အပြင်သွားတော့မယ်ဆိုရင် ချိုဖြိုကဝံ့ဆံ့တဲ့ပုံ အမျိုးမျိုးတွေတစ်နေ့တစ်မျိုး မနိုးအောင်ထိုးစွဲပြင်ဆင်ပေးတတ် သည်။

“ငါ့သမီးငယ် ချိုနွေးကတော့ ကာရာမှလုပ်မနေနဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဗျူဟာဆရာမှာဆင်တန်းတတ် ပြီးရင် မေမေ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပွင့်ပေးလိုက်မယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

မေမေက ဤသို့ပြောလျှင် ချိုလေးက ခုန်ဆွခုန်ဆွခုန်

“တောင်းတယ်မေမေ အဲဒါအရမ်းကောင်းတယ် ချိုလေး ဘန်ကောက်မှာသွားသင်မယ်”

“ကြည့်...စလားကတည်းက ဘန်ကောက်တဲ့”

“ပိုလိုက်ပါမေမေရာ၊ ကြောက်လန့်နန့် အိမ်မှာမှာ သူညီသက်သာတာပေါ့”

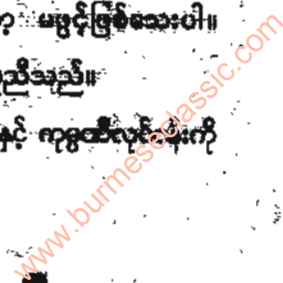
စွဲကလည်း ဆိုသို့ဝင်တိုက်တွန်း၏။

ဆယ်တန်းပြေပြီးတော့ ချိုလေးက တကယ်ပဲ ဘန်ကောက် မှာ ဆင်တန်းသွားတက်သည်။ အသည်းစွဲကတော့ ရန်ကုန်မှာပဲ အင်္ဂလိပ်စပီကင်လေးတက်လိုက်၊ ကိုရီးယားစကားပြောလေး သင် လိုက်နှင့် လုပ်နေခဲ့ပါသည်။

ဘန်ကောက်က ပြန်ရောက်လာသောအခါ ချိုလေးပုံစံက အရင်ကထက် လှပအောင်ဖြန့်သွားအလို စွဲထင်မိ၏။

တက္ကသိုလ်တွေပွင့်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး အလေးသင်ပဲ ယူသည်။ ချိုလေးက ဗျူဟာဆရာတန်းတော့ မပွင့်ဖြစ်သေးပါ။ အသည်းစွဲကတော့ မေမေကုမ္ပဏီမှာပဲ တူညီသည်။

မေမေက အထည်ချုပ်စက်ရုံတစ်ရုံနှင့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို

ကိုယ်တိုင် စိမ်းခန်းခွဲနေသူဖြစ်သည်။

ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း စတိုင်လ်လေးက ခေတ်မီသည်။

ဘော်ဒီဆိုရင်လည်း သွယ်လျှော့စင်းပြီး အမျိုးကျ တုန်းပါ။

သမီးနှစ်ယောက်က ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူအရွယ်တွေ ရောက်တဲ့အထိ မေမေက ခါးတုတ်၊ ဗိုက်ခေါက်ထူတာလည်းမရှိ။ လက်မောင်းတုတ်တာမျိုးလည်း မရှိ။ မျက်နှာလေးကျတော့လည်း စကင်းကဲတွေ စနစ်တကျ သုံးစွဲတာမို့ တင်းဇာင်းဝင်းဝင်း ပြောင်ပြောင်အိမ်လေးသာ။

ဝက်ခြံတို့ မွဲခြောက်တို့ပင် လုံးဝမရှိ။ အရေးအကြောင်း ငယ်လေးတွေ မျက်လုံးတဝိုက်ရှိပေမဲ့ သိပ်မသိသာလှ။ မှုတ်ပင်က လည်း ချိုလေးလက်ရာ တူးစတက် အခွေအကောက်လေးနှင့်မို့ ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် နုနယ်ပျိုမျစ်နေသည်။

အသည်းခွဲဝတ်တဲ့ ကိုယ်ကြပ်ဂါဝန် ဟိုက်ဟိုက်လေးကို မေမေဝတ်လိုက်ရင် မော်ဒယ်ဂဲလ်လား မှတ်ရတုန်းပါ။

သမီးနှစ်ယောက်နှင့် သွားလာလျှင် ညီအစ်မသုံးဖော်လို့ သာ ထင်ရတာ။

“ဒါ ကျွန်မသမီးနှစ်ယောက်ပေါ့” ဟု ဖိတ်ဆက်ပေးလျှင် မြင်တဲ့သူက မျက်ခုံးပင့် အံ့ဩရသည်။ “ဟယ် ညီအစ်မတွေပဲ ထင်တာ” ဟု ဖွင့်ဟဝန်ခံကြသည်။ သူတို့ တမင်မြောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါ။ ညာပြောတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ အသည်းစွဲ လိုသည်။

မေမေကိုယ်တိုင်က ဆုတောင်းကောင်းပြီး အရွယ်တင် တာ။

တစ်ခါက ဗေဒင်သွားမေးတော့ မွေးသက္ကရာဇ်ပြောရတဲ့ အခါ မေမေက ခြောက်ဆယ့်ရှစ်ခုမွေးတာဟု အမှန်ကိုပြောတာကိုပင် ဗေဒင်ဆရာက နှစ်ထောင့်ရှစ်ဆိုတော့ လေးဆယ်ဟု သူ့ဟာ သူ့တွက်ချက်ပြီးမှ မေမေမျက်နှာပြန်မော့ကြည့်ကာ သူ့တွက်ထားတာ မှားနေသလားဟု သံသယဖြစ်သွားသည်။ လေးဆယ်ဆိုတာကို ထောက်ပံင်နဲ့ ဖျတ်ခနဲပြန်ဖျက်ပြီး ယုံယုံကြည်ကြည်မဲ မေမေကိုပြန် အေးသည်။

“ကျွန်တော်မှားနေပြီဗျာ၊ ခုနှစ်ဆယ့်ရှစ်ဖွားလို့လား၊ ဒါဆို အခု သုံးဆယ်ထဲမှာ” ဟု အသစ်ပြန်ထွက်ဖို့ပြင်တာမို့ မေမေက အနိုးတတန်း”

“အနုပညာ၊ ခြောက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပါးအား ဆရာ၊ ကျွန်ုပ်
အနုပညာအင်အားပေးပါ” ဟု ပြန်ပြောမှ ရယ်မောပြီး

“အိမ်ပြုစွာညိုက အတော်အကျိုးပေးကောင်းတာမိချာ၊
ဒါတွေနဲ့ စကားစကား ကောင်းမှုကံတွေပေါ့လေ” ဟု မှတ်ချက်ချ
ရသည်။

မေမေက အယ်လီဗီကြည့်ကြည့် တကယ်ဆုံးဆယ်
လောက်ပဲထင်ရသည်။ သူ့လိမ်ပြောစရာမလို၊ သူ့ရုပ်ရည်ကိုက
ဆယ်နှစ်စာ အသက်လေးငယ်နေတာပါ။ ဖျက်နှာမှာ အကြည်
ဓာတ်လေးရှိပြီး အပြုံးကလေး မော်ရွေ့လိုက်လှတော့ကြောင့်လည်း
ပါဝါလိမ့်မည်။

မေမေအသက်နှစ်ဆယ်မှာ အသည်းစွဲကို မွေးပြီးခဲ့ပြီလေ။
အိမ်ထောင်ကျတော့ အယုံရစ်တဲ့။ မေမေအမေ အတွားကိုယ်တိုင်က
အမေနှင့် အဘောတူပြီး အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့တာပါ။

မေမေက မိဘစကားများထောင်ပြီး မိဘတွေကြည့်ဖြူတဲ့
ပေပေကို လက်တွဲခဲ့တာဖြစ်သည်။ မေမေနှင့်ဖျက်ထပ်ပြီး အသည်း
စွဲတို့မွေးခဲ့ပြီး မှောက်ပိုင်းမှသာ မေမေက မီးပွားရေးလောကထဲ
ရောက်ပြီး အရက်ကလေးဘာလေး စသောက်တတ်ခဲ့တာပါ။ မှောက်

ပိုင်ရှင်တော့ ဦးလင်းထက်က အတိုင်းလိုလို အရက်သောက်ခဲ့တာ
ဆုံးပါးသွားတဲ့အထိပါ။ ကွယ်လွန်တော့မည် အသည်းရောဂါ
နှိပ် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

အသည်းစွဲတို့ဘဝမှာ ပခပ်မဲ့သွားခဲ့ဖူးသည်။ မီးပွားရေး
အတော့ အခြေမပျက်ခဲ့ပါ။ မေမေက ထက်ထက်မြက်မြက်နှင့်
အပ်ပြီး ဦးဆောင်စီမံခဲ့တာကိုလေ။

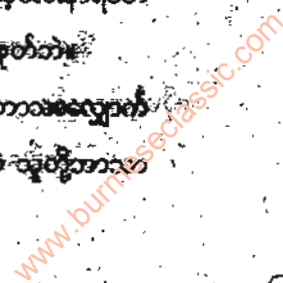
အိမ်ပြုစွာညိုသည် အိမ်မှာရှိတဲ့ စုပါစေလွန်းအလုံးလေးကို
ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ဟိုဟိုဒီဒီသွားလာနေကျဖြစ်သည်။

မှောက်တစ်စီးဖြစ်တဲ့ ပရိဆိကား မီးခိုးရောင်လေးကိုတော့
အစိုးနှစ်ဆယ့်တစ်ကသုံးဆယ်။ အသည်းစွဲနှင့် ချိုလေးက
အိမ်ထောက်တာမိရတည့် မောင်ကြာသည်။

အိမ်ပြုစွာညိုက ဘဝမီးတွေကိုလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ကိုယ်အားကိုယ်ကိုးတတ်အောင် ဘဝကြားထားပေးသည်။

တကယ်တမ်း သူတို့ကို ကိုယ်က နှစ်ဆယ်လေးမှာရိပ်
မှောက်မိဒေါက်တောက်ကြည့်နေနိုင်တာမှ မပုန်တား

အချို့တန်ရင် သူတို့ရဲ့ ဘဝမီးကို သူတို့ဘာအစလျှောက်
လောကကြီးမှာ ဘယ်သူ့အကူအညီမှမယူဘဲ သူတို့ဘာအ

တစ်လောက်တည်း ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်ရဲအောင် ရင်ဆိုင်ရဲအောင် ထုထွင်းရဲအောင်ပေးခဲ့သည်။ ဒေါ်မြခွာညိုပေးနိုင်တဲ့ အမွေဟာ ထည်း ဒါပဲလေ။

ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာက မသုံးတတ် မစွဲတတ်လျှင် ခဏတလေးနှင့် ကုန်သွားမှာ။

သူတို့ကို ပညာအမွေ အသိတရားအမွေ လိမ္မာယဉ်ကျေးမှုအမွေ ရင့်ကျက်မှုအမွေ ဒါတွေပဲပေးဖို့ စဉ်းစားလာခဲ့သည်။

အခုဆိုလျှင် မြခွာညိုရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်သည် အတော်အတန် ရင့်ကျက်လှလားမြောက်ခဲ့ပြီဟု မြခွာညိုထင်မိသည်။

သူတို့အရွယ်ရောက် ကြီးပြင်းလာအောင် အောင်မြင်အခြေကျ အဆင်ပြေလာအောင် ပြုစုပျိုးထောင် စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေက အများကြီးပါ။ မြခွာညိုတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်လာရတဲ့ ဘဝအမှောလေးတွေပြေချိန်တန်ပြီဟု ယူဆသည်။

“ဟင် ပြီးပြီလား”

ချိုလေးက ပြောစုံစက်ကို ခလုတ်ပိတ်၍ ပလပ်ပါ မြှုတ်လိုက်ပါသည်။

“ပြီးပြီပေါ့”

“တအောင့်ကလေးနဲ့ ပြီးသွားတာပဲ၊ နင်ကလည်း”

အသည်းစွဲက မျက်နှာရှေ့တစ်ခြမ်းမှာ တစ်စောင်းလေး ပြိုင်နေတဲ့ အိမ်ကားဆန်ဆန် ဆံစလေးကို လက်နှင့် သေချာပြန်ဆွဲချရင်း အလိုမကျသံနှင့် ဆိုမိသည်။

“ချိုလေး ရှေ့ဆံပင်တွေ နည်းနည်းရှည်နေပြီလားလို့”

“မရှည်သေးပါဘူး ဒီတိုင်း ဝဲဝဲလေးကကြည့်ကောင်းတဲ့

ဥစ္စာ”

“နင့်ဆံပင်က ပိုမိုက်နေတယ် ချိုလေးရဲ့”

“ငါက အိမ်အစစ်လေ”

ချိုလေးက ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစွာဆိုသည်။ ချိုမြိန်နွေးသည် ဆိုယ်တိုင်က ဆံပင်ညှပ်တာ ကောက်တာ ဝါသနာပါသလို သူ့ဆံပင်ကိုလည်း တစ်လတစ်ခါလောက် ပုံပြောင်းရမှ နေသာထိုင်သာရှိသူပါ။

အသည်းစွဲက သူ့ဆံပင်ကို လှလိုက်တာဟု ငေးနေဆဲ အပြင်ဆန်းနေဆဲမှာပဲ သူက နောက်တစ်မျိုး ပြောင်းတတ်ပါသည်။

တစ်ခါတလေ သူနှင့် အရမ်းလိုက်ဖက်ပြီး အဝင်ခွင်ကျ အချိန်တကျရှိတဲ့ ပုံစံလေးရလျှင် အသည်းစွဲက အဲဒီပုံကို မပြောင်း

စေချင်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အခေါက်ကဆို တူးစတက် အရှည်ကောက်လေးနဲ့ အရမ်းလှတာ။ ဒါကို တစ်ပတ်လောက်နှင့် ပြန်ဖြောင့်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

ချိုလေးစိတ်ကိုက တစ်နေရာထဲ မတည်ငြိမ်တာပါ။ သူက အသွင်ပြောင်းတာ အမြင်ပြောင်းတာကိုပဲ ဝါသနာပါတာ။ သူ့အခန်းက ပရိဘောဂ အထားအသို ဒက်ကိုရေးရှင်းဘာညာဆိုလျှင် ဒီလိုပဲ သူ့ခဏခဏ ပြောင်းရွှေ့ပစ်တတ်သည်။

“အဲဒီအစစ် ဘယ်နှစ်ရက်ခံမလဲ ကြည့်နုသေးတာပေါ့”
“အနည်းဆုံး တစ်လပေါ့စွဲရာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”
“ဟီ ဟီ ဟီ”

စကားပြောနေဆဲမှာ ခြံတံခါးဝက ကားဟွန်းသံကြားရသည်။

“ဟဲ့ မေမေပြန်လာပြီထင်တယ်၊ ဦးလေးထူးရှိရဲ့လား မသိဘူး”

“ရှိမှာပါ၊ အခုန ငါလှမ်းကြည့်တုန်းကတောင် ခြံက နှုတ်နေသေးတာပဲ”

ဦးလေးထူးက သူမတို့အိမ်မှာ ခြံကောင်မာလီလည်းဖြစ်

တောက်တိုမယ်ရလည်း ခိုင်းလို့အဆင်ပြေကာ မေမေ ကားမောင်း ခိုင်းတဲ့ အခါလည်းခိုင်းသည်။ အိမ်ကကားကို မောင်းခိုင်းတာ မဟုတ်။ ကုမ္ပဏီက လိုက်ထရပ်စ်ကိုမောင်းရတာပါ။

“ကြည့်လိုက်ဦး ချိုလေးရဲ့၊ ဟွန်းသံက မေမေတီးတဲ့ အသံမျိုးမဟုတ်ဘူး”

ချိုလေးက ပြတင်းလိုက်ကာကြားကနေ ခြံတံခါးဝဘက် ပြေးချောင်းပါသည်။

ဦးလေးထူး ဝင်းတံခါးဖွင့်ပေးတဲ့အခါ ခြံထဲဝင်လာတဲ့ ထားက မေမေရဲ့ စုပါဆဲလွန်းအဖြူလေးမဟုတ်ပါ။ ကင်မရီ နက်ပြာ ရောင်တောက်တောက်ကလေးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်စွဲရေ၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ယောက် ထင်တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”
“မသိဘူးလေ”

“ကျွတ် မေမေပြန်မရောက်သေးတာ ထွက်ပြောလေ၊ စင်ထိုင်စောင့်မယ့် ဧည့်သည်ဆိုရင် ပြသနာပဲ၊ ငါတို့စကား ပြော ဧည့်ခံထားရမှာ၊ ငါက ခဏနေ ဟန်နီတို့ရောက်လာရင် အပြင်ထွက်

www.burmeseclassic.com

မှာနော်၊ အိမ်မှာ နှင်ပဲရှိမှာ”

အမယ် မရှိပါဘူး၊ ငါလည်း အခုရေပြေးချိုးမှာ၊ ပြီးရင်
အေးတို့နဲ့ ဒဂုံစင်တာပတ်ဖို့ ချိန်းထားပြီးသား”

အသည်းစွဲရော ချီလေးရောဟာ တစ်ခါတစ်ရံရောက်လာ
ပြီး မေမေမလာမချင်း ထိုင်စောင့်တတ်တဲ့ အန်တီကြီးအချို့ကို
တွန့်လိမ်ပျင်းနေအောင် စကားပြောစဉ်ခံထားရတတ်သဖြင့် ကြိုတင်
ရှောင်ပယ်ဖို့ ငြင်းခုန်နေမိသည်။

“အေးပါ၊ ဒါဆိုရင်လည်း အရင်ထွက်ကြည့်စမ်းပါဦး”

“ဟယ်၊ စွဲရေ၊ လာကြည့်စမ်း”

ပေါတီကိုမရောက်တရောက်မှာ ရပ်လိုက်တဲ့ကားကြိုကြည့်
ပြီး ချိုမြိန်နွေးက ရိပ်မိသွားရပါပြီ။ ဒါကြောင့် အစ်မဖြစ်သူ စွဲကို
အရေးတကြီး လေသံလေးနှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

အိမ်နေရင်း ဂျင်းဘောင်းဘီအကျပ်ကလေးနှင့် တီရှပ်အဖြူ
လေးကို ဝတ်ထားသော အသည်းစွဲက ဆုံလည်ခုံပေါ်မှ လှစ်ခနဲ
ထင်ဟာကာ ချီလေးကြည့်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာကြားကို
အပြေးအလွှားလာကြည့်သည်။

“ဟင် အဲဒါ ဦးလမင်းဇော်ကားလား”

“အင်းလေ”

ဦးလမင်းဇော် ဂျပန်ကပြန်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး
ဆိုတဲ့ ရှိုးကျကျ စတိုင်လ်မတ်မတ်လူကြီး။ ခုတလော မေမေအနား
စာကပ်ကပ် လာလုပ်နေသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီနှင့် ချမ်းသာတဲ့
ဇနီးမလှလှလေးဖို့ ပျံ့ဝချင်တဲ့ ပျားပုတုံးလိပ်ပြာတွေ အရင်
ဆလည်း ကြိုဖူးပါသည်။

ဒါဝေမဲ့ ဒီတစ်ခါ ရစ်ဝဲလာတဲ့ လိပ်ပြာကြီးကိုတော့ လျှော
ဈာန်လို့မရပါ။ မေမေကိုယ်တိုင်က အနားမှာ ရစ်ဝဲပုံသန်းနေတာကို
ထက်ခံချင်တဲ့သဘောမျိုး မြင်နေရသည်။

အခုလည်းကြည့်ပါလား။ မေမေကားကို ဘယ်မှာထားခဲ့
သလဲမသိ။ သူ့ကားနှင့် အိမ်တိုင်ရာရောက် မျက်နှာလုပ်ပြီး လာဖို့
အေးနေပါရောလား။

မောင်းသူဘက်က တံခါးအရင်ပွင့်လာပြီး ဦးလမင်းဇော်
၏ ပျားပျားသလဲ လူငယ်စတိုင်လ်မျိုးဖမ်းပြီး မေမေဘက်က တံခါး
ဖို့ ပြေးဖွင့်ပေးပါသည်။

ခေါင်းညွတ်ပြီး ပြေးကြည့်တဲ့ပုံက အရေးတယူ ဂရုတစိုက်
စာယုတယုဆိုတဲ့ပုံစံ။

ငါတို့အသားကိုများ သူက လာကြောင်ဖို့ ကြံသေးတယ်
ဟွန်း

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုးတိုးပူးကပ်
ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ခိုးလုလုဖြစ်သွားကြပါသည်။

“စွဲ”

“ဟင်”

“မေမေ ဒီလူကြီးနဲ့တူနေတာလား”

“အို ငါလည်း ဘယ်သိမလဲ”

“ငါတို့ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

“စဉ်းစားရမှာပေါ့”

အသည်းစွဲက မျက်မှောင်လေးကုပ်လျက် ချင့်ချင်ချိန်ချိန်။

ချိုလေးကတော့ အငယ်စိတ် ရှူးရှူးရှားရှားနှင့်

“စဉ်းစားမနေနဲ့ စွဲရဲ့ သူက တဖြည်းဖြည်း အိမ်အထိပါ

လာပြီ”

ချိုလေးပြောတာလည်းဟုတ်သည်။ မေမေနှင့် ဦးလမင်း

ဇော်က ဘယ်လိုဘယ်ပုံနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိနေကြသလဲမသိ။
ဒါပေမဲ့ သူ ဂျပန်ကပြန်ရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက မေမေက လေးဆိပ်
ဆင်းကြိုသည်။

“ကိုဇော်ပြန်ရောက်လာပြီ၊ သူဟိုမှာ ဆယ်နှစ်နီးပါးကြာ
ခဲ့တာ၊ ဒီနေ့တော့ သူ့ကို ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ ညစာလိုက်ကျွေး
ဇာမယ်”

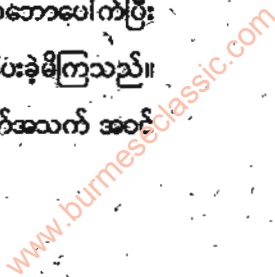
မေမေနှုတ်က ကြားခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

“အဲဒီ ကိုဇော်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဇော်မ” ဟု ချိုလေးက
အေးတော့

“မေမေတို့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ အရမ်းခင်ကြတာ၊ အခု
အမေနဲ့ စီးပွားရှယ်ယာလုပ်ဖို့လည်း တိုင်ပင်ထားပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့်
သူပြန်လာခဲ့တာပေါ့” ဟု မေမေကဖြေသည်။ ဒါက သွယ်ဝိုက်
လာ အဖြေတစ်ခုဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ စွဲရော ချိုလေးရော ရိပ်မိကြ
မိသည်။

အဲဒီနေ့ကတည်းက ထူးခြားမှုရှိတာ သဘောပေါက်ပြီး
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စပစ် အချက်ပေးခဲ့မိကြသည်။

အခုတော့ ထင်တဲ့အတိုင်းဆက်ပြီး အပတ်အသက် အဝင်

အထွတ်ရှိခဲ့ပြီ။ အသည်းစွဲသူငယ်ချင်းတွေကလည်း မေမေ့ကို ခပ်ကြောင့်ကြောင့်လှူကြီးတစ်ယောက်နှင့် အတူတွေ့ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ဖုန်းဆက်သတင်းပေးသည်။

တကယ်ဆိုရင် ဖေဖေမရှိတော့ကလည်းက တစ်ယောက် တည်းနေလာတာပဲ။ ဒီလိုပဲ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လည်း သမီးတွေ အဖော်ပြုပြီးနေပါတော့လား။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဝမ်းနှစ်တုန်းကဆို မေမေအခုထက်နုပျိုပြီး အခု ထက်ငယ်သေးတာ။ အဲဒီအချိန်တုန်းကတောင် မုဆိုးမငယ်ငယ် ချောချောလေးဆိုပြီး အများက ဝိုင်းပြီး စိတ်ဝင်စားပေမယ့် တစ်ဦး တည်းပဲ ခပ်တည်တည် ဣန္ဒြေရရ ဘဝခရီးကို လျှောက်လှမ်းခဲ့ သေးတာပဲ။

ထက်ထက်မြက်မြက် ဝင့်ဝင့်စားစားရှိပေမယ့် ဣန္ဒြေလုံခြုံ ပြီး တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ မေမေ့ကို ဘယ်သူကမှလည်း မနှောင့် ယှက်ဝံ့ခဲ့ပါဘူး။

နေလို့ဖြစ်ခဲ့သေးတာပဲ။

အခုသမီးတွေ အရွယ်ရောက်ပြီ တက္ကသိုလ်တက်နေကြ တဲ့အချိန်မှ မေမေက အဖော်သစ်ထပ်တွေ့မယ်ဆိုတာ သဘာဝကျ

ဟု အသည်းစွဲထင်သည်။

သမီးကြီးကို သူ့အသည်းစွဲမို့ အသည်းစွဲလိုပေးခဲ့ပြီး သမီး ငယ် ချစ်စရာလေးက သူ့နည်းအိမ်ကို ချီခြိန်နွေးတွေးစေလို့ ချီခြိန် နွေးလို့ အမည်ပေးခဲ့တာတဲ့။

အခုလည်း ဒီသမီးနှစ်ယောက်အများမှာရှိနေရင် ပြီးပြည့်စုံ ပြီ မဟုတ်လား။

ဒီမိသားစုဘဝလေး အေးချမ်းသာယာနေတာကို ဘာ ကြောင့် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးကို ခေါ်သွင်းလာမလဲ။

တကယ်တော့လည်း မေမေ့နှုတ်ကတော့ ဘာမှ ကြေညာ သေးတာမဟုတ်ပါ။ အသည်းစွဲတို့က ကိုယ့်ဘာသာ စပ်စပ်စုစု အကဲခတ်လေ့လာနေလို့သာ။

အမေ ဒီလူကြီးကို အရေးပေးပုံ ထူးခြားတာကို မေမေ့ သမီးတွေက ရိပ်မိနေတာ။

မေမေ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘာမှလည်းဖွင့်မပြော။ အသည်း စွဲတို့နှင့်လည်း သေချာအရေးတယူ မိတ်ဆက်ပေးတာမျိုး မရှိသေး ပါ။

သူတို့ဆက်ပြီး ခိုးကြည့်နေတုန်းမှာပဲ မေမေနှင့် ဦးလင်း

ခော်တို့နှစ်ယောက်သား အေးအေးဆေးဆေး စကားတပြောပြောဖြင့် အိမ်သို့လျှောက်လာကြသည်။

“လာနေပြီ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တံခါးဖွင့်လိုက်လေ”

“မဖွင့်ချင်ပါဘူး”

ချီးလေးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ခေါင်းယမ်းသည်။

လူရိပ် လူယောင်မတွေ့ရသော ဧည့်ခန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး

ဒေါ်မြခွာညိုက ဘဲလံတီးဖို့ လက်ရွယ်သည်။

“ညမီးတွေ ပြန်မရောက်သေးဘူးထင်တယ်၊ ကိုဇော်ရဲ့”

“မရောက်သေးတော့လည်း မျက်နှာပူရ သက်သာတာပေါ့ကွာ”

လမင်းဇော်က မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်ပွတ်ဆိုးရင်း

မြခွာညိုဖက်စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

“ဘာလို့မျက်နှာပူရမှာလဲ၊ ညိုသမီးတွေက နားလည်သိတတ်မှုရှိနေပါပြီနော်”

“အေးလေကွာ၊ ကလေးတွေမဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ ခော် စိတ်ပူတာပေါ့”

“ကဲပါ အဲဒါတွေနောက်မှဆွေးနွေးရအောင်”

ဒေါ်မြခွာညိုက ဘဲလံမတီးခင် အချိန်အချာလှည့်ပြောနေဆဲမှာ အိမ်ထဲမှာလည်း အသည်းစွဲတို့က မေမေအစ်မဝမ်းကွဲ ကြီးစိန်သီပြေး

တာ...

“ကြီးစိန်...မေမေပြန်လာပြီ”

“ဟဲ့ အိမ်ပြန်လာတဲ့သူကို တံခါးအရင်ဖွင့်ပေးတဲ့ ညည်းတို့ဘာလို့ ငါ့ဆီ ပြေးလာကြတာတုန်း”

ကြီးစိန်က ထမင်းစားပွဲမှာ နှင်းဆီပန်းအိုး ထိုးလက်စ အရွက်တွေ ဆူးတွေ သင်နေဆဲမို့ အသည်းစွဲတို့ကို မျက်စောင်း

ရွယ်ချင်သည်။

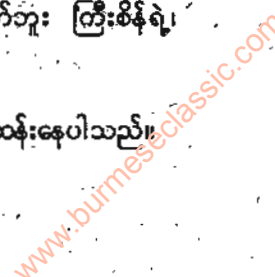
“ကြီးစိန် သွားဖွင့်ပေးလိုက်”

“ဟေ”

ဒီနှစ်ယောက် အမူအရာ ထူးခြားနေသဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်စိန်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိသည်။

“မေမေတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ကြီးစိန်ရဲ့၊ ဧည့်သည်ပါတယ်”

သူတို့ တီးတိုးပြောပုံဟန်ပန်ကပင် ဆန်းနေပါသည်။

“ဘယ်သူဝါတာလဲ”

“ခေါ်ဘူး၊ ကြီးစိန်ဘာသာ မြန်မြန်သွားကြည့်”

“ဒီကလေးတွေကတော့ လုပ်ပြီ”

နှုတ်ကရေရွတ်ရင်း လက်ထဲက ပန်းဖြတ်စာပဲကြေးကို အသာချပြီး အိမ်ရှေ့ကို နားစွင့်မိသည်။

“တီး တောင်၊ တီး တောင်”

ပြောပြောဆိုဆို ဘဲလံတီးသံကလည်း ထွက်ပေါ်လာပါပြီ။

“ကြီးစိန် အသည်းစွဲကိုမေးရင် အိပ်နေတယ်လို့ပြော လိုက်”

“ချိုလေးရောမေးရင်လည်း ရေချိုးခန်းမှာလို့ ပြောပေး နော်”

ပြောပြီးတာနှင့် သူမနှစ်ယောက်သားမှာ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားကြပါသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်စိန်သည် သူတို့ကို နားမလည်စွာ မျက်မှောင်တုတ်မိရင်း သူ့ကိုယ်လုံးဝဝကို သယ်ကာ ခြေလှမ်းရှုပ်တိုက်ရင်း ဧည့်ခန်းကို ထွက်လာပါသည်။

ဟိုနှစ်ယောက် ကြိုတင်ရောင်ပန်းနှင့်ရအောင် ခွာညိုအတူ ပါလာတာက ဘယ်သူမို့လဲ။

မုန်တံခါးရဲ့အပြင် သံပန်းတံခါးရဲ့အပြင်မှာ အတူယှဉ်တွဲ ရပ်နေတဲ့ နှစ်ယောက်ကို မြင်လျှင်တော့ ကြီးစိန်လည်း ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

ခွာညိုနှင့် ခင်ခင်စိန်က ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူနေလာ ခဲ့တာ။

ဟိုတစ်ချိန်က ဇာတ်လမ်းတွေလည်း သိပြီးသား။

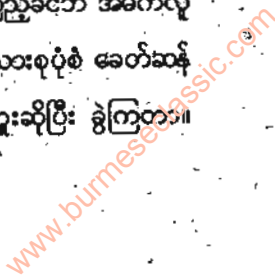
အရပ်မြင့်မြင့် ခပ်ချောချောနှင့် အရင်ကလို ပိန်ရှည်ရှည် ဗဟုတဘ် အနည်းငယ် ပြည့်ဖြိုးလာပေမဲ့ ဒီပုံစံ ဒီသဏ္ဍာန်ကို ကြီးစိန်မမေ့သေးပါ။

မောင်လမင်းဇော်။

မြခွာညိုနှင့် အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက တတွဲတွဲ ခင်မင်လာတဲ့ ကောင်ကလေး။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့မှာပဲ ခွာညိုနှင့် လမင်းဇော် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားတာလည်း သူတို့အသိပဲ။

သမီးရည်းစားသက်တမ်း တစ်နှစ်မပြည့်ခင်ဘဲ အိမ်ကလူ တြီးတွေ ရိပ်မိသိရှိသွားပြီး လမင်းဇော်တို့ မိသားစုပုံစံ ခေတ်ဆန် လွန်းတယ်။ မကြိုက်ဘူး။ သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုပြီး ခွဲကြတာ။

ခွာညို ငိုယိုပူဆာလွန်းလို့ အစ်မဝမ်းကွဲတန်ခွဲ ကြီးစိန်ကပ် စာပေးစာယူလုပ်ပေးခဲ့ရဖူးတာ။

မောင်လမင်းဇော်တို့ခင်ဟာ အိမ်ထောင်သုံးဆက်မြောက် ရှိပြီ။ ဒါကိုပဲ ခွာညိုမိဘတွေက အပြစ်ထောက်ပြကန့်ကွက်တာ။

သူတို့မိသားစုဟာ စီးပွားရေးအားဖြင့် ပညာရေးအားဖြင့် တော့ မညံ့ပါ။ လမင်းဇော်ရဲ့ မိခင်မှာ နာမည်ပျက်ရှိတာလေးတစ်ခု ပါပဲ။

မြခွာညိုဖက်က သဘောမတူ ကန့်ကွက်သလိုပဲ လမင်းဇော်အမေကလည်း သားအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ လမင်းဇော်ကို ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့် မိန်းမမယူစေချင်။ သူမကလည်း သားအကြီးကို အားကိုးအားထားပြုပြီး ရည်မှန်းချက်တွေ အများကြီးထားရှိတဲ့သူ။

ပြီးတော့ သူ့ဘဝကို ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့တဲ့ မိသားစုမို့ ခွာညိုနှင့် သူ့သားကို မပတ်သက်စေလို။

ယောက်ျားလေးရှင်ဖက်ကလည်း တင်းတင်းကြပ်ကြပ် တားမြစ်သည်။ သူတို့သား လမင်းဇော်နှင့် သဘောမတူကြောင်းကို ခွာညိုမိဘတွေကို လာပြောတဲ့အထိ လမင်းဇော်တို့ အမွေကလည်း မောက်မာခဲ့သည်။

လူကြီးမိဘတွေ ဝင်ပါကန့်ကွက်ပြီး ပြဿနာဖြစ်တော့ နှစ်ယောက်သားမှာ မျက်နှာပျက်စရာ ရှေ့တိုးလို့မဖြစ်နိုင်စရာ အခြေအနေတွေနှင့် ကြုံကြုံတတ်ခဲ့ရသည်။

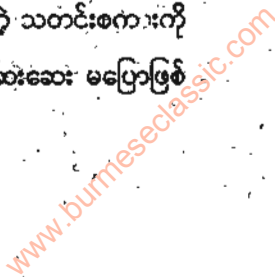
ချစ်ပေမဲ့လည်း မာနနှင့် အဲခဲ၍ လမ်းခွဲဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

မြခွာညိုကလည်း ကိုဇော်အမေကို စိတ်နာပြီး အခေတို့ ပေးစားသည့် ကိုလင်းထက်ကို လက်ထပ်ယူပြခဲ့မိ၏။ လမင်းဇော်ခမျာ ချစ်သူဆုံးရှုံးရသဖြင့် ရင်ကွဲဝက်လက် နုလန်မထူနိုင်။

ဒီတော့ သူ့အမေက သူ့ကို ဂျပန်ပို့လိုက်သည်။ ဟိုမှာပဲ ကျောင်းတက် အလုပ်လုပ်စေခဲ့သည်။

ဒီလိုနှင့် ချစ်လျက်နဲ့ကွဲကွာသွားကြတဲ့ နှစ်ယောက်ဟာ အခုအချိန်မှ ပြန်ဆုံကြတာ။

လမင်းဇော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ ကြီးစိန်က စာရေးစခန်းဝင်နေခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို မတွေ့ရသေးပါ။ ခွာညိုဆီကနေ လမင်းဇော် ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ သတင်းစကားကို အာ ကြားရပြီး ထိုအကြောင်းကို အေးအေးဆေးဆေး မပြောဖြစ်ကြသေးပါ။

အခုမှ ပက်ပင်းကြီး မျက်စိရှေ့လာတွေ့တာ။

ကြီးစိန်က တံခါးဖွင့်ပေးရင်း

“ဟယ် ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ် မောင်မင်းခော်၊ မင်းလည်း အသားတွေပိုဖြူပြီး ဝလာပါလား၊ အရင်ရပ်တော့ မပျောက်လို့သာ ငါမှတ်မိတာဟေ့”

“မမစိန် နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်ညီတော်၊ ကဲ လာကြ အထဲဝင်ကြလေ”

“သမီးတို့ရော၊ မတွေ့ပါလား မမ”

“အခုမှ ပြန်လာတော့ နားကြတုန်း၊ ရေချိုးတုန်းလေ”

ဒေါ်မြခွာညီအမေးကို ကြီးစိန်က မုသားလေးနှင့်ဖြေရပါသည်။ ကလေးတွေ မောင်မင်းခော်ကို ဘာကြောင့်ပုန်းရှောင်ကြသလဲဆိုတာကို ကြီးစိန် ရေးရေးသိသွားပြီမဟုတ်လား။

“ကိုစော်နဲ့သမီးတွေကို တစ်ခါမှ အေးအေးဆေးဆေးလေး မိတ်မဆက်ပေးရသေးဘူး”

ခွာညီက ပြုံးပြုံးလေး ပြောလေသည်။ အလွယ်တကူလေး မိတ်ဆက်ပေးလိုတော့ ရမည်မထင်ပါ။

ရှေ့ရေးကို ကြီးစိန်ရင်လေးမိသေးသည်။

“ရပါတယ် ညှိရယ်၊ အခုက ခဏနေ ခော်ပြန်မှာပဲ၊ ဇာတ်ရက်တွေရှိပါသေးတယ်”

မင်းခော်က ခွာညီကို အစိပွယ်ပဲပါလေး နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ မြခွာညီကတော့ သမီးတွေ တမင်ရှောင်နေမှန်း ရိပ်မိသည်။ အခုမှ ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ ဟိုဖက်တိကြည့်တဲ့ အခန်းပြတင်းပေါက်လိုက်ကာလေး ဟစ်စိကြားကနေ အသံသွင်းစွဲကို မြင်လိုက်မိသည်မဟုတ်လား။

သမီးနှစ်ယောက်ကို အချိန်ယူပြီး ကြိုတင်ဆွေးနွေးထားရင် ကောင်းမလား။

မြခွာညီကတော့ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ သမီးတွေကို ဆုံကြည့်ပြီးသား။ သူ့ကိုစွဲမှာ မီးစိမ်းပြပေးဖို့ သိပ်မဲယဉ်းမှာ မဟုတ်လောက်ဘူး ဟုထင်သည်။ သို့သော် သူ့အထင်က တကယ်တော့ မှားနေပါသည်။

မင်းခော်နှင့်ခွာညီက ဧည့်ခန်းက လယ်သာဆက်တီမှာပဲ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ညှိ အဝတ်အစားလဲချင်သွားလဲလေ၊ ကိုစော်စောင့်နေမှာပေါ့၊ ရပါတယ်”

“ဒီမှာ ဂျာနယ်တွေ ခဏဖတ်နှင့်ဦး၊ အိုက်စကော်ပီလုပ်
သောက်မယ်မို့လား၊ မမစိန်ရေ ကိုမင်းဇော်အတွက် အိုက်ကော်
ပီလေး လုပ်ပေးပါဦး”

“အေး အေး”

မြခွာညိုက မမစိန်ကို လှည့်မှာလိုက်သည်။ အခုတော
အိမ်ကကောင်မလေး မိတော သူပြည်နယ်ပြန်သွားသဖြင့် ကြီး
က အိမ်ထောင်သိမ်း ရှေးဝယ်၊ ချက်ပြုတ်ရင်းလင်းရုံမက အေး
ခြေသိမ်းလိုအပ်တဲ့ တောက်တိုမယ်ရ အကုန်လုပ်နေရပါသည်။

အသည်းစွဲက အိမ်မှုကိစ္စ ဝါသနာပါတာမို့ ကြီးစိန်ကို
ပေမဲ့ အခုတော့ လှစ်ခနဲပျောက်သွားပြီမို့ ခေါ်လို့မရတော့။ ကြီး
က သူ့ဘာသာပဲ ရေခဲသေတ္တာလာဖွင့်ကာ ကော်ဖီအေးဖျော်ပေး
သည်။

စိတ်ထဲကလည်း လူကြီးပီပီ ရှေးရှေးကို ရင်လေးထ
တွေးနေမိပါသည်။

ညီအစ်မချင်းမို့ ခွာညိုသဘောကို ကြီးစိန်ရိပ်မိသည်
နောက်ဆို မင်းဇော်များ ဒီအိမ်ကိုရောက်လာမလွှား။
ရောက်လာတဲ့အခါ ဟိုကလေးမနှစ်ယောက်နှင့်

အဆင်မှပြေပါ့မလား။

သူတို့က ပထွေးကို အလိုရှိမည်မထင်။ သားအမိတွေကြား
စိတ်ဝမ်းကွဲမှာ ကြီးစိန်က အခုကတည်းက ကြိုတင်ရင်မောနေမိ
သည်။

ခွာညိုအပေါ်လည်း အစ်မတစ်ယောက်အနေနှင့် နားလည်
ပါသည်။ အသည်းစွဲတို့အဖေဆုံးခဲ့တာပင် ကြာခဲ့ပြီလေ။ သူလည်း
အနားမှာ အားကိုးအားထား လင်ယောက်ျားသား ရှိသင့်တာပဲ။
ပြီးတော့ ခွာညိုက လှသေးသည်။ အရွယ်လည်းရှိသေးတယ် မြေ
ဈာပဲ။ တချို့ဆို အသက်လေးဆယ်မှ ဘဝစကြတာမဟုတ်လား။

ခွာညိုနှင့်မင်းဇော်ကတော့ ဧည့်ခန်းမှာ အတူတူထိုင်ကာ
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လျက် တီးတိုးတီးတိုး
ဘာတွေပြောနေသလဲမသိ။

တစ်ချက်တချက် ခွာညိုရယ်သံ တဟင်းဟင်းလေးကို
ချိုလွင်စွာကြားရသည်။ ဒီလို ကြည်လင်ချိုမြဲတဲ့ ကြည်ကြည်နူး
နူး ရယ်သံကို မကြားရတာကြာပြီ။

ခွာညို ပျော်နေပုံရပါသည်။

ခွာညိုပျော်နေတဲ့အတွက်တော့ ကြီးစိန်က ကျေနပ်ပီပီ

သည်။ သို့ပေမဲ့ တူမနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ချောမောနား
ချရမည်မသိသေး။

သက်ပြင်းတစ်ချနှင့် ကော်ဖီဗန်း ကိုယ်တိုင်သယ်ကာ
ပြန်ထွက်လာပါသည်။

“ဟာ အားနာစရာကြီးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဧည့်သည်မှ
မဟုတ်တာ”

မင်းဇော်စကားက အဓိပ္ပါယ်ပါသည်။ သူသည် ဒီအိမ်ရဲ့
ဧည့်သည်ဟု ခံယူပုံမရပါ။

ကြီးစိန်က သူတို့အနားမနော့ဘဲ ထမင်းစားပွဲက ပန်းအိုး
ထိုးလက်စဆီ ပြန်လာထိုင်သည်။

တခဏကြာလျှင် ခွာညိုက အပေါ်ထပ်တက် အဝတ်
အစားလဲပြီး မင်းဇော်နှင့်အတူ တစ်ခေါက်ပြန်ထွက်သွားပါသည်။

ဒင်နာသွားဖို့ရှိကြောင်း ပြောဆိုနှုတ်ဆက်သွား၏။

ထိုအချိန်ထိ အသည်းစွဲနှင့် ချီလေးကို အရိပ်အယောင်
မမြင်ရချေ။

အသည်းစွဲနှင့်ချီလေးသည် ဘာမှမတိုင်ပင်ပါဘဲ မေမေ့ကို
စကားဟဟမပြောဘဲ မသိမသာရှောင်နေမိကြ၏။

ထိုအကြောင်းကိုလည်း လုံးဝစကားမစ။ သူမတို့က
စကားမစသလို မေမေကလည်း ဘာမှမပြောပါ။

ဒီလိုနှင့် လေးငါးရက်ကြာသွားပြီးနောက် ညစာထမင်းခိုင်း
စာ သားအမိသုံးယောက် လက်ဆုံစားပြီးချိန် သစ်သီးအချိုပွဲ မြည်း
ချတုန်း မေမေက ကောက်ခါငင်ကာ ထိုအကြောင်းကို စလာခဲ့
၏သည်။

“သမီးတို့ကို မေမေပြောစရာရှိတယ်”

အသည်းစွဲက ကြက်မောက်သီးကို အခွံခွာရင်း ဖျတ်ခနဲ
ညှပ်လွှာလေးပင့်ကြည့်သည်။

ချီလေးက နာနတ်သီးစိတ်လေးတစ်ခုကို ပါးစပ်ထဲ

ဝါးလတ်စနှင့် အသည်းစွဲဖက် မျက်လုံးဝိုင်းနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အရေးကြီးတဲ့စကားပြောမှာနော်၊ ဟင်း ဟင်း”

မေမေက ရှက်စနိုး တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပါသေး၏။

မေမေအပြုံးမျက်နှာက ရှက်ယောင်လဲ့လဲ့စွန်းကာ ကြည့်နူးနွေးထွေးသော အရိပ်အခြည်လေးတစ်မျိုးဖြင့် တောက်ပရွန်းရီနေခဲ့သည်။

ဤမျက်နှာသည် သူတို့မမြင်ဘူးသေးသော အချစ်ရောင်ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ မျက်နှာပါ။

“မေမေ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်”

ကြေညာလိုက်သံသည် အသည်းစွဲနားထံ ဗုံးတစ်လုံးပေါက်ကွဲသလို ပြင်းထန်စူးရှသည်။

“မေမေတို့မိသားစုမှာ အားလုံး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောနေကျပဲလေ မဟုတ်ဘူးလား၊ သမီးတို့ကလည်း မေမေစိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါလို့ အရင်ကတည်းက ပြောဖူးတာပဲ၊ အခု မေမေစိတ်ချမ်းသာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ကိုမင်းဇော်နဲ့ လက်ထပ်ကြမယ်၊ သမီးတို့အတွက်တော့ ကိုဇော်ကို အသစ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်၊ မေမေ

မတွက်ကတော့ သူက သိမောင်းကျွမ်းမောင်းပါ”

“ရည်းစားဟောင်းလို့ပဲ ရှင်းရှင်းပြောပါ မေမေရာ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီသဘောပဲ”

ချိုလေးအမေးကို မေမေက ဝန်ခံပါသည်။ ဒါဟာ ဖေဖေ

အရင် မေမေတွေခဲ့တဲ့ အချစ်ဦးဆိုပါတော့။ ဦးလမင်းဇော်အကြောင်း

ကြီးစိန်ဆီကနေ သူတို့သိသင့်သလောက် သိပြီပါပြီ။

“အခု မေမေက သမီးတို့နဲ့ တိုင်ပင်တာ”

“တိုင်ပင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အသိပေးနေတာပါ”

“အေးပါ ချိုလေးရယ်၊ မေမေကိုနားလည်ပါ”

“ချိုလေးတို့က ဘာကို နားလည်ရမှာလဲ”

အသည်းစွဲကတော့ ခုထက်ထိ နှုတ်ဆိုတ်နေသည်။

မိမိမေ့ သူမရင်ထဲမှာ ဗရမ်းဗတာ လှုပ်ခါနေပါသည်။ ဝမ်းနည်း

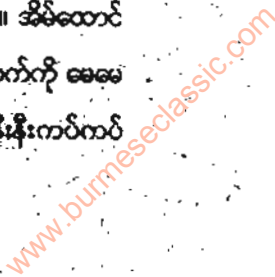
ချိုနှင့်လာသော ခံစားချက်ကြီးဖြင့် လူက တုန်ရီနေသည်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။

မေမေက ဦးလမင်းဇော်နှင့် လက်ထပ်တာပဲ။ အိမ်ထောင်

အသစ်ထူထောင်တော့မှာ။ အိမ်မှာရှိတဲ့ သမီးပျိုနှစ်ယောက်ကို မေမေ

အညှိမတွက်တော့ဘူးလား။ ပထွေးတစ်ယောက် နီးနီးကပ်ကပ်

အိမ်ထဲဝင်လာမယ့်ကိစ္စကို သမီးတွေဖက်က ကြည်ဖြူရဲ့လား မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။

ချိုလေး မျက်နှာက တင်းမာခက်ထန်နေပါသည်။

အသည်းစွဲကတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာမို့ စိတ်ဆိုးဖို့တောင် သတိမရပါ။

“အစစအရာရာ နားလည်ပေးဖို့ပါပဲ သမီးရယ်၊ မေမေ သမီးတို့အပေါ် အရင်အတိုင်းပဲ ချစ်ပါတယ်”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မေမေ သူ့ကိုပိုချစ်လို့သာ သူ့ကို ယူဖို့ဆုံးဖြတ်တာပေါ့”

“ချစ်ပုံခြင်းက မတူဘူးလေကွာ”

“မေမေကလည်း ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ အချစ်အကြောင်းတွေ လာပြောနေတယ်၊ ကြားရတာ ရှက်စရာကြီး”

“ဟဲ့ ချိုလေး”

ကြီးစိန်က လှမ်းဟန်သည်။

“ကြီးစိန်ဘာသိလဲ၊ မေမေပြောနေတာလည်း နားထောင်ကြည့်ဦး”

ချိုမြိန်နွေးက မလှမ်းမကမ်းမှာရပ်နေတဲ့ ကြီးစိန်ကို မဆီ

အဆိုင် မျက်စောင်းလှမ်းရွယ်သည်။

အဲဒီကြီးစိန်ကိုလည်း မုန်းတာပဲ။

အရေးအကြောင်းရှိလာတော့ တူမတွေဘက်က မရပ်တည်ဘဲ မေမေအကြိုက် လိုက်ပြောပေးနေသည်။

“သူလည်း ညည်းတို့ကို ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့အထိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပြီးပြီပဲ၊ ညည်းတို့လည်း ငယ်မှမငယ်တော့ပဲ၊ နောက်ဆို ချစ်သူတွေလာရင် တစ်နေ့ အိမ်ထောင်ပြုကြမှာပဲဥစ္စာ”

“ကြီးစိန်နော်၊ မေမေဖက်သိပ်ပြီး ဘက်မလိုက်နဲ့”

“ဟဲ့ ငါက အမှန်ပြောတာပဲ”

“ဘာအမှန်လဲ ဟွန်း”

“သူလည်း သူ့သာယာမှု ပျော်ရွှင်မှုလိုသေးတာပဲ၊ ဘယ်အချိန်ထိ ခွာညှိက ဒီလို အထီးကျန်နေရမှာလဲ”

“အထီးကျန်ပါဘူး၊ သမီးတို့ရှိသားပဲ”

“ဪ သမီးတို့က သမီးပဲ၊ လင်မရှိတဲ့ မိန်းမဆိုတာ

ဇာန်နာငယ်ရတယ်ဟဲ့”

“ဒါဆိုရင် ကြီးစိန် ဘာလို့ အပျိုကြီးလုပ်တာလဲ”

“ငါ့လာဆွဲမထည့်နဲ့၊ အခုပြောနေတာ ညည်းတို့အမေကိစ္စ၊

ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ကြီးစိန်က ရှေ့နေလိုက်ပေးနေတာကိုး”

“ငါက အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြတာ”

“ချိုလေးတို့ သဘောမတူဘူး”

“ကဲပါ ချိုလေးရယ်၊ မေမေပြောပါစေဦး”

ကြီးစိန်က ပြန်လျှော့ကာ လေသံပျောသွားပါသည်။

အသည်းစွဲခေါင်းထဲမှာ တွေးနေမိတာက ဖေကြီး အကြောင်းပါ။ မေမေဟာ လူကြီးတွေသဘောတူလို့သာ ယူလိုက်ရတာ ဖေကြီးကို ချစ်ခဲပုံမရပါ။ အရက်ကလေးတမြေ သောက်နေတတ်တဲ့ ဖေကြီးရဲ့ ခံစားချက်ကို အသည်းစွဲ အခုမှ သဘောပေါက်သည်။ ကိုယ့်ဖခင်ရင်းအပေါ် သနားစိတ်နှင့် လွမ်းဆွတ်သတိရကာ မျက်ရည်ပင် ရစ်လည်လာချင်သည်။

အခုတော့ ပထွေးရတော့မည်။

“ချိုလေးတို့က ပထွေးနဲ့နေရမှာလား မေမေ”

“ဟယ် ဒီလိုမပြောရဘူးလေ သမီးရယ်၊ ကိုဇော်က အင်မတန် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါကွယ်၊ သမီးတို့အပေါ် ပထွေးလို မဆက်ဆံပါဘူး မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ပထွေးကတော့ ပထွေးဘဲ”

ချိုလေးရဲ့ ခတ်ဆတ်ဆတ်လေသံကြောင့် မေမေ အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွားပါသည်။ အသည်းစွဲကတော့ ဘာမှပြောချင်စိတ်မရှိအောင် စိတ်ဓာတ်တွေ လဲပြိုကျဆင်းအားငယ်နေရပါသည်။

ချိုလေးလို နှုတ်လှန်ထိုးဖို့ပင် အားမရှိ။

မေမေကြည့်ရတာလည်း သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖြောင်းလဲပြင်ဆင်မယ့်ပုံ မရှိဘူးလေ။

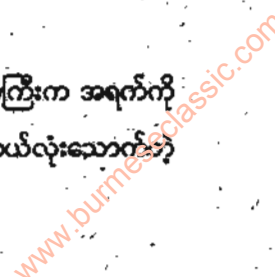
“မေမေ ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် အစကတည်းက ဖေကြီးကို ဖထူးသင့်ဘူး”

“တယ် ဒီကောင်မလေး”

ကြီးစိန်က ဟန်ပြန်၏။ စိတ်တိုတိုနှင့် မျက်မှောင်ကုပ်ထားတဲ့ ချိုမြိန်နွေးကလည်း သူ့အရှိန်သူမလျှော့ပါ။

“ဖေကြီး စိတ်ဆင်းရဲလို့ အရက်တွေ နေ့တိုင်းသောက်တာ၊ ဒါကြောင့်လည်း စောစောစီးစီး လောကကြီးကို နှုတ်ဆက်ရတာ”

“မဆိုင်ပါဘူး ချိုလေးရယ်၊ ညည်းဖေကြီးက အရက်ကို နှုတ်တာပါအေ၊ တစ်ခါသောက်ရင် ငါးလုံးဆယ်လုံးသောက်ဘူး”

သူပါ”

“ကြီးစိန် ဖေကြီးကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“အေးပါ မပြောပါဘူး၊ ငါကလည်း ဝင်မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခွာညှို့တို့အကြောင်းကို ငါအသိဆုံးပဲ၊ သူတို့ချင်း အရမ်း ချစ်ကြတာ ဖူးစာမပါလို့သာ လွဲခဲ့ရတာ”

အသည်းစွဲကတော့ မေမေတို့နောက်ကြောင်းစာတ်လမ်းကို နားမထောင်ချင်တော့ပါဘူး။

“မောင်မင်းခေကလည်း တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီးပဲ နေလာတာ၊ ညည်းအမေ အိမ်ထောင်ပြုပေမဲ့ သူက တစ်ယောက် တည်းပဲ၊ အခုထိလည်း သံယောဇဉ်မကုန်နိုင်ရှာဘူး၊ တော်ရုံ ယောကျ်ားဆိုရင် ကလေးအမေ မုဆိုးမကို စဉ်းစားပါ့မလား၊ သူ လည်း ဂျပန်ကပြန်လာတဲ့သူ၊ ရှာထားမွေ့ထားတာတွေလည်း မနည်း ဘူး၊ ရုပ်ရည်ကလည်းရှိ ဥစ္စာကလည်းရှိဆိုတော့ သူ့ကိုလိုချင်တဲ့ မိန်းမတွေ ဝိုင်းဝိုင်းကိုလည်လို့၊ အခုလို ညည်းအမေမှ ညည်းအမေ တန်းတန်းစွဲဖြစ်နေတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်၊ တော်ရုံတန်ရုံ ချစ်ရုံနဲ့ဆို ကလေးအမေကို ဘယ်သူကယူမှာလဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ သူလည်း သူ့အရည်အချင်းနဲ့ ကြိုက်တဲ့မိန်းမ ခေါင်းခေါက်ယူလို့ရတော့ပဲ”

ကြီးစိန်က ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ထောက်ပြနေသည်။

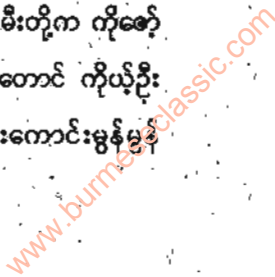
ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ လမင်းခေတို့ မိသားစု

ဏာ အရင်ကတည်းက ချမ်းသာပြည့်စုံသူတွေပါ။ မင်းခေက ဣညာအရည်အချင်းလည်း ထူးချွန်၊ ရုပ်ရည်ရူပကာလည်း ခန့်ညား ကြည့်ကောင်းသူမို့ ဓာကယ်ပဲ အပျိုကလေးတွေ ရနိုင်ပါသည်။ မေမေလို ကလေးနှစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမကိုလက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူး ဖာဟာ ချစ်လို့ကလွဲရင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်။

“ယူလို့ရရင်သွားယူပေါ့၊ ဘာလို့ ချိုလေးတို့ မေမေနား ထာကပ်နေတာလဲ”

“ဒီကလေးမ ပြောနေတဲ့ကြားက ကြည့်”

“ကဲပါ မမစိန်ရယ်၊ သမီးလေးစည်း သူပြောချင်တာ ပြောပါစေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်သလဲဆိုတာ သမီးတို့ဖက်က ပွင့် ဖွင့်လင်းလင်းပြောကြ၊ အခုလောလောဆယ်တော့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဆိုခေက ဒီမှာပဲ လာနေလိမ့်မယ်၊ သူ့ကွန်ဒိုတိုက်က ငှားထား စာယ်၊ မေမေပဲ ငှားဖို့အကြံပေးလိုက်တာပါ၊ သမီးတို့က ကိုတော် ထို အဖေတစ်ယောက်လို သဘောမထားနိုင်ရင်တောင် ကိုယ့်ဦး လေးသားချင်းတစ်ယောက်လိုတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်”

လေးလေးစားစား ဆက်ဆံစေချင်တယ်၊ နောက်ဆို သမီးတို့ ကိုတော်
ကို ခင်မင်သဘောကျသွားမှာပါ။ သူကလည်း ပြောနေတယ်။
ကလေးတွေနဲ့ တစ်ရက်လောက်ဆိုရအောင် ညစာထွက်စား
ရအောင်တဲ့။ ဒီတနင်္ဂနွေ မေမေတို့ဆိုရအောင်နော်”

မေမေက လေသံအေးလေးနှင့် ချောချောမောမော ရှင်းပြ
နားဝင်စေပါသည်။

အသည်းစွဲကတော့ ဦးမင်းစော်ကို မလိုလား။ သူနှင့်လည်း
မိသားစုသမ္ဘာယ် တရင်းတနီးကြီး ညစာတစ်ခိုင်းတည်း မစားချင်ပါ။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား မေမေကို ဘယ်လိုပြန်ပြောရ
မည်မသိဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးတွေသာ စုထားမိကြသည်။

ဒီအချိန်မှာ ကြီးစိန်က သူသိချင်တာကို မေမေထံ
မေးလိုက်ပါသည်။

“ခွာညို နှင်တို့လက်မှတ်ထိုးဖို့ စီစဉ်ထားတာ ရှေ့လဆန်း
သုံးရက်ဆို အဲဒါရော အတည်ဖြစ်ပြီလား”

“အင်း အကျဉ်းပဲလုပ်မှာပါ မမရယ်၊ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး
လေးပဲ စီစဉ်မှာပါ”

“ဒီကြားထဲ အိမ်မှာပဲ ရှေ့စပ်ပွဲသဘောမျိုးလုပ်ချင်သေး

တယ်ဆို”

“အဲဒါတော့ မလုပ်တော့ဘူး မမ”

မေမေမှာက သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ အားလုံးအပြည့်အစုံ စီမံ
အကွက်ချပြီးသားပါလား။ ဒါတွေကို ကြီးစိန်ပင် သိထားပြီးပြီ။

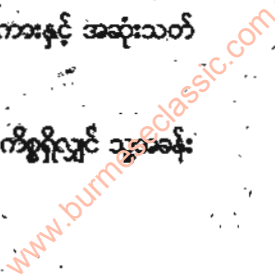
“အေးလေ ခွာညိုသဘောပါပဲ”

ကြီးစိန်က တစ်သက်လုံးလည်း ဒီခွာညိုမအဲရိပ်မှာပဲ မှီ
လာကာ အိမ်ထောင်သိမ်းလုပ်လာတာဆိုတော့ ဘာမဆို ဒေါ်မြခွာ
ညိုသဘောအတိုင်း လိုက်လျောတတ်သူပါ။ အခုလည်း ကလေး
တွေကို ကူညီနားချ ဖျောင်းဖျဉ်းက သူ့တာဝန်ဟု ယူဆသည်။

“ကဲ သမီးတို့ကို ပြောစရာရှိတာလည်းပြောပြီးပြီ၊ အဓိက
ကတော့ မေမေကို နားလည်ပြီး အဆင်တပြေ နေပေးဖို့ပါပဲ။ ဘာမှ
လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မနေကြနဲ့ ဟုတ်ပြီလား၊ မေမေ
ဖုန်းဆက်စရာရှိသေးလို့ ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲနော်”

မေမေက စကားဖြတ်စရာရှိလျှင် ကျောင်းဆရာမလေသံ
မျိုးနှင့် “ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲ” ဟူသော စကားနှင့် အဆုံးသတ်
လေ့ရှိပါသည်။

မေမေသည် ဖုန်းပြောစရာ အရေးကြီးကိစ္စရှိလျှင် သွားခန်း

ထဲမှာပဲ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ သွားပြောတတ်သည်။
အီးအေးလိရိုက်စရာရှိလည်း တစ်ခါတည်း ရိုက်ရုံပေါ့လေ။

မေမေထွက်သွားသောအခါ အသည်းစွဲနှင့် ချိုမြိန်တို့
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိကြ၏။

“နင်က တစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ဘာလို့ ငြိမ်နေတာလဲ စွဲ၊
ငါတို့ ဒီတိုင်းပဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေကြမှာလား”

“ကြည့်မနေလို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဪ ငါတို့သဘောမတူဘူး၊ မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ ဟို
လူကြီးသိအောင်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့၊ သူဖက်က စိတ်ညစ်ပြီး
လက်လျှော့သွားရင်အေးရော”

“ဟုတ်တယ်၊ ပထွေးအလိုမရှိဘူး၊ လုံးဝပဲ”

“မေမေကတော့ တားလို့ရမယ့်ပုံမရှိဘူး၊ ငါတို့ ဟိုလူကြီး
ဆီ ဖုန်းဆက်မလား”

“နေဦး အခုချက်ချင်း ထဆက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

အသည်းစွဲသည် ဘာမဆို တွေ့တွေ့ဝေဝေ ချိန်ချိန်ဆဆနှင့်
အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်တတ်သည်။ ချိုမြိန်ကတော့ ခေါင်းထဲ
မှာ သိပ်မတွေး။ စိတ်ထဲပေါ်လာတာကို ထလုပ်ပစ်တတ်သူလေ။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ချိုလေးကတော့ ပထွေးနဲ့ တစ်အိမ်
တည်း မနေနိုင်ဘူး”

“မေမေကိုယ်တိုင် သူ့ဖက်ပါနေတာ ချိုလေးရဲ့”

“ဟင်း ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်”

ချိုလေးက အသံကိုတိုးနှိမ့်ရင်း

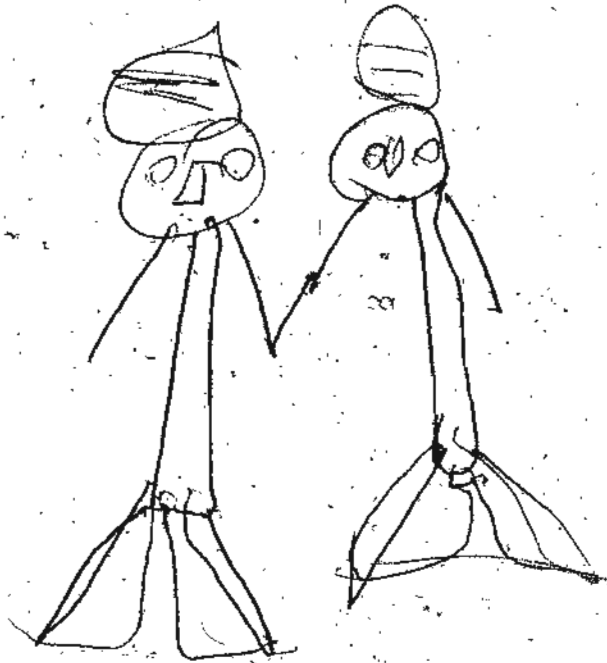
“ကြီးစိန်နားထောင်နေတယ်၊ ဂျူးတိုးတိုး၊ လာမမ အခန်း

ထဲထွားမယ်၊ ငါတို့တိုင်ပင် အဖြေရှာကြမယ်”

“အင်း အဲဒါကောင်းတယ်”

အသည်းစွဲနှင့် ချိုမြိန်နှော့တို့နှစ်ယောက်သည် သူ့မတို့
အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ လက်ချင်းတွဲကာ တက်လာခဲ့ကြ၏။

ဓာတ်လှေကား ပွင့်သွားတာနှင့် သူတို့ရဲ့ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်း
ချိတ်တာလေးကို လှမ်းတွေ့ရပါသည်။

ပထမတစ်ခေါက် ကြယ်တစင်းပြန်လာတုန်းက မြို့လယ်
အိတ်ကွန်ဒိုကို သဘောကျပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းနှစ်ခန်းကို
အယ်ယူလိုက်တာ။

တစ်ခန်းက ကိုကြီးအခန်း။ ဒီဖက်က သူ့အမည်နဲ့ဝယ်ယူ
ထားတဲ့ သူ့အခန်း။

တစ်ချိန်ချိန် မြန်မာပြည် ပြန်အခြေချတဲ့အခါ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်သား နီးနီးကပ်ကပ်နေနိုင်အောင် ကြိုတင်မြှော်မြင်ပြီး
အတိန်ချထားခဲ့တာ။

အခုတော့ ထင်ထားသလိုပဲ။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ခဲ့ကြပြီ။

လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ရကတည်းက ကြယ်တစင်း

ရင်မှာ တစ်ချို့ကြီး နွေးဖိုနေရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အရပ်
ဒေသ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီလေ။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက ထွက်သွားလိုက်တာ
အခုဆို သူ့အသက်က နှစ်ဆယ့်လေးထဲမှာ။ ကြားထဲမှာ ရန်ကင်း
ကို ဆယ်ရက်လောက်သာရောက်ခဲ့၏။

ဒါကလည်း ကိုကြီးလွတ်လို့ပါ။

ကိုကြီးကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ချစ်ကြောက်ရိုသေ
လေးစားခဲ့ရသည်။ ကိုကြီးသည် ကြယ်တစင်းအတွက် စံပြအစ်ကို

ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်ဟာ
အမေဝမ်းထဲက တအူတုံဆင်း မွေးဖွားခဲ့တာမှန်ပေမယ့် အဖေချစ်
ကတော့ မတူပါ။

ကိုကြီးရဲ့အဖေက မာမိုရဲ့ ပထမခင်ပွန်း၊ ကိုကြီးကို
လာခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း လင်မယားကွဲသွားကြသည်။ အဲဒီနောက်မှာ
ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့် မမကလျာနေမင်းကို မွေးခဲ့သည်။ အခုတော့
မမကလျာက စင်ကာပူမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတစ်ယောက်
ပင် ရနေပြီ။

မမကလျာရဲ့ အဖေနှင့်လည်း မာမိက ကြာကြာအဆီ

ပြောခဲ့ရှာပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်းတာ
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကြယ်တစင်းကတော့ ကိုယ့်မာမိဟာ သိပ်သဘောကောင်း
သိပ်ဖြူစင်တာကို ယုံကြည်ပါသည်။ ဒါမေ့ မာမိမှာ မဟုတ်မခံ
နိတ်ကလေးတော့ ရှိသည်။ သူက မတရားတာကို ငုံ့မခံတတ်။
အည်းခံအောင့်အီးပြီး အနိုင်ကျင့်တာကို လက်ခံတတ်သူမဟုတ်။
မာမိက မရွံ့ပွန်ကိုပဲ တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပစ်တတ်
သည်။

ဒီလို သည်းမခံတတ်တဲ့အတွက်လည်း ဒုတိယအိမ်ထောင်
အပ်ခံပြိုကွဲသွားခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

ကြယ်တစင်း ဒက်ဒီ ဦးမိုးအောင်ဟာ မာမိုရဲ့ တုတ်ယ
ခင်ပွန်းပါ။ သားအငယ်ဆုံးလေးမို့ မာမိက သူ့ကိုမခွဲနိုင်။ ကိုကြီး
ရှင် မမကလျာ နိုင်ငံခြားထွက်တုန်းက သူ့မလိုက်ပေမဲ့ ကြယ်တစင်း
ဖျက်တော့ သူ့မြန်မာပြည်မှာ ချန်မနေခဲ့နိုင်။

ကြယ်တစင်းနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပါ စောင့်
ရှောက်ခဲ့သည်။

အခုတော့ ကြယ်တစင်းကို မျက်စောအောက်က အပျောက်

မူခံနိုင်အောင် ချစ်သော မာမီလည်း လူ့လောကကြီးမှာ မရှိတော့ပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကပဲ ဒီဇင်ဘာလဆန်းပိုင်းမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ ကင်ဆာရောဂါက မာမီကို အနိုင်နှင့်ပိုင်းသွားခဲ့သည်။ အခု ဂျပန်မှာ ကြယ်တစင်း ဒက်ဒီပဲရှိသည်။ ကိုကြီးကလည်း ဟိုကိုပြန်မသွားတော့ဘူးတဲ့။

ဘယ်သွားပါ့မလဲ။ ကိုကြီးက ဒီမှာ မိန်းမယူဖို့ အစီအစဉ် ရှိတာ သူ့သတင်းကြားသည်။

ဘယ်က ဘယ်လို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးရသွားသလဲ မသိ။ ကြယ်တစင်းနှင့် အစ်ကိုကြီးက ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် အသက် ကွာသည်။ ကိုကြီးက အခုလေးဆယ်ထဲပဲ ရောက်နေပြီ။

တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီးပဲလုပ်သွားတော့မည်ဟု ထင်ရာက အခုတော့ ကောက်ကာငင်ကာ မိန်းမယူဖို့ ဆုံးဖြတ်သတဲ့။

ယူမည့်ယူတော့လည်း အပျိုလေးဘာလေး ရှာယူတာ မဟုတ်။ မုဆိုးမကိုမှ သွားကြိုက်သည်။ အဲဒီမုဆိုးမ ကလေးအဖေက ဘယ်လောက်ဆွဲဆောင်မှုရှိလို့လဲတော့မသိ။

ကြယ်တစင်း ဖုန်းဆက်လိုက်တိုင်း ကိုကြီးများမှာ ထိုမုဆိုးမ ရှိနေတတ်သည်။

ကိုကြီးနှုတ်ကနေ “ ညိုရေ ညိုလေးရေ ” နှင့် တယုတယ ခေါင်သံကို ဒီဖက်ဖုန်းထဲကပင် အမြင်ကပ်စရာကောင်းအောင် ပြောရသေး၏။

ဒီလောက်အချိန်တဝေအတွင်းမှာ ကိုကြီးက ဘယ်ကမိန်းမသည် သိန်းကြွယ်က အပိုင်ဖမ်းလိုက်သလဲဆိုတာ မသိနိုင်။

ကိုကြီးဟာ တစ်သက်လုံး ရိုးရိုးသားသား ကြီးကြီးစားစား နှီး ငွေရှာငွေစုလာခဲ့တာ။ အပျော်အပါးလည်းမရှိ။ အသောက်အစားအဆီလည်း ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းမဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘီယာသာသာလေး သောက်တတ်တာလောက်သာရှိတဲ့သူပါ။

ကြယ်တစင်းသည် ဓာတ်လှေကားထဲကနေ လစ်ရေချို နွန်းလှေရင်း ကိုကြီးဟာ သူဒီနေ့ပြန်ရောက်မည်မှန်းသိပါလျက် အိမ်ကို လာမကြိုတဲ့အတွက် စိတ်ထဲ မကြည်မလင်ဖြစ်မိသည်။

“ ကိုကြီးလည်း ဘာဆေးမိနေပြီလဲ မသိဘူးကွာ၊ ညီတစ်ယောက်လုံးကို လာမကြိုနိုင်အောင် အလုပ်များနေရှာတယ် ”

လေးဆိပ်ကတည်းက ဒါကိုပဲ မကျေမနပ် ရေရွတ်နေလေ တစ်တစင်းကို ပြီးလင်းရောင်က ပြီးကြည့်မိကာ

“ မင်းကလည်းကွာ၊ ကလေးကျနေတာပဲ၊ မင်းအစ်ကို

တကယ်မအားလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ ငါတစ်ယောက်လုံး အဖော်ပါသေးတာပဲ။

သူလည်း သူ့ရဲ့ခရီးဆောင်သေတ္တာကို လက်ကိုင်ဆွဲထုတ်ပြီး ဘီးကလေးလိုမိုကာ ဆွဲလာသည်။

ကြယ်တစင်းက ကိုယ့်အခန်းရှေ့ရပ်ကာ တံခါးဖွင့်ဖို့ လော့ကို ထုတ်လိုက်ပါသည်။

သူဝယ်ကတည်းက ဒီအခန်းတွေက လိုအပ်တာ ပြင်ဆင်ခွမ်းမဲပြီးသားမို့ တံခါးဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်တာနှင့် ဖုန်အုံနည်းနည်းရှိတာကလွဲရင် အခန်းက ဘာမှပြောစရာမရှိပါ။ အိမ်ခန်းသုံးခန်းလည်း ဖွဲ့ထားသည်။

“မင်းအခန်းက ကျယ်သားပဲကွာ၊ ဒီကောင်စက္ကယား ဘယ်ယောက်ရှိလဲ”

ဖြူးလင်းရောင်က တိုက်ခန်းထဲဝင်ရောက်လာတာနှင့် ဖြတ်တင်းပေါက်တွေ သွားဖွင့်ရင်း အိမ်ကို သဘောကျနေသည်။

ကြယ်တစင်းက ဝတ်လာသော အနောက်တိုင်းဝတ်စုံရဲ့ အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ကာ ဆိုဟတစ်လုံးပေါ် ပစ်တင်ထိုက်သည်။

လိုအပ်တဲ့ ပရိဘောဂ ဆက်တီ။ နံရံကပ်ဘီရို။ ခုတင်မွှေယာ ထမင်းစားပွဲစသဖြင့် အတော်အတန် ဝယ်ထည့်ထားပေမဲ့ တကယ်တမ်း လူနေဖို့ကတော့ တခြားလိုအပ်တာတွေ အများကြီး ရှိပါသေးသည်။

ဖြူးမှ ဖြူးရောင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ထွက်ဝယ်ရမည်။ လောလောဆယ်တော့ လူက ဟုန်တုန်တုန် ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေတာမို့ ရေခိုးချိုး အနားယူရမည်။

“ငါ ဘယ်အခန်းနေမှာလဲ ကြယ်စင်”

“ဧည့်ခန်းနဲ့ကပ်ရက်က ငါ့အခန်း ဟိုဖက်နတ်ခန်းထဲက စင်းကြိုက်တာနေပေါ့”

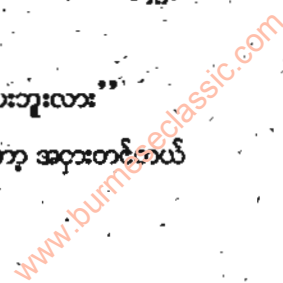
ဖြူးလင်းရောင်က အဝတ်အစားပင်မလဲသေးဘဲ အခန်းတွေ အရင်သွားဖွင့်ကြည့်နေ၏။

“ဖုန်တွေချည်းပဲကွာ”

“ဟဲ့ အကြာကြီးပစ်ထားတဲ့အခန်း၊ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့”

“မင်းအစ်ကိုကြီးက လာမကြည့်ပေးဘူးလား”

“အဲဒါပြောတာလေကွာ၊ သူ့အခန်းတော့ အဝေးတင်တယ်”

ငါ့အခန်းတော့ ဘာမှတောင် ရှင်းမထားပေးဘူး”

“သူ့အခုဘယ်မှာနေလဲ”

“သူ့ဘော်ဒါအိမ်မှာပဲ”

“မိန်းမယူပြီးရင် ငါတို့နဲ့နေမှာလား”

“ကိုကြီး (Plan) ပလန်တွေ ငါလည်း ဘယ်သိဦးမှာ

လဲကွား မေးကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

ကြယ်တစင်းက နက္ခတ်ကိုဖြုတ်။ အောက်ကဝတ်ထား

တဲ့ ရုပ်အင်္ကျီ မီးခိုးပျော့ပျော့ လက်ရှည်ကိုဆွဲချွတ် ဆော့ထွာထဲက ချည်ကောင်းဘီနှင့် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်၍ လဲလှယ် ဝတ်လိုက်သည်။

“ဟ မင်းက ရေအရင်မချိုးဘူးလား”

“ခဏ အညောင်းဖြေဦးမယ်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို ကြယ်တစင်းက ဆိုရာရည်ကြီးပေါ်လှဲချ လိုက်ပါသည်။ အရပ်ကြီးမြင့်ကာ လူကထွားကျိုင်းစိုပြေသလောက် ဒီကောင် အတော်ညောင်းတတ်သည်။ သူများရဲ့ အနှိပ်အနယ်ခံရ တာလည်း ဝါသနာပါသည်။

ဖြိုးလင်းရောင်က အသားညိုညို ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်နှင့်

ပိန်သေးတဲ့ ဘော်ဒါမျိုးဖြစ်ပြီး ကြယ်တစင်းကတော့ အရပ်က ငါး ဆေဆယ့်တစ်မှာ ပုခုံးကျယ်ကျယ် ရင်အုပ်ကားကားနှင့် ဖောရိန်နာ ကြီးအလား ထင်ရပါသည်။

သူ့ဒက်ဒီရပ်ရည်မျိုး။ သူက သူ့မာမီနှင့် လုံးဝမတူ။

“ဒါဆို ငါ ဒီအခန်းပဲနေမယ်၊ ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊

ပြီးရင် တစ်ခုခုသွားစားကြမယ်”

ဖြိုးလင်းရောင်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့လပ်စော့ချို သူ့တွန်း လျှက် အခန်းထဲဝင်သွားပါသည်။

ကြယ်တစင်းသည် အိမ်မှာရှိပြီးသား ကြီးဖုန်းကို ပထမ ထိုးဖို့ ခုမှသတိရသည်။

လွဲလျောင်းနေရာက မထချင်ထချင် ပြန်အပြီး ဖုန်းကို စတင်ထိုးလိုက်ပါသည်။

ဖုန်းက ချက်ချင်း အော်တိုဝင်လာသဖြင့် ပြန်ချထားလိုက် သည်။

ပြီးလျှင် ဝါးခနဲတစ်ချက်သန်းဝေကာ ဆိုဖာရှည်ပေါ် ကြိုလှဲအချ။

“တူ တူတူ တူ တူတူ”

ဖုန်းမြည်သံ ခပ်စူးစူးကထွက်လာ၏။ အခုမှပြန်ရောက်
တာဖြစ်သဖြင့် ဖုန်းကို ကော်လက်စီလည်း မလုပ်ရသေး။

“ကျွတ်”

ကြယ်တစင်းက စိတ်မရှည်စွာ ဖုန်းလာကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“ဒီမှာ ဦးလမင်းဇော်၊ ကျွန်မတို့ကို သမီးတော်ဖို့ လုံးဝ
မစဉ်းစားပါနဲ့”

ခပ်ဆတ်ဆတ် အမိန့်ပေးသံကြောင့် ညောင်းညာကာ
အိပ်ချင်နေသော ကြယ်တစင်းမျက်လုံးတွေက ပြူးကျယ်သွားရ
သည်။

ဦးလမင်းဇော်ဆိုတော့ သူ့ကို ကိုကြီးထင်လို့။

ပြီးတော့ သမီးတော်ဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့ဆိုတော့ ဒါက ကိုကြီး

တွဲနေတယ်ဆိုတဲ့ မုဆိုးမ အန်တီကြီးရဲ့ သမီးပေါ့။

အသံက မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရဲ့အသံမျိုး။

ကလေးရှိတယ်ကြားပေမဲ့ ဒီအရွယ်ဟု လုံးဝမထင်။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“မသိချင်ယောင်မဆောင်ပါနဲ့ အန်ကယ်လ်၊ ကျွန်မ ဒေါ်

ကြွားညှို့ရဲ့ သမီးဆိုတာ ထပ်ပြောရဦးမှာလား”

“မင်းမှားနေပြီ”

“အို ဘာမှမှားစရာမရှိဘူး၊ ကျွန်မကို လေသံပျောလေးနဲ့
သူတော်ကောင်းလိုလို လာမပြောနဲ့၊ ကျွန်မမေမေကိုလည်း သိမ်း
သွင်းဖြားယောင်းဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ မေမေက သူ့ဘဝ သူ့ရပ်တည်
နိုင်တယ်၊ ဘယ်ယောက်ျားရဲ့ အကူအညီ အထောက်အပံ့မှမလိုဘူး၊
ကျွန်မတို့လည်း အန်ကယ်လ်ကို ပထွေးမတော်နိုင်ဘူး”

ကောင်မလေးက သူပြောချင်ရာ အတင်းစွတ်ပြောနေပါ
သည်။ ဒေါသတွေတောက်လောင်ပြီး အသက်ရှူသံလေးက မြန်ဆန်
နေသည်။

သူမရဲ့ ဒေါသသံကြောင့် ဒီဖုန်းက ကြယ်တစင်းလည်း

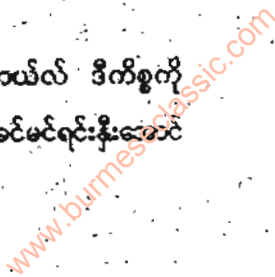
စိတ်တွေတိုလျက် မျက်မှောင်ကုပ်သွားရသည်။

ဘာလဲ။

နေရင်းထိုင်ရင်း လူကို တစ်ဖက်သတ်ကြီး လာကောနေ

ပါလား။

“ရှင်းရှင်းပဲပြောလိုက်မယ်၊ အန်ကယ်လ် ဒီကိစ္စကို
ဇာတ်ဆုတ်လိုက်ပါ၊ ကျွန်မတို့ကို တွေ့ဆုံပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးစေဖို့

ကြီးပမ်းဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေရင်လည်း စောစောစီးစီး လက်လျှော့ လိုက်ပါ။ မေမေ့ကိုသာ အန်ကယ်လ် လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် အန်ကယ် ဘဝမှာ ပြင်မရတဲ့ နောင်တတွေရသွားလိမ့်မယ်။ ဒါပဲ ကြီးပြော ထားလိုက်မယ်။ နောင်မှ ကျွန်မတို့ကို အပြစ်မဆိုနဲ့နော်”

သူမက ခြိမ်းခြောက်သလိုလိုပြောသဖြင့် ကြယ်တစင်းက မျက်နှာမဲ့မိသည်။

“ဘာလို့တိတ်နေတာလဲ အန်ကယ်လ်။ တောင်းပန်ဖို့ စဉ်းစားနေတာလား၊ ဒီကိစ္စက တောင်းပန်လို့မရဘူး၊ ကျွန်မတို့ လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ အန်ကယ်လ်မှာ ငွေရှိတယ်ဆိုရင် ယူစရာ မိန်းမတွေတပုံကြီးရနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မေမေကိုတော့ လုံးဝ စိတ်မကူးပါနဲ့၊ မေမေက အန်ကယ်လ်ထင်နေသလို ပျော့ပျော့ညံ့ညံ့နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှ မှီခိုစရာမရှိရင် မဖြစ်တော့မယ့် မိန်းမ စားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ အခုအနေအထားအတိုင်းပဲ ကျွန်မတို့ မိသားစု ဘဝလေး ပြည့်စုံအေးချမ်းပြီးသားပါ၊ ကျွန်မတို့မိသားစုထဲ အန်ကယ်လ်ဝင်မလာချင်ပါနဲ့၊ အားလုံး ရှုပ်ထွေးကုန်လိမ့်မယ်၊ ပထွေးဆိုတာကောင်းတယ်လို့ ဘယ်ရာဇာဝင်မှာမှမရှိဘူး၊ ဘယ်နည်းမို့မှ အန်ကယ်လ်ကို ပထွေးမတော်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မပြောချင်တာဒါပဲ၊ နောင်

တို့ မေမေနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့”

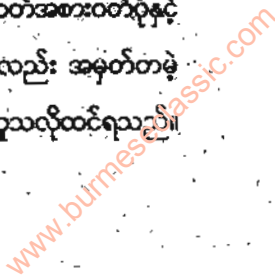
“တောက်”

ပြောချင်ရာတွေ တောက်လျှောက်မနားတမ်းပြောပြီး တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားတာမို့ ကြယ်တစင်းက တောက်တချက် ခေါက်မိ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဖူစပ်ပူလောင်ကြီးလည်း ဖြစ်သွားသည်။

သူ့အရင်က အကောင်းမြင်ဝါဒသမားတစ်ယောက်ပါ။ ဒါ့လောက် ကိုကြီးကို ဒီလောက်ထိ ပက်ဝက်စက်စက်ပြောနေတာ နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတော့ သူ့ အတော်မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ကိုကြီးကိုလည်း ဒေါသမဖြစ်စဖူး ဖြစ်လာကာ စိတ်ထဲ ထဲ အပြစ်တင်မိသည်။

ကျွတ် ကိုကြီးရာ။ မိန်မဒီလောက်ပဲ ရှားရသလားကွာ။ ကိုယ့်အစ်ကိုမို့ ကြွားပြောတာမဟုတ်။ ကိုကြီးဟာ မျက်နှာ ထူထူ။ စူးရှသော မျက်လုံးမျက်ဖန်နှင့် ကြည့်လိုက်ရင် အင်မတန် ချစ်တောင်မူရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ အဝတ်အစားဝတ်ပုံနှင့် အပင်စတိုင်လ် လမ်းလျှောက်ပုံစတိုင်တွေဟာလည်း အမှတ်တမဲ့ ကြည့်ရင် ကိုရိုးယားမင်းသားတစ်ယောက်နှင့် တူသလိုထင်ရသည်။

ငွေကြေးလည်း ပြည့်စုံအောင်ရှာထားပြီးသား။ ပညာကလည်း အင်ဂျင်နီယာ။ ဂျပန်မှာ အနေကြာခဲ့ပြီး စကားပြောရင် တောင် အင်မတန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ အေးဆေးလှတာ။ ကိုကြီးမှာ ဘာမှ အပြစ်ဆိုစရာမရှိပါ။

တစ်ခုပဲ ထောက်ပြစရာရှိတာက အသက်အရွယ်။ ဒါကလည်း ယောက်ျားလေးအရွယ်လွန်တာဟာ မိန်းကလေး အရွယ်လွန်တာလောက် ပြဿနာမရှိပါ။

သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့လို့သာ သတိပေးစကားရှိတာ။ သားလုလင် အချိန်မနှောင်းစေနဲ့လို့ ဆိုရိုးသတိပေးစကား မရှိဘူးလေ။ ယောက်ျားလေးမို့ မိန်းမယူဖို့ အချိန်နှောင်းစရာ အကြောင်းမရှိ။

ကိုယ့်အရည်အချင်း ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ယူပါလားဗျာ။ သမီးရှင်တွေကိုယ်တိုင် စပ်ဟပ်တာတွေပင် အများကြီး။

အရင်တုန်းကတော့ မိန်းမယူဘူးချည်း ကြွေးကြော်လာခဲ့ပြီး အခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သလဲမသိ။

စိတ်ကူးတော့လည်း ကြည့်စမ်းပါဦး။

ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လေးထဲကမရွေးဘဲ မုဆိုးမတွေ

အလုပ်တွေထဲကမှ သွားစဉ်းစားသည်။

တော်တော်ကိုညှိတဲ့ ကိုကြီး။

ဒီကြားထဲ ဟိုဘက်က မယားပါသမီးလေသံက

အော်ဦး။

ဘဝင်မြင့်ပြီး အောက်ခြေလွတ်နေတဲ့အသံ။

သူတို့အမေ အဘွားကြီးကိုများ လာတွန့်တိုနေရသေး

ည်။

လုံးဝပြောင်းပြန်စီးရီးကြီး။

ကိုကြီး ကိုကြီး။ ရိုးရိုးအေးအေးနေလာခဲ့တော့ အခုမှ

အိမ်နေရပြီ။

ကြယ်တစင်း စိတ်ထဲမှာ ကိုကြီးကို သနားလည်းသနား

အပါသည်။

မိန်းမဘက်ကပါလာတဲ့ သမီးဟာ အဆင့်အတန်းမရှိ စွာ

ရိုစားမ။

နေစမ်းပါဦး။ သူမပြောသွားတာ ဒေါ်မြခွာညိုသမီး။

ဒေါ်မြခွာညို။

ဒီနာမည်ကို ကြယ်တစင်း ငယ်ငယ်က ကြားဖူးသည်။

“မင်းအစ်ကိုက ရည်စားဦးနဲ့လွဲခဲ့လို့ မာမီကို စိတ်ကောက်ပြီး နုထိ မိန်းမမယူတာ” ဟု မာမီပြောခဲ့ဖူးတာကိုလည်း ပြန်အမှတ်ရသည်။

ကိုကြီးရည်းစားထားတဲ့အချိန်မှာ ကြယ်တစင်းက သုံးလေးနှစ်သားပဲ ရှိဦးမှာ။

နောက်မှ မာမီပြန်ပြောတာ ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့လို့သာ ဒီအမည်ကို မှတ်မိနေတာ။

ဒါဆိုရင် ကိုကြီးခေါ်တဲ့ ညိုလေးဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ဒေါ်မြခွာညိုပဲလား။

ဒါဖြင့် ထိုမိန်းမက ကိုကြီးရဲ့ အချစ်ဦးပေါ့။

အချစ်ဦးမို့လို့သာ ကလေးနှစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမဖြစ်တဲ့ အထိ စိတ်မကုန်ဘဲ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ချဉ်းကပ်ခဲ့တာဖြစ်မည်။

ဒါဟာ ကိုကြီးအတွက် ဒုတိယအရွယ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲပေဒနာ။

သို့သော် ကိုကြီးက စိတ်မကုန်ဘဲ ပြန်ချဉ်းကပ်လည်းကောင်း၊ အဲဒီဒေါ်မြခွာညိုကြီးက လက်သင့်မခံခဲ့တော့ပေါ့။ ဘာကြောင့်ဆိုဆောင်သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြံစည်ရတာလဲ။ သူမသာ ငြင်းလိုက်ရင်

နှင့် ပြီးပြီ။

သမီးလေးတွေ အရွယ်ရောက်နေပြီ။ ကျွန်မလည်း အိမ်ထောင် ထပ်မပြုချင်တော့ပါဘူးလို့ အပြတ်ငြင်းလိုက်ပါလား။

မငြင်းတဲ့အပြင် သူက မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်ထပ်ယူဦးမည်။

အတော်မှန်းစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးပဲ။ ဒါကြောင့် ဟိုးရောင်ကတည်းက မာမီလုံးဝမတော့မတူခဲ့တာ။

ကိုကြီးကလည်း မာမီမရှိတော့တာနှင့် မြန်မာပြည်ပြန်ပြေးလာသည်။ ပြီးတော့ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခံခဲ့ရသည့် ဒီရည်းစားဦး

အပေါ် တစ်ဘဝစာအပ်နှင်းဖို့ အတွေ့အဝေမရှိဘဲ ဆုံးဖြတ်သည်။ ညိုလေးဖြစ်တဲ့ ကြယ်တစင်းကိုတောင် မတိုင်ပင်။

တိုင်ပင်ရင်တော့ သူလည်း သဘောတူမှာမဟုတ်ပါ။ ဒါကို ကိုကြီးကလည်း သဘောပေါက်ပုံရသည်။ သူ့ကိုစွဲ

သွယ်သွယ်မှုမှတိုင်ပင်ဘဲ သူ့သဘောသို့ဦးဆောင်ပြီး စီစဉ်နေတာဖြစ်သည်။

ကြယ်တစင်း အစ်မဖြစ်တဲ့ မမကလျာလည်း ကိုကြီးကြောင်းတွေ မသိသေးပါ။

ဒီနေ့ပဲ မမကလျာဆီ ကိုကြီးအကြောင်းတွေ သတင်းပို့မည်။

ကြယ်တစင်းက သေချာမှပဲ သတင်းပို့မယ်လို့ ကြံစည်ထားတာ။

အခုတော့ ပြောပြမှဖြစ်မည်။

ခေါ်မြခွာညိုသမီးကိုလည်း အသံကြားရုံနှင့် ကြယ်တစင်းအလိုလိုမုန်းသည်။ မာန်တက်ပြီး ဂုဏ်မောက်နေတဲ့လေသံမျိုး။

အန်ကယ်ဟု ခေါ်သံကိုတော့ ကြယ်တစင်း ခပ်မဲ့ခွဲဖြုတ်မိသည်။ သူနှင့်ကိုကြီးက ရုပ်ချင်းမဆင်ပေမဲ့ အသံချင်းတော့ ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ ဖုန်းထဲကဆိုရင် သိပ်မသိကွဲလှ။

ဟိုဘက်က မိန်းကလေးသည် သူ့အသံကိုကြားတော့ ကိုကြီးလို့ပဲ ထင်မှတ်ယူဆလိုက်ပုံပေါ်သည်။ ကိုကြီးကို ရန်တွေ့တာဖြစ်တဲ့စကားလုံးတွေကို သူက ကြားထဲကနေ နားထောင်လိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။

ကြယ်တစင်းသည် ထိုကောင်မလေး စကားတွေကြောင့် ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ပျောက်ကွဲနေမိသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး လှဲလျောင်းအနားယူမည့် အစီအစဉ်လည်း

အသံသွားရပါသည်။

“ငါကလည်း ငါ့အစ်ကိုကြီးကို မင်းအမေလို မုဆိုးမအတွားကြီးနဲ့ သဘောမတူပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်ချင်သေးသည်။

မင်းဘက်ကပဲ နာရတယ်လို့ကွာ။

ဒီလို ပထွေးမျိုးရဖို့ တစ်တိုင်းပြည်လုံး လှည့်ပတ်ပြီးပဲရှာဖို့ထိစမ်းပါဦး။

ကိုကြီးဖို့လို့သာပေါ့။

သူသည် ကိုကြီးကိုလည်း ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ မချင့်မရဲကြီးဖြစ်တင်နေမိသည်။ တားလို့ရလျှင် သူတားချင်သည်။ ဒါပေမဲ့

ကိုကြီးက ပြန်မပြောနားမထောင်နှင့် သူလုပ်ချင်ရာကို ခေါင်းမာမာကြီးကြီး လုပ်တတ်သူဆိုတာလည်း သူ ကောင်းကောင်း သိနေသည်။

ဒီလိုပဲ ဟိုဖက်က ဒေါ်မြခွာညိုသမီးဆိုတာလည်း ဘာမှစကားတိုင်လို့ ဖုန်းဆက်ရန်တွေ့တာပဲဖြစ်မည်။ ဒါပေမဲ့ မျောက်ဆုံးအောင် ကိုကြီးဦးလမင်းဇော်ပဲ သူမရဲ့အမေနေရာကို ရောက်လာတာ မြင်ယောင်သေးသည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅

www.burmeseclassic.com

“မင်း ဘာတွေပေါက်နေတာလဲ ကြယ်စင်း”

ဖြိုးလင်းရောင်က သူ့ကို ကြယ်တစင်းမခေါ်ဘဲ ရင်းရင်း
နီးနီး ကြယ်စင်းပဲခေါ်သည်။ ဖြိုးရောင်နှင့်သူက ဟိုမှာ ကျောင်း
အတူတက်ရင်း ရင်းနီးလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။

ဖြိုးရောင်မိသားစုတစ်ခုလည်း ဟိုမှာရောက်နေပြီ။

“မမကလျာလေကွာ”

မမကလျာပြန်ပို့လိုက်တဲ့ (e.mail) အီးမေးလ်ကိုဖတ်ပြီး
သူ့ပို့စိတ်ဓာတ်ကျရသည်။

သားငယ်...

ကိုကိုမိန်းမယူမယ့်ကိစ္စ ငါသိပြီးပါပြီ။

ကိုကိုက ရှမ်းတိုင်ပိုင်ပြောပြပါတယ်။

သူတစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

နှင့်ကိုသာ စာမေးပွဲပြေနေလို့ ဘာမှမပြောဖြစ်တာပါ။
ကိုကိုအပေါ် နားလည်ပေးလိုက်ပါ။

မာမိကတောင် နောက်ဆုံးမှာ သူ့သဘောလို့ ခွင့်ပြုသွား
ခဲ့သေးတာပဲ။

ကိုကိုနဲ့ မမခွာညှိနဲ့ ဒီအချိန်မှ ပူးစာဖက်ကြစို့ အကြောင်း
ကံရှိတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။

မခွာညှိရဲ့သမီးတွေ သဘောတူတာမတူတာ သားငယ်
မဆိုင်ဘူးလေ။ ဒီကိစ္စကို ကိုကိုဘာသာအချိန်ယူ ဖြေရှင်းညှိနှိုင်းမှာ
ပေါ့။

ကိုကိုက ငါတို့မောင်နှမတွေအတွက် အချိန်တွေအများကြီး
ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။

အခုမှ သူ့ဘဝသာယာမှုကို သူတည်ဆောက်မှာ နှင်
မကန့်ကွက်နဲ့ သားငယ်။

သူကြိုက်တဲ့ မိန်းမကို သူယူပါစေ။ တကယ်လို့ နှင်နဲ့
မခွာညှိနဲ့ ဆုံလာရင်လည်း မရိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြေပြေလည်
လည်ပဲ ဆက်ဆံပြောဆိုချေ။ ကိုကိုကို နောက်တစ်ကြိမ် စိတ်ဆင်း
ရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့။ သူစိတ်ချမ်းသာပါစေ။

နှင်လည်း ကောင်းကောင်းနေပါ သားငယ်။ ရည်းစားရှိပြီ
ဆိုလည်း ငါ့ကိုပြောပြဦးနော်။ ဒါပဲ နောက်မှ ငါထပ်ဖုန်းဆက်
မယ်။

ဖြိုးရောင်က အတူဝင်ဖတ်ပြီး ရယ်မောနေသည်။

“သူပြောတာ သဘာဝကျသားပဲကွာ၊ မင်းက ဘာဖြစ်
နေတာလဲ”

“မင်းမသိပါဘူး၊ ဒေါ်ခွာညှိသမီးက ဖုန်းဆက်တယ်၊
ကိုကိုကိုကို သူ့အမေနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ တားတာကွ”

“မင်းဒီရောက်နေတာ ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဘယ်ကသိရမှာလဲ၊ ဒီဖုန်းကို ဘယ်လိုသိနေသလဲတော့
ပြောတတ်ဘူး၊ ငါ့ကို ကိုကြီးမှတ်ပြီး အန်ကယ်ဆိုပြီး မာရေ
ကြောရေ ပြောသွားတာကွ”

“ဟား ဟား ဟား၊ မင်းက သူ့ညီဆိုတာ မပြောလိုက်
ဘူးလား”

“ပြောချိန်ကို မပေးတာကွ၊ တဖက်စောင်းနင်း အသား
ညှိနဲ့ ခွပ်ကောနေတာ”

“ဒေါ်ခွာညှိသမီးက ဘယ်အရွယ်လဲ”

“မသိဘူး၊ နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီအန်တီက ကိုကြီးနဲ့ လမ်းခွဲပြီးတာနဲ့ ယောကျာ်းတန်းယူ လိုက်တာလို့ ပြောတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကဆိုတော့ သူ့သမီးက အလွန်ဆုံးနှစ်ဆယ်ပေါ့”

“မင်းအစ်ကိုကလည်း ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်ရသလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ သူတို့ကလည်း ဒီအချိန်မှ အဖေအသစ် ဘယ်လို လားပါ့မလဲ၊ ကလေးက နှစ်ယောက်ဆို နောက်တစ်ယောက်က သားလား”

“ငါလည်း သေချာမှမသိတာကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွ၊ မင်းဘာမှ ခေါင်းစားမနေနဲ့၊ ဒါ မင်းအစ်ကိုကြီး ခေါင်းစားရမယ့်ကိစ္စပဲ”

ဖြိုးရောင်ကလည်း သူ့ကို ဖျောင်းဖျာသည်။ ကြယ်တစင်း ကလည်း မဆိုင်သလိုမနေတတ်။

“ဟေ့ကောင်၊ သန်းထိုက်တို့နဲ့ ဂဲသားရင်းကိစ္စချိန်းထား တာ ဘယ်အချိန်လဲ၊ နာရီကြည့်ဦး နောက်ကျနေပြီကွ ငါတို့လစ် ရအောင်”

ဖြိုးရောင်သတိပေးမှပဲ သူလည်း စိမ်းလန်းစိုပြေမှာ

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြန်ဆုံကြဖို့ရှိတာ သတိရသွားပါသည်။
အထက်တန်းကျောင်းတန်းက ဘော်ဒါတွေ။ တချို့လည်း အလုပ်တွေဝင်နေပြီ။ တချို့လည်း မိန်းမတွေရတုန်ပြီ။
ကြယ်တစင်းတို့လည်း ဒီမှာ လောလောဆယ် အားလပ် နေသဖြင့် ဖုန်းတွေဆက်ကာ ရတတ်သမျှ ပြန်စုစည်းပြီး သူငယ် ချင်းတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး တွေ့ဆုံစားသောက်ကြဖို့ စီစဉ်ခြင်းဖြစ် သည်။

၇၅

“တကယ်တော့ မိသားစုရဲ့ တကယ်နေရာစစ်ဆိုတာ
ကိုယ်နေတဲ့ ကိုယ့်အိမ်ပဲလေ။ ဒီထက်ပိုနွေးထွေးလုံခြုံတဲ့ နေရာဆို
တာ ဘယ်မှာမှမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် မေမေနဲ့ ကိုဇော်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး
အစီအစဉ်ပြောင်းလိုက်တယ်။ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ သွားမစားတော့
ဘူး။ ကိုဇော်ကို ဒီတနင်္ဂနွေမှာ အိမ်ကိုပဲ ဖိတ်လိုက်တယ်”

သောကြာနေ့ညနေမှာ မေမေက ဤသို့စကားစလောခဲ့ပါ
သည်။

“ကိုဇော်နဲ့သမီးတို့ကိုလည်း ရင်းနှီးခင်မင်သွားစေချင်
တယ်။ သမီးတို့ဖက်က ပထွေးဆိုတဲ့ အမြင်ကြီးနဲ့ကြည့်မရချင်
ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင် သူက မေမေခင်ပွန်းဖြစ်လာ
မယ့်အခါ သမီးတို့နဲ့လည်း အလိုလိုပတ်သက်ရှာပဲလေ။ သမီးတို့
အဖေ့ကိုချစ်တော့ မနာလိုလည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ မေမေနားလည်း

ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ ကိုစော်ရောက်လာရင် ဘာမှကလန်
ကဆန် မလုပ်နဲ့နော်၊ အသည်းစွဲက စကားမပြောဘဲ ပါးစပ်ကြီးပိတ်
နေဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ချိုလေးကလည်း မျက်နှာကြီးစုပုတ်မထားနဲ့နော်၊
ဒါပဲ မေမေကြိုပြောထားတယ်”

မေမေရဲ့ သတိပေးစကားကြောင့် အသည်းစွဲနဲ့ ချိုမြိန်က
ထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံးချင်း ဖျတ်ခနဲဆုံကာ အသံတိတ်နည်းဖြင့်
စကားပြောမိကြသည်။

ကြည့်ရတာ ဦးလမင်းစော်က အသည်းစွဲ ဖုန်းထဲက
တားမြစ်သတိပေးတဲ့စကားကို မေမေအား ပြန်ပြောပုံမရပါ။

ဘာမှကရုမစိုက်ဘဲ ရှေ့ဆက်ကြမယ်လို့ သူ့သဘောထား
ကို စစ်ကြညာလိုက်ခြင်းပဲဖြစ်မည်။

မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး အိမ်ကိုတောင် လိုက်လာဦးမည်။
တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဦးလမင်းစော်ရေ။

နစ်ယောက်သားမှာ စိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါးရင်း ဒီကိစ္စကို
ဘယ်လို တိုက်စစ်ဆင်နှောင့်ယှက်ရမလဲဆိုတာ ကြိတ်စဉ်းစား
အကြံထုတ်နေမိကြသည်။

ဒီလိုနှင့် မေမေနှင့်ကြီးစိန် အကြီးအကျယ် စောင့်မျှော်ကာ

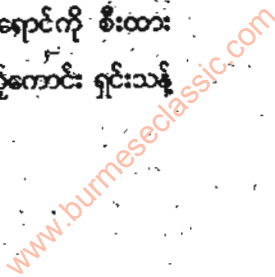
ကြိုတင်ပြင်ဆင်နှင့်သော တနင်္ဂနွေနေ့သို့ ရောက်ရှိလာပါတော့
သည်။

ဦးလမင်းစော်သည် သူ့ရဲ့ကင်မရီ နက်ပြာလေးနှင့်
စစ်ဦးတည်း တက်တက်ကြွကြွ ခြံထဲမောင်းခင်လာသည်။

မေမေက သူ့ကားနားသို့ အပြေးကလေး ဆင်းကြိုသည်။
စားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်တဲ့အခါ သူ့ပုံစံက ခါတိုင်းလို
ကောင်းဘီရည် တီရှပ် ဂျာကင်တွေနှင့်မဟုတ်ဘဲ စတိုင်လ်ကျလှ
သော ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် မီးညိုရောင် ပုဆိုးမှောင်မှောင်တို့ကို
မျှတပြီး လူကောင်းဆန်ဆန် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားလေ
သည်။

ဆံပင်ကိုလည်း ဂျယ်နှင့်ပြောင်လက်သပ်ရပ်အောင် ပြီး
အားသဖြင့် သူ့ပုံစံက ပိုရင့်ကျက်တည်ကြည်သလို ထင်ရ၏။
အလောင်းရဲ့ သမီးတွေနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ရှိတယ်ဆိုပြီး တည်တည်တံ့တံ့
ပြောကြားပုံဖမ်းလာတာပါ။

ဖိနပ်က မန္တလေးကတ္တီပါဖိနပ်အနက်ရောင်ကို စီးထား
ရာ ရွေးပွေးသန်သန် သူ့ခြေအစုံနှင့် အတော်ကြည့်ကောင်း ရှင်းသန်
နေသည်။

အသည်းစွဲနှင့် ချိုလေးသည် ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ်ရှိ ပြီးသားဖို့ သူ့ကို အသာလေးစောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေကြပါသည်။

ဦးလမင်းဇော်က မေမေနှင့်ပြုံးရယ်စကားဆိုရင်း တိုက်ထဲ သို့ အတူဝင်လာကြသည်။

ဖိနပ်ကို ဖိနပ်ချွတ်ကြွေပြားခင်းမှာ ထောင့်ကပ်ချွတ်ပြီးမှ ဦးလမင်းဇော်က ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာသည်။

အသည်းစွဲနှင့် ချိုမြိန်သည် သူ့ကို ရှောင်မနေတော့ဘဲ ခပ်တည်တည်ပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

သူက အသည်းစွဲတို့ကိုမြင်လျှင် ဖော်ရွေသော မျက်နှာနှင့် ခေါင်းဆတ်ပြုံးပြန့်တတ်သည်။

“ညိုသမီးနှစ်ယောက်လေ၊ ဒီဘက်က အသည်းစွဲ၊ သူက အငယ်မ ချိုမြိန်ပေါ့”

“သမီးတို့နဲ့တွေ့ရတာ ဦးဇော်ဝမ်းသာပါတယ်၊ သမီးတို့ အမေက သူ့သမီးနှစ်ယောက်အကြောင်း အမြဲပြောပြလို့ ဦးဇော် စိတ်ထဲမှာတော့ သမီးတို့နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတို့ကလည်း ကြိုဆိုပါတယ်” ချိုလေးက မပြုံးမရယ် မျက်နှာလေးနှင့် စိတ်မပါသလို

တမင်ရွံ့ပြောတဲ့အသံမျိုးနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ထိုင်ဦးလေ ကိုဇော်”

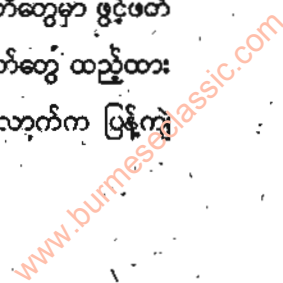
မေမေက ပြောရင်း လယ်သာဆက်တီတွေဖက်ကြည့် သည်။ မနက်ကတည်းက ရှင်းလင်းထားတဲ့ ဧည့်ခန်းက အခုခဏ လေးမှာ ဘယ်လိုပွရှုပ်သွားပါလိမ့်။

မှန်စားပွဲပေါ်က စားပွဲခင်းကြီးက ရွံစောင်းလို့ ပန်းအိုးထဲက ဇမ်းတွေကိုလည်း ချိုလေးတို့ တမင်တစ်ပွင့်ချင်း ထုတ်တော့ထား ခြင်းထားသဖြင့် ပွင့်ဖတ်တွေ အရွက်တွေက စားပွဲပေါ် ပွရှုပ်နေသည်။

ဒါတင်မက နေကြာစေ့တွေရော။ စားလက်စ အချဉ်ထုပ် တွေရော။ ဒါတွေ ဒီလောက်မြန်မြန် ဒီနားကို ဘယ်လိုရှောက်လာ ထာလဲ။

အသည်းစွဲတို့လက်ချက်ပဲဆိုတာသိတာနှင့် ဒေါ်မြနွယ် နှုတ်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွားရပါသည်။

ထိုင်ဖို့ ဆက်တီပေါ်မှာ လင်ဗန်းနဲ့ ကော်ဖီခွက်အပေတွေ အည်း ရောက်နေသည်။ ပြီးတော့ နောက်ဆက်တီတွေမှာ ဖွင့်ဖတ် ဆက်စ စာအုပ်တွေ၊ ဘောလ်ပင်နံတွေ တီဗီရီမုတ်တွေ ထည့်ထား တဲ့ စကားကလည်း မှောက်ပြီး ရီမုတ်ဆယ်ခုလောက်က ပြန်ကူ

နေသည်။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ စည်းကမ်းမရှိဖြစ်သလို နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေလို့ တမင်လုပ်ပြထားတာ။

ဦးဇော်ထိုင်ဖို့ ဆက်တိတစ်လုံးကို မေမေကပဲ ဖျတ်ခနဲ ကောက်ရှင်းလင်း ထပ်သိမ်း၍နေရာ လုပ်ပေးရ၏။

ဒေါ်ခွာညှိုက နှုတ်ကတော့ ဘာမှမပြော။

သမီးတွေ အသံတိတ် ဆန္ဒပြနေတာပဲဟု သူရိပ်မိပါသည်။ သူ့ဖက်ကတော့ ပြောလည်မှုရပါစေ။ ရင်းနှီးအဆင်ပြေသွားပါစေဟု ဆုတောင်းထားရတာအမောပါ။

အသည်းစွဲနှင့် ချိုမြိန်သည့် ပြုံးထော့ထော့လေးတွေနှင့် ဦးဇော်ရှေ့မှာထိုင်ကာ ဦးဇော်ကိုပဲ ပြုံးတူးပြတ် ဝိုင်းကြည့်သည်။ တမင်ကို မျက်တောင်ပင်မခတ်။

ရှေ့ကမိန်းကလေးနှစ်ယောက်သား သူ့ကို မလွဲတမ်း စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် လမင်းဇော်သည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ နေရခက်လာပါသည်။

ညှိုနှင့်တစ်ခုခုပြောနေတာပဲ ကောင်းမည်။

“ညှိုတို့ ဒီနေ့ အလုပ်များနေကြတယ်ထင်တယ်”

“မများပါဘူး”

“မေမေလား၊ မေမေညက အိပ်ပျော်ရဲ့လားတောင် သိပါဘူး၊ ပြီးတော့ မနက်မိုးမလင်းခင်ထပြီး ရှေးသွားတယ်၊ ဆီးဖုဒ်တွေသွားရှာဝယ်တာ၊ ဦးလေးက ကိုကာချက်ပဲကြိုက်တယ် ဆင်တယ်၊ ချိုလေးတို့ကတော့ ငါးဆို လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ငါးတွေ ချွန်တွေ ဆီးဖုဒ်တွေပဲ နင်းကန်စားရင် လူက အညှို့နဲ့ထွက်မှာစိုး ချို ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကတော့ မသိဘူးပေါ့၊ ဘေးကလူတွေက ညှိုဇော် ချောစိုးတာ၊ ငါးအနံ့ဆိုတာက ရေမွှေးဆွတ်လည်း ပျောက်တာမှ ဆုတ်တာနော်၊ အသည်းစွဲ”

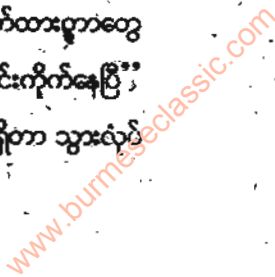
လမင်းဇော်မျက်နှာက နီရဲသွားရပါသည်။ ကောင်မလေး သူ့ကို တမင်ဖဲ့နေပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။

မေမေက ချိုလေးကို နှုတ်ခမ်းကိုက်၍ ခပ်တင်းတင်း ကြည့်သည်။ ချိုမြိန်က မသိယောင်ဆောင်နေသည်။

“ဦးဇော်လည်း ဆီးဖုဒ်ဒီလောက်မကြိုက်ပါဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ မေမေ မီးဖိုချောင်မှာ ချက်ထားတာတွေ ကြည့်ပါဦး၊ ချိုလေးတို့တော့ အနံ့မခံနိုင်လို့ ခေါင်းကိုက်နေပြီ”

“သမီးငယ် အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ လုပ်ရတာ သွားလုပ်”

တော့”

“ဒါဆို စွဲကလေးပေး၊ ဒီမှာပဲ ဆက်ထိုင်နေရမလား”

အသည်းစွဲကလည်း ဝမာမခန့်ရုပ်ကလေးနှင့် ပြုံးမိ

မေးလိုက်ပါသည်။

“နင်လည်း သွားတော့”

မေမေစိတ်တိုပြီး အသည်းစွဲကို “နင်” နှင့်ပြောတာမို့ စိတ်

ထဲက ကြိုက်ပြီး ရယ်ချင်သွားသည်။ နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခံ

ကနေ အသာကလေး ထလစ်လာပါသည်။

ဒေါ်ခွာညှိကတော့ ချစ်သူဖက်သို့ တောင်းပန်သော အပြစ်

ယုံယုံဖြင့် စောင်းဝဲကြည့်မိသည်။

ကိုဇော် ညှိတို့အချစ်ရေးဟာ စစ်မှန်တဲ့အတွက် အ

တမ်း အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားတွေရှိနေခဲ့တာပါ။ ဒါ

အတူတူလက်တွဲပြီး ရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်ကြရအောင်နော်။

စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ကိုဇော်ရယ်။

လမင်းဇော်သည် ညှိသမီးတွေသူကို မလိုလားတာ

စတင်သိရှိရိပ်မိသွားသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ရှည်ရမည်။ သူမ

နှစ်ယောက်ဟာ သူသိပ်ချစ်သော ညှိလေးရဲ့ ရှင်သွေးတွေဖြစ်

သည်မဟုတ်လား။

သူကရုစိုက်ရမှာက ညှိမျက်နှာ မညှိရအောင်ပဲလေ။

လမင်းဇော်က နားလည်သောခွင့်လွှတ်ကြည်ဖြူသော

ပြုံးမျိုးနှင့် အားပေးနှစ်သိမ့်သလို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

ပြီးလျှင် ညှိလက်ဖဝါးလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ဖျစ်

စွဲလိုက်သည်။ ညှိကလည်း သူ့လက်ချောင်းတွေထဲ ပတ္တာလို

စွဲစွဲမြဲမြဲ ပြန်ဆုပ်ကိုင်သည်။ ဒါဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တိတ်ဆိတ်

တ အားပေးလိုက်တာပါပဲ။

အသည်းစွဲနှင့် ချိုမြိန်သည် ဦးလမင်းဇော်နှင့်အတူ ထမင်း

စားဖွဲ့ စားသောက်တဲ့အခါမှာလည်း ဆက်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်

မရှိဘဲ

ထမင်းတွေဖိတ်စင်အောင် ပလုတ်ဝလောင်းစားလိုစား။

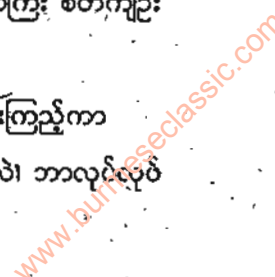
သူ့ သောက်တော့မည့် ဖန်ရေခွက်ကို အမှတ်တမဲ့လိုလိုနှင့် တိုက်

စွဲလိုပစ်။ ဦးလမင်းဇော်တစ်ယောက် အတော်ကြီး စိတ်ကျဉ်း

ချုပ် အခက်တွေ့အောင်လုပ်ကြသည်။

မေမေသည် သူမတို့ကို ခပ်ကြိမ်းကြိမ်းကြည့်ကာ

“နင်တို့ ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဘာလုပ်လုပ်

နမောနမဲ့နဲ့ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ခင်ပွန်းလောင်းရှေ့မို့ ဒီထက်လည်း မဆူဝံ့တဲ့ မေမေပုံစံ

က သနားစရာ။

ထမင်းစားပွဲကထလျှင် သူသည် နောက်ဖက်လက်နှင့်

စမ်းကာ ကုန်မြေမရဖြစ်နေပြန်သဖြင့် အသည်းစွဲတို့က မနေနိုင်ဘဲ

ကြိတ်ရယ်သည်။

“ဟင် ကိုဇော်ပုဆိုးမှာ ဘာတွေလဲ”

“ဟယ်တော့ ပီကေတွေ ကပ်နေတာပဲ ကြည့်စမ်း”

သူ့ပုဆိုးနောက်မှာ ပီကေတွေ တထွေးကြီးကပ်နေ၏။

နောက်ဖက်မှာမို့ မမြင်ရတော့ တစ်ရှူးကိုင်ပြီး ဆွဲခွာလို့

ကလည်းမရ။

“အသည်းစွဲ ချို့မြို့နဲ့ ဒါ နင်တို့သက်သက်ညစ်ပတ်တာ

လား၊ ဒီအိမ်မှာ ကလေးလည်းမရှိဘဲနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးစည်ရာ စွဲတို့မှ ပီကေမစားဘဲ

ဥစ္စာ”

“ဒါဖြင့် ဒီပီကေတွေက ဘယ်ကရောက်လာလဲ”

“မသိဘူးလေ”

ပြေပုံလေးက မသိနားမလည်သော ပုံစံလေးနှင့်။ ဒေါ်မြ

ညည်း ဘာမှထပ်မပြော။

ဧည့်သည်ပြန်မှ ဒီနှစ်ယောက်နှင့်တွေ့မည်။

ကိုယ့်သမီးလေးတွေ လိမ္မာလှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှ ထင်

ထားတာ။

အခုတော့ အမေကို ကောင်းကောင်းအရှက်ခွဲနေကြသည်။

ဦးလမင်းဇော် အားနာနာနှင့် ဟိုဖက်နားသွားပြီး ပုဆိုးကို

အညှပ်ဝတ်ရတာမို့ သူမတို့နှစ်ယောက် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးကာပြီး

ကြိတ်ရယ်ရ၏။

ပုံစံကြီးက သနားစရာကောင်းပါတီ။

အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာက ရေစိုနေသည်။ ပုဆိုးမှာက ပီကေ

တွေနှင့် မျက်နှာကလည်း ရှုံ့မဲ့နေသည်။

ဒါပဲလားဆိုတော့ မပြီးသေး။

သူ့မြန်မြန် အိမ်ကနေပြန်သောအခါ ဖိနပ်ကိုစီးလိုက်တော့

“ဟာ ကိုဇော်ဖိနပ် ပြတ်နေပြီကွာ၊ ခေါင်ကပြတ်ထွက်နေ

တာ၊ ဖိနပ်အသစ်ကြီးကွာ၊ ဒီနေ့မှထုတ်စီးလာတာ သွားပါပြီ

အသနာပဲ”

“အို ဟုတ်လား”

မေမေက အားတုံအားနာနှင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ် သွားသည်။ စွဲတို့အိမ်မှာက ယောက်ျားစီးဖိနပ်လည်း မရှိဘူးမဟုတ် လား။

စွဲတို့လက်ချက်ဆိုတာသိတော့ မေမေက အံ့ရှာလေးကြိတ် ပြီး လှမ်းကြည့်ပါသည်။

ကိုဇော့ကိုလည်း...

“ဒါဖြင့် ခဏထိုင်ဦးလော့၊ ဖိနပ်နံပါတ်ပြောပြီး ဦးလေး ထူးကို သွားဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်က ကားနဲ့ပြန်မှာပဲ”

“အို ဒီလိုခြေပြောင်ကြီးနဲ့ သွားလို့ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ရှင့်”

လမင်းဇော်က ညှိသမီးတွေ ပညာပေးသမျှ လိုမဲ့ခံနေရ ကာ ဖိနပ်မပါဘဲ ကားပေါ်တက်ဖို့ နှုတ်ဆက်ပါသည်။

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်မို့ ကားဘီးပြားနေတာကိုပင် ငိုမကြည့်၊ မြင်လည်းမမြင်။

“ကိုဇော်သွားမယ် ညှိ”

ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးနေမှ ရှိလေးက လက်ညှိုးထိုး

ပြီး

“ဦးလေး ကားကိုလည်းကြည့်ဦး၊ ဘီးပြားနေပြီ၊ ထွက်လာခါနီးဆို ဘီးတွေဘာတွေစစ်ပြီး လေ့လျော့နေလည်း လေထိုးခဲ့မှပေါ့ ဦးလေးကြီးရယ်၊ ဦးလေးကြီးက တော်တော်ပေါ့ဆ တာပဲ၊ ဟင်း ဟင်း”

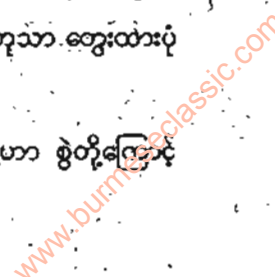
ရယ်သံနှင့် သတိပေးတော့မှ ကားပေါ်က ကမန်းကတန်း ပြန်ဆင်းကြည့်ပါသည်။

ဦးလေးထူးက ပြေးလာပြီး စပယ်ယာဘီးလဲပေးဖို့ ပြင်တဲ့ အခါ သူ့အတော်ချွေးဖြန်နေလေပြီ။

စွဲတို့ကတော့ သူ့စိတ်ပျက်ပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လေ ခိုကြိုက်လေပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဦးလေးဇော်ကိုကြည့်ရတာ တော်ရုံနှင့် စိတ်ပျက် တတ်ပုံမရပါ။ စွဲတို့ ဒီလောက်ပညာပေး နှိပ်စက်နေတာကိုပင် ခြုံပုံမရပါ။ စိတ်ရှည်သည်းခံစိတ်မွှေးရမှာပဲလေဟုသာ တွေးထားပုံ ရသည်။

“စွဲတို့ကတော့ မေမေနှင့် ဒီလူကြီးတို့ဟာ စွဲတို့ကြောင့်

အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲစိတ်ဆိုးကြ၊ ဝုန်းခိုင်းကြပြီး လမ်းခွဲကြ၊
လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ ဖျက်ပစ်ကြတာမျိုး အလွန်ဖြစ်စေချင်ပါ
သည်။

သို့သော် စွဲတို့အကြံအစည်လည်း အောင်မြင်မည့်ပုံမရှိပါ။
မေ့မေ့တို့က အခက်အခဲ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ဖြေရှင်းရင်ဆိုင်သွား
မည့်ပုံသာ ပေါ်လေသည်။

လမင်းဇော်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပြုံးမိသည်။ သူ့အပြုံးက
နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတွေ ကွေးရုံလေးမျှသာ။

သူဟာ ဘဝမှာ စိန်ခေါ်မှုတွေ၊ အခက်အခဲတွေနှင့် အမြဲ
တွေ့စေဆိုတဲ့ ကံဇာတာမျိုး ပိုင်ဆိုင်သည်။ သူ့ဘဝမှာ အာမှ
လွယ်လွယ်လေးနှင့် မရခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့် လမင်းဇော်ဟာ ခုက်ခဲ
လေ ကြိုးစားပြီး မရရအောင် ဖန်တီးလေဆိုတာမျိုး အလှေအကျင့်
တောင် ရနေပါပြီ။

ပထမတစ်ကြိမ် ခွာညိုဆီက အချစ်ကိုရဖို့ အဖြေတစ်ခု
ရဖို့ သူကြိုးစားပမ်းစား တောင်းခံခဲ့ရသည်။ သူတန်ဖိုးထားရလွန်း
တဲ့ အချစ်ကို ဘေးလူတွေက တန်ဖိုးမသိကြပါ။ အထူးသဖြင့်တော့
သူ့ရဲ့မာမိပေါ့။ ပြီးတော့ ခွာညိုတို့မိသားစု။

ဘေးပယောဂနှင့် သူတို့ ခပ်မြန်မြန် လမ်းခွဲခဲ့ရသည်။

ခွာညှိက သူနှင့်ပြန်မဆုံနိုင်တဲ့ လမ်းဆုံးတစ်ခုထိ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်မာဝကို ခံယူလိုက်သည်။ သူ့အဝေးကို လွင့်ခဲ့ရသည်။

ဟော အခုတစ်ဖန် ကံကြမ္မာက အလှည့်ပေးတော့ ညှိအနား သူပြန်ရောက်ပြန်တော့လည်း အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ညှိသမီးနှစ်ယောက်က သူ့ကို မလိုလားပြန်။ အတော်ကြီး မျက်မှန်းကိုးနေကြတယ်ဆိုတာ သူ့ဒီနေ့မှ သိသည်။ လက်ထပ်ပြီး ညှိတို့ အိမ်မှာ လိုက်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလားဟု သူ့တွေးလာရပြီ။

တစ်နေ့နေ့မှာ ပြဿနာတက်နိုင်သည်။ ဟိုကလေးမလေးတွေက ပြဿနာကို ရှာကိုရှာမည့်ပုံလေးတွေ ဖြစ်နေသည်။

သူကတော့ သူ့ကြောင့် ညှိတို့သားအမိတွေ ကြားမှာ စိတ်ဝမ်းတွဲပြီး အစည်းပြေမှာ မလိုလားပါ။

လမင်းဇော်သည် သက်ပြင်းတချနှင့်ပဲ ကားပေါ်က ဆင်းသည်။

အခု ညီလေး ကြယ်တစင်းလည်း ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတော့ သူ လောလောဆယ် ကြယ်တစင်းနှင့်ပဲ လာနေသည်။

ကွန်ဒိုဗီနိုယံဝင်းထဲက ကားပတ်ကင်မှာဖြစ်တာကြောင့်

လူသူကင်းရှင်းတိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

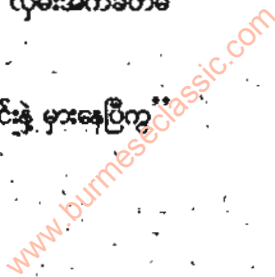
ဖိနပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်ဝင်ခဲ့ဖို့ သူမရည်ရွယ်တော့တဲ့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်လာလိုက်သည်။ သူ့အတွက်တော့ ဒါလေးတွေက အသေးအမွှေးပါ။

ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်လည်း သူဘာမှမဖြစ်။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်ယောက်ယောက် ကြည့်နေလျှင်တော့ ခက်မည်။ အပေါ်က သားသားဖားဖား စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခြေဗလာနှင့်ဆိုတော့ မြင်လို့မသင့်တော်။

ဘေးဘီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ လမင်းဇော်က ကားတံခါးကို သော့ချ၍ လော့ခ်လုပ်လိုက်ပါသည်။

သူ ကံဆိုးချင်တော့ ကြယ်တစင်းနှင့် မြူးလင်းရောင်တို့က ဝရံတာမှာရပ်ပြီး သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသည်။ သူတို့အခန်းက ကြည့်လျှင် ကားစတားကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကွန်ဒိုဆိုပေမဲ့ သူတို့အခန်းက အထပ်မြင့်လည်းမဟုတ်။ လေးလွှာမှာတင် ရှိတာပါ။ ဒါကြောင့် ကိုကြီးအမူအရာ တုံ့နှေးနှေးကို လှမ်းအကဲခတ်မိသည်။

“မင်းအစ်ကိုကြီးတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ မှားနေပြီကွ”

“အေး ဘာလို့ဖိနပ်မစီးတာလဲ”

ကြယ်တစင်းလည်း အံ့ဩနေသည်။ မနက်က အိမ်က ထွက်သွားတော့ ကတ္တီပါဖိနပ်အသစ်ကို စတုဂံပုံက ထုတ်ဖမ်းနေလို့ သူတောင် ကြည့်လိုက်သေးတာ။

အမြဲတမ်း ဝေါလ်ကင်းရှူးမချွတ်တမ်း စီးတတ်တဲ့ ကိုကြီး ဒီနေ့မှာ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဒီမိုင်းတွေပြောင်းနေသလဲမသိဘူးပေါ့။

ဒီနေ့ ဒေါ်ခွာညိုသမီးတွေနှင့် တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ဖို့ရှိလို့ အခုအရာထူးခြားနေမှန်း နောက်မှသဘောပေါက်သည်။

အခု ဘာမှသိပ်မကြာဘဲ ပြန်ရောက်လာသည်။

ကိုကြီး ဘာဖြစ်လာပါလိမ့်။ မျက်နှာလည်း သိပ်မကောင်းရှာ။

ဖုန်းထဲက မိန်းကလေးအသံကို ကြယ်တစင်း ပြန်ကြားယောင်သည်။

အန်ကယ် နောင်တရသွားမယ်တဲ့။

အခု အဲဒီကောင်မလေးနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။

တံခါးဖွင့်ပေးရင်း ကိုကြီးပုံစံကို ကြယ်တစင်းက ကရုဏာဒေါသနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုကြီး ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

လမင်းဇော်က ဘာမှပြန်မဖြေ။ ‘ပုဆိုးကပီကောတွေဟာ ထည်း ခုထိ အကုန်အစင် မခွာရသေး။ အင်္ကျီရောင်ဘတ်တစ်ခြမ်းမှာ ထည်း ရေတွေစိုလျက်သား။ တစ်ခြမ်းပုံစံနေတာကြောင့် ချွေးထွက်တာမဖြစ်နိုင်။

ပြီးတော့ ကိုကြီးက ချွေးသံတရွဲရွဲထွက်တတ်သူလည်း မဟုတ်။

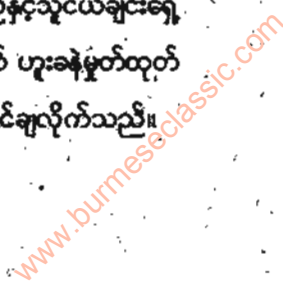
“ဒါ အန်တီခွာညိုသမီးရဲ့ လက်ချက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား။ နီနယ်ကရော ဘယ်မှာကျန်ခဲ့တာလဲ၊ သူတို့ဝှက်ထားလိုက်တာလား။ ကိုကြီးကို မထိမ့်မြင်ဆက်ဆံလွတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ဆင်သားပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကြီးဖိနပ်က ပြတ်သွားတာ”

“အသစ်ကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ပြတ်တာလဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲကွာ”

လမင်းဇော်က ဘာမှမထူးတော့ပြီမို့ ညီနှင့်သူငယ်ချင်းတွေ နှိပ်လည်းမဆောင်တော့ပါ။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ဟူးခဲနဲ့မှတ်ထုတ် နှိုးဆက်တီတစ်လုံးမှာ ခြေပစ်လတ်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကိုကြီးရာ ကိုယ့်ပါဝါနဲ့ကိုယ် ဒီလောက်ကြီး အောက်ကျ
အောက်ကျခံရသလားဗျာ၊ မုဆိုးမတစ်ယောက်ကိုရဖို့ ကိုကြီးကော်က
ဒီလောက်ထိ ပေးဆပ်သင့်ရဲ့လား၊ တောက် သူ့အမေက ဘာမို့လို့
လဲ”

ကြယ်တစင်းသည် သူ့အစ်ကိုကြည့်ကာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ
ဒေါသတွေ တရှူးရှူး တရှားရှားဖြစ်နေပါသည်။ မခံချိမခံသာနှင့်
ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမည်ပင်မသိ။

ဖြိုးလင်းရောင်ကတော့ ဘာမှဝင်မပြော။ ဝရန်တာကနေ
နားစွင့်ကာ အသာရပ်ကြည့်နေပါသည်။

“ကိုကြီး ကျွန်တော်လုံးဝသဘောမတူဘူးဗျာ၊ အဲဒီအန်တီ
ကို မယူပါနဲ့”

“ငါ့ကိစ္စ မင်းဘာမှမသိပါဘူးကွာ”

“ရှေ့ဆက်တိုးရင် ကိုကြီး ဒီထက်စိတ်ညစ်ရမယ်၊ နေရာ
တယ်”

“ငါ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ် ကြယ်စင်းရှာ၊ မင်းဘာမှ
ဝင်မပါစမ်းပါနဲ့”

“ကိုကြီး ဒုက္ခရောက်မှာ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ မကြည့်ရင်လို့

ကျွန်တော်ပြောနေတာ”

“ညိနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာကိုမှ ဒုက္ခလို့ ငါမထင်ပါဘူး၊
ဒီအခက်အခဲတွေက ငါ့အတွက် အသေးအဖွဲပါကွာ”

“ကိုကြီးညီလုပ်ရတာတောင် ကျွန်တော်ရှက်လာပြီဗျာ၊
အဲဒီအန်တီညီ၊ မိသားစုကိုလည်း ကြားရတာနဲ့တင် အော့ကြောလန်
နေပြီ၊ ကိုကြီးလက်ထပ်တဲ့နေ့လည်း ကျွန်တော်ကိုမခေါ်နဲ့၊ ကိုကြီး
မှာ ညီတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာလည်း စကားထဲတောင်
ထည့်မပြောနဲ့၊ နောင်လည်း ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ မပတ်သက်အောင်
ဆင်းကင်းနေမယ်၊ ဒါပဲ”

ကြယ်တစင်းက ပြောပြောဆိုဆို ဒေါနှင့်မောနှင့် တံခါး
ဖွင့်၍ အောက်သို့ဆင်းသွားလေသည်။ ဖြိုးလင်းရောင်က
ကြယ်တစင်းနောက်မှ ကမန်းကတန်း ပြေးလိုက်သွားသည်။
ညှော်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ လမင်းစော်တစ်ဦးတည်း မျက်နှာ
ဖိနပ်နှင့် ငြိမ်သက်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဦးလမင်းဇော် ပြန်သွားသောအခါမှာ အိမ်၌ မေမေက
ထည်းစွဲတို့ကို အတော်စိတ်ရှုပ်ထွေး ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ အမှုအရာ
နဲ့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းပါတော့သည်။

“မေမေ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ထင်ကိုမထင်ဘူး၊ ငါ့သမီး
အစ္စမာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေ၊ ပညာတတ်ပြီး အဆင့်အတန်း
မြင့်နေတဲ့သူတွေ၊ စိတ်သဘောထားဖြူစင်တဲ့ ကလေးတွေလို့ပဲ
ကြည့်ထားခဲ့တယ်”

“အခုဘာဖြစ်လို့ နင်တို့က ဦးဇော်ကို ဒီလိုပုံစံ ဆက်ဆံရ
ထဲဟင်၊ ငါနားမလည်လို့ ပြောပြစမ်းပါ၊ နင်တို့အရွယ် နင်တို့
အညီအနွယ် ဒီလိုလုပ်စရာလား၊ သိပ်ကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်လုပ်
စေလိုက်တာ၊ နင်တို့ကိုယ်နင်တို့ သိပ်လွန်တယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားမိ
ဘူး၊ ငါ့ကို ပမာမခန့် လုပ်တာပေါ့လေ၊ ငါလက်ထပ်မယ့်
အထူးတစ်ယောက်ကို နင်တို့ မကြည့်ဖြူနိုင်ဘူး၊ သဘောမကု

ဘူးဆိုရင်တောင် ငါ့ကိုပဲပြောသင့်တယ်။ သူ့ကို ဒီလိုမရိုင်းပျသင့်ဘူး။”

အသည်းစွဲနှင့် ချိုမြိန်သည် ပေကတ်ကတ်ရုပ်တွေနှင့်သာ မေမေ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးတွေ စိုက်ကြည့်နေကြပါသည်။

နှုတ်ကလည်း ဘာမှမဖြေရှင်းပေ။

“နင်တို့ ဒီလိုပညာပြရုံနဲ့ ဟိုကလန်ပြေးသွားလိမ့်မယ်လို့ များ မျှော်လင့်သေးတာလား။ နင်တို့ကို စိတ်ထဲခုသွားတာပဲ အဖတ်တင်လိမ့်မယ်။ ကိုဇော်သဘောထားက ငါ့အပေါ် ပြောင်းသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ နင်တို့နဲ့ အဆင်မပြေရင် နင်တို့နဲ့ မပတ်သက်ရုံပဲရှိမယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက် လက်တွဲသွားဖို့ကိစ္စမှာ ဘာမှအနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘူး။ သိရဲ့လား။”

မေမေ အတော်ကြီးစိတ်ဆိုးနေပြီဆိုတာ မေမေ့လေသံ နားထောင်ရတာနှင့် သိသာနေပါသည်။

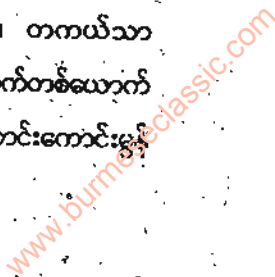
ငြိမ်နေသော အသည်းစွဲသည် ဆက်ပြီး ကြိတ်မြဲမထားနိုင်တော့ဘဲ

“စွဲတို့ ဒီလိုဘာကြောင့်လုပ်ရသလဲ မေမေမသိဘူးလား။ ရှင်းရှင်းလေးပဲ ဒီအန်ကယ်ကြီးကို ကြည့်မရလို့ပေါ့။ ကိုယ့်အိမ်မှာ သဘောမတူလို့ လက်မခံနိုင်လို့ပေါ့။ သမီးတို့ကတော့ သူ့ကို

ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြေပြေလည်လည် ဝဲလဲကမ်းမလုပ်နိုင်ဘူး။ အိမ်မှာ စထွေးတစ်ယောက်လာနေမှာကိုလည်း လုံးဝမလိုလားဘူး။

နဲ့ တစ်အိမ်တည်းလည်း မနေနိုင်ဘူး။ မေမေလည်း ကိုယ့်သမီးတွေ ဘက်ကစဉ်းစားဦးပေါ့။ မေမေကိုယ်တိုင်က သူ့ဘက်ကပဲ တစ်ကက်သတ် ရုပ်တည်မှာလား။ စွဲတို့သဘောထားကို ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား။ နောက်ဆုတ်ဖို့ကော မထွေးတော့ဘူးလား။”

“အသည်းစွဲ နင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောနဲ့။ နင်တို့လည်း တော်ကြာ ယောက်ျားယူကြမှာပဲ။ အပျိုကြီးလုပ်ပြီး ငါ့နားတစ်သက်လုံးနေကြမှာမို့လို့လား။ ငါဟာ ငါလိုအပ်တဲ့ အဖော်တစ်ယောက်ကို လက်ခံတဲ့ကိစ္စ နင်တို့ဘာလို့ ဖျက်လိုဖျက်စီးလုပ်ချင်နေတာလဲ။ ငါ နင်တို့ကို အကြိမ်ကြိမ် နားဝင်အောင် ရှင်းပြခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါလည်း ခုထိသဘောမပေါက်သေးဘူးလား။ ဘာကိစ္စ ဒီလောက်တောင် ပြဿနာရှာနေရတာလဲ။ ငါစိတ်ညစ်အောင် တမင်သက်သက် လုပ်နေကြတာ။ ဒါ မအေးကျေးဇူးဆပ်နေကြတာပေါ့လေ။ ကောင်းတယ်။ မွေးရကျိုးနပ်တဲ့ သမီးလေးတွေ၊ သားအမိတွေ ချစ်ခင်စည်းလုံးတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ။ တကယ်သာ ချစ်ခင်ကြရင် တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ချမ်းသာမှုကို နောက်တစ်ယောက် နားလည်ရှေ့ရှုပေးရမှာပေါ့။ မအေစီစဉ်တာကို ကောင်းကောင်းမုန်း

မွန် လက်ခံခွင့်ပြုရမှာပေါ့၊ နင်တို့လည်း လူမမယ်ကလေးတွေ
“... မယ်မဟုတ်တော့တာ၊ တကယ်ဆိုရင် နင်တို့အရွယ်က ကိုယ့်တစ်
ကိုယ် ရပ်တည်လို့ရနေပြီပဲ။ ဘာကြောင့် ငါ့ကို ခုထိဦးနှောက်စား
နေချင်တာလဲ။ ပြောဖို့မလိုတာတွေကို အပ်ကြောင်းထပ်အောင်
ငါပြောနေရတာ ဒီမှာအာပျောက်တော့မယ်”

ချိုမြိန်သည် မျက်ရည်တွေကျလာကာ

“မေမေ ဒီလူကြီးဖက်ပဲ ပါသွားပြီ၊ ခုကတည်းက
ချိုလေးတို့ကို မုန်းနေပြီ၊ သူက သမီးတို့သားအမိတွေကြားမှာ
သွေးကွဲအောင် လုပ်နေတာပဲ၊ ချိုလေးတို့က မေမေကိုချစ်လို့ အဆုံး
ရှုံးမခံနိုင်လို့သာ ဒီလောက်ထိ ခံစားနေရတာပေါ့လို့၊ ဟီး ဟီး
ဟီး”

ပြောရင်းက ငိုချလိုက်တာမို့ မေမေတ ချိုမြိန်နား အပြေး
ကလေးလာထိုင်ချကာ ပခုံးကိုဖက်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်ပါသည်။

ဒေါ်မြခွာညိုသည် ပင့်သက်မောသာ ရှိုက်မိလေသည်။
သူ့နောက်အိမ်ထောင်ပြုမည့်အရေးမှာ သမီးလေးတွေ ဒီလောက်
စိတ်ထိခိုက်ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဟုတော့ သူယခင်
က မတွေးထားမိတာအမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

ကြယ်တစင်းသည် ထိုနေ့က ခါးစိမ့်သောကော်ဖီကို
စာစိမ့်ချင်းအရသာခံကာ သောက်နေမိသည်။

အအေးခန်းဘာဂါစနက်ဆိုင်လေးမှာ အတော်အတန်
လှူရှင်းပေမဲ့ သူတို့နားက စားပွဲတွေမှာတော့ စားသောက်နေသူတွေ
မရှိကြပါသည်။

ဖြိုးလင်းက သူညီဝမ်းကွဲ အာကာနှင့် ယူရီဘောလုံးပွဲ
စာစိမ့်အကြောင်း ပြောဆိုနေသဖြင့် ကြယ်တစင်းက ကိုယ့်ဘာသာ
ကော်ဖီသောက်နေသည်။

သူဟာ ဖြိုးရောင်လောက် ဘောလုံးပွဲကြိုက်သူမဟုတ်။
အဲဒါမှာ ကြည့်ချင်ကြည့်လိုက်တာ။

ကော်ဖီပန်းကန်လုံးကိုချကာ စီးကရက်ဘူးကို သူဆွဲသည်။
အိုင်ထဲမှာ စီးကရက်မသောက်ရဆိုတဲ့ စာတမ်းတော့ မတွေ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ သောက်လို့ရမရတော့ မသိ။ တခြားသူတွေရော သောက်
နေကြသလား ကြယ်တစင်း တစ်ချက်လှမ်းကြည့်စပ်စုသည်။

ဟိုးဘက်ထောင့် စားပွဲမှာ တစ်ယောက်တော့
စီးကရက်ကိုင် ထားတဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။
ဒါဆိုရင် မသိမသာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ မီးညှိရှိုက်ဖွာလို့ရတဲ့
သဘော။ တစ်ချိန်လုံး တော့ မီးခိုးခေါင်းတိုင် လို
သောက်လို့မဖြစ်ဘူးပေါ့။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့မျက်လုံးက ခုနမမြင်မိသော မိန်းက
လေးတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကြည့်တာနှင့် မျက်လုံးကို ပြန်မလှည့်ချင်အောင် သူမက
အတော်လှပါသည်။ စားပွဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး စာအုပ်
တစ်အုပ်ကို ဖွင့်ဖတ်နေသည်။ စာအုပ်ဖတ်ရင်းကပဲ သူမရှေ့က
ချောကလက်မစ်ရှိတ်ဖြစ်ပုံရတဲ့ ဖန်ခွက်လေးထဲ ဖျော်ရည်အေးကို
ပိုက်တံမှတစ်ဆင့် အသာအယာစုပ်ယူသောက်လိုက်သေးသည်။

ကောင်မလေးရဲ့ အမူအရာဟာ သူ့အိမ်သူယာမှာလို အေး
အေးလူလူ ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို ကြည့်လည်းကြည့်
အာရုံလည်းထားပုံမပေါ့။

ကြယ်တစင်းလည်း ယောက်ျားပဲခို ချောချောလှလှလေး
ကိုမြင်လျှင် နှလုံးသားထဲမှာ စားဖျပ်ဖျပ် ခုန်လှုပ်ချင်သလို ဖြစ်လာ
ပါသည်။

သူမက ဂျပန်စတိုင်လ် အိမ်ဆံပင်ပုံစံလေးနှင့် မျက်နှာက
ပါးဖောင်းဖောင်း နှုတ်ခမ်းထူထူစုစုလေးနှင့်ဖြစ်သည်။ အသားက
လေးမှာလည်း ဖြူနုဝင်းပပြုံး အလင်းရောင်တစ်မျိုး ရှိနေသည်။

ဝတ်ထားတာက အပြာရောင် ပခုံးလျှောအင်္ကျီအတွန်းလေး
နှင့် နက်ပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်။ ခွာခွာဖိနပ်ဖြင့်လေးနှင့်
ခြေချိတ်ထိုင်နေပုံက ကျော့ရှင်းလှပကြည့်ကောင်းလှသည်။

လည်ပင်းမှာ ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်လေးက တလက်
လက်အရောင်ပြေးနေသည်။ သူမရဲ့ပခုံးလေးက လုံးဝန်းကာ
ချောမွတ်ရှင်းကျော့နေသဖြင့် အလွန်ပဲ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှပါသည်။

ကြယ်တစင်းသည် စာဖတ်နေသော သူမကို အေးအေး
ဆေးဆေး စိမ်ပြေနေပြေပဲ ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။ ဟိုနှစ်ကောင်က
သူတို့စကားနှင့်သူတို့ အရှိန်ကောင်းနေသဖြင့် ကြယ်တစင်း ကောင်မ
လေးကို ထိုင်ငမ်းနေတာ မရိပ်မိပေ။

သူမရဲ့ စာအုပ်ထဲ ငုံ့ဖတ်လိုက်။ ချောကလက်မစ်ရှိတ်လေး

တစ်ခွက်လိုက် လုပ်နေတဲ့ပုံစံက လွတ်လပ်သော ကလေးငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်ပန်မျိုးနှင့်တူသည်။ မာယာပရိယာယ်ကင်းစင် သော ပုံစံလေးမို့ ကြည့်ရတာ ကြယ်တစင်းရင်မှာ ညွတ်နူးတော့ ပျောင်းသက်ဝင်လာမိသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမအနားသို့ အလိုလိုတိုးကပ်သွားချင်မိ သည်။ သူမက ကြယ်တစင်းတို့ဖက်ကို လုံးဝမကြည့်။ စာအုပ်က ဘာတွေများ ဒီလောက်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလို့လဲကွာ။

သူ ဒီလောက်စိုက်ကြည့်နေမိတာ သတိပြုမိဖို့ကောင်းပါ တယ်။

အသည်းစွဲက ချီလေးသင်တန်းဆင်းဖို့ အချိန်စောနေသေး သဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီဆိုင်ထဲ ထိုင်စောင့်နေတာဖြစ် သည်။

စာအုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် သူမ မေ့လျော့နေသည်။ စာအုပ်မှ မျက်စိမခွာဘဲ ဖန်ခွက်ထဲက ပိုက်တံကို ဒီဘက်ဆွဲသည်။

အေးမြနေသော ချောကလက်အရသာက လျှာမှာ စွဲနေ အောင် သောက်လိုကောင်းတာ။

ဟင်။

ဖန်ခွက်ထဲက ပိုက်တံကို အမှတ်တမဲ့ စုပ်ယူတော့ လေခို နေသံပဲ ကြားရပြီး ချောကလက်ပျော်ရည်မရှိတော့။ အလန်တကြား ရှက်သွားပြီး ပိုက်တံကို ဟန်မပျက် ပြန်လွှတ်ချလိုက်သည်။

တုန်နေပြီဆိုတာ တကယ်သတိထားမိဘဲ ပိုက်တံချည်း သက်သက် စုပ်ယူလိုက်မိတာ။

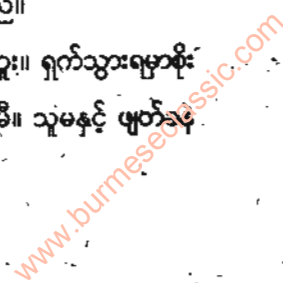
ရှက်စရာကြီး။ ဘယ်သူများမြင်သွားသေးလဲ။

အသည်းစွဲမျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲ မော့ကာကြည့်လျှင် ထိုဖက်ကစားပွဲကနေ သူမထံ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး ရှုစားနေသော ထိုယ်တော်ချောကို ဒိုင်းခနဲ တွေ့သွားရပါသည်။

သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံတာနှင့် ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာ ပြန်းခနဲနီသွားကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပါသည်။

သူမရဲ့ ရှက်လန်တကြားပုံစံကြောင့် မရယ်မိ မပြုံးမိအောင် စောင်းထားရသော ကြယ်တစင်းဟာ ဆက်ပြီးဟန်ဆောင်မထိန်းချုပ် နိုင်ဘဲ အလိုလို နှုတ်ခမ်းဖြင့်ရယ်လိုက်မိသည်။

အားမနာတတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှက်သွားရမှာစိုး လို့ အကြည့်လွှဲမလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကမမိ။ သူမနှင့် ဖျတ်ခနဲ

အကြည့်ချင်းဆုံသွားမိတာ မတတ်နိုင်။

လူတွေမှာ ငိုချင်တာကိုပဲ ထိန်းချုပ်ရခက်တာမဟုတ်ဘူးလေ။ ရယ်ချင်တာကိုလည်း အောင့်ထားရတာခက်တာပဲ။

အအေးကုန်နေတဲ့ ဖန်ခွက်ထဲက ပိုက်တံကို စုပ်ယူမိတာကို ရယ်ချင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူမရှက်သွားတဲ့ ဟန်မူယာလေးကိုပဲ ချစ်စနိုးရယ်မိတာ။

ကောင်မလေးက သူ့ကို ဟားရကောင်းလားဟု မကျေမနပ် မျက်စောင်းထိုး၏။

ဒါ သွယ်လိုယောက်ျားတုန်း။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှက်စရာကြုံတာကို မသိယောင်မဆောင်ပေးဘဲ ဟားတောင် ဟားရက်သေးတာ။

လူကချောသလောက် မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ။

သူဟာ အသည်းစွဲ အကြိုက်ဆုံး ဆံပင်ပုံစံနှင့်ပါ။ အသည်းစွဲက ယောက်ျားလေးဆို ဆံပင်ကောက်တာ လုံးဝမကြိုက်။ ဆံပင်မြောင့်မြောင့်ကိုပဲ အရှည်ကလေးထားပြီးရင် နဖူးပေါ်မှာ ရှင်းရောင်အောင် နောက်ဖတ်လှန်ပြီးထား။ ဒါဆိုရင် လုံလောက်ပြီ။ ခန့်ညားတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာက သိပ်ပေါ်လွင်သွားပြီ။

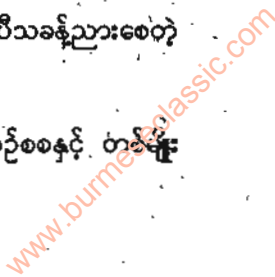
အဲဒီလိုစတိုင်လ်ဟာ ဘယ်နှစ်ခုနှစ်က ပေါ်လာပြီး ဘယ်နှစ်ခုနှစ်က ရိုးသွားပြီလဲ အသည်းစွဲမသိ။ ဒါပေမဲ့ အသည်းစွဲအတွက်ကတော့ အမြဲနှစ်သက်တဲ့ ပုံစံလေးသာဖြစ်သည်။

အခု မုန်းစရာကောင်းတဲ့ ဒီလူဟာ အသည်းစွဲ နှစ်ခြိုက်တဲ့ ဆံပင်ပုံစံကွက်တိ။ ပြီးတော့ ဝတ်ထားတဲ့ ရှပ်အင်္ကျီက ပျော့ပျော့ပါးပါး ခပ်လွင့်လွင့်နှင့် ခရင်မိကာလာအပျော့လေး။ အသည်းစွဲက ထောက်ျားလေးတွေ အဝတ်အစား အရောင်တောက်တောက်ဝတ်တာမကြိုက်။

အပျော့လေးတွေ အမိုင်းလေးတွေ ဝတ်တာကိုပဲ သဘောတူသည်။ သူက ထိုအချက်နှင့်လည်း အံဝင်ပြန်သည်။ ဝတ်ထားတဲ့အောင်းဘီရှည်ကလည်း ကာကီရောင်ပျော့ပျော့ပါပဲ။ အရောင်ပျော့ပျော့တွေကို ဝတ်ဆင်ထားတာလည်း မပြောနှင့် သူ့အသားအရေထု ဖြူရုံမကဘဲ စိမ်းဖန်ဖန်နှင့် ဝင်းစိုနေသည်။

မျက်နှာမှာလည်း ပါးသိုင်းမွှေးရေးရေးထားသည်။ ဒါကို ထည်း အသည်းစွဲကြိုက်တာပဲ။ ယောက်ျားပီသခန့်ညားစေတဲ့ စတိုင်လ်တစ်မျိုးလို့ ယူဆသည်။

မိန်းကလေးတွေ ပန်းပန်ထားရင် ယဉ်စစနှင့် တင်မိုး

ကြည့်ကောင်းသွားသလိုပေါ့။

ပြီးတော့ သူ့ကြည့်ရတာ အရပ်အတော်မြင့်ပုံရသည်။

ပန်းကျယ်ကျယ်၊ ရင်အုပ်ကားကား ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ဘော်ဒီ ပုံစံ။ အခုခေတ် တချို့ကောင်လေးတွေအရပ်က ငါးပေစွန်းစွန်းနှင့် လူကဝိန်သေးသေး သွောင်နာနာတွေ တွေ့ရတတ်သည်။

ချိုလေးကတော့ အဲဒီလိုပုံတွေကို နှစ်သက်သည်။ အသည်းစွဲက အဲလို လူကောင်ခပ်သေးသေးနှင့် အရပ်အမြင့်လျှင် ကြည့်မရ။ ကြည့်ချင်စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပုံလို့ ကို မထင်တာ။ ပုပုညက်ညက်ကလေးတွေဟာ အားကိုးလောက် စရာမရှိဘူးဟု ထင်တတ်သူ။

အခု ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်မိတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်အကြိုက် ပုံစံတွေချည်း စုဝေးနေသလားထင်ရအောင် ထူးခြားနေတဲ့ ဒီလူကို ချက်ချင်းအကြည့်မလွှဲနိုင်။

သူနှင့်အတူတူ တစ်စားပွဲတည်းထိုင်နေတဲ့ နောက်နှစ် ယောက်ဟာ သပ်ရပ်အဆင့်မြင့်ပေမယ့် သူ့ပုံစံမျိုးမဟုတ်။ သူက တစ်ဆိုင်လုံးမှာ သီးသန့်ထွက်နေတာ။

ရုပ်ကိုနှစ်သက်မိခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက်မှာပဲ သူ့အပြုအမူ

သူ့အကျင့်ကို အသည်းစွဲ မုန်းမိသည်။

ကြယ်တစင်းလည်း တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပါ။

ရယ်စရာကောင်းလို့ ရယ်လိုက်မိတာလေးပဲ ရှိပါသည်။

ကောင်မလေးက အမြင်ကပ်ရှုံ့ချသလို သူ့ကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်နေ သည်။ မျက်နှာကပ်ဆဲ ပိုင်းပိုင်းကြီးကြီးကလေးနဲ့ တောက်ပနက်ရွန်း စွဲ မျက်လုံးကလေးက စူးရှခက်ထန်နေလိုက်တာ။

အားပါး ကျောချမ်းစရာပါလား။

ကြယ်တစင်းက မဖြိုလှသလို မျက်နှာရှုံ့ ပြောင်ပြလိုက် သည်။ သူမက လှစ်ခနဲ မျက်စောင်းတစ်ချက် ခြေ၏။

အဲဒီလို မျက်စောင်းထိုးခံရမှ ကြယ်တစင်းရင်တွေက ပိုပြီး နှုတ်မြန်လာရသည်။

“ချစ်စရာလေးကွာ”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ”

ဖြိုးလင်းရောင်က အခုမှ သူ့ကိုမေးသည်။

“ဟိုမှာလေ အခုပဲ ထလျှောက်သွားတဲ့ကောင်မလေး

ချ”

ရှင်းဘောင်းဘီ အကျပ်ကလေးနဲ့ အင်မတန် ကိုယ်လုံးလှ

ကြည့်ကောင်းတဲ့ နောက်ပိုင်းလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဖြိုးရောင်နဲ့ အာကာက ပြုံးစိစိဖြစ်သွားပါသည်။

ကောင်မလေးက ကော်ဖီကောင်တာကို သွားတာ။ ချောကလက်နောက်တစ်ခွက်ကို ကိုယ်တိုင်သွားယူလာပြီး ခုနထိုင်ခုံမှာပဲ ကြယ်တစင်းဖက် မျက်နှာမူပြီး ပြန်ထိုင်သည်။

ကလေးဆန်ဆန် “ငါ နောက်တစ်ခွက်ထပ်ဝယ်သောက် နိုင်သားပဲ” ဟု သူမက အမူအရာလေးနှင့် ပြောလိုက်တာ။

ကြယ်တစင်း နှုတ်ခမ်းတွေက သဘောကျစိတ်နှင့် မပြုံးဘဲ မနေနိုင်အောင်ပင် ပြုံးစိစိဖြစ်နေရပါသည်။

ရှက်သွားရတာကို ပြန်အဖတ်ဆယ်ပြီး ဖန်ခွက်ကလေးကို ငိုပြီး သောက်ပြနေတာ။

“ဟေ့ကောင် တစ်ယောက်တည်းပဲကွ၊ ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ မင်းသွားပြီး စကားပြောကြည့်ပါလား”

ဖြိုးရောင်က မြှောက်ပေးသည်။

“ဟာကွာ ငါကဘာပြောရမှာလဲ”

ကြယ်တစင်းက ရှက်အမ်းအမ်းကြီး ပြန်မေးမိ၏။

“သွားမိတ်ဆက်ပေါ့ကွာ၊ ဖုန်းနံပါတ်လေးဘာလေး”

ကောင်းကြည့်ပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်းကိုကြည့်နေတာပဲ၊ မတွေ့ဘူးလား၊

အောင်မြင်တော့လည်း အရင်းပေါ့၊ ငါတို့ဖက် ပြန်လာထိုင်ပေါ့၊

မင်းကို ဘယ်သူက ဘာပြောမှာလဲ၊ ဘေးကကြည့်ရင် အသိတွေ

ဆို သွားနှုတ်ဆက်တဲ့ပုံစံပေါ့၊ လုပ်စမ်းပါ ဒီလောက်တော့ မင်းဖြစ်

ခါတယ်ကွာ”

ဖြိုးရောင်နှင့် အာကာက သူ့ကို မသိမသာ ထွန်းလွှတ်နေ

ကြပါသည်။ ဒီကောင်တွေ သူ့ကိုကျပ်ပေးတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်

ရည်။ ဒါပေမဲ့ ကြယ်တစင်းကလည်း အခွင့်သာတုန်းလေး သူမနှင့်

အားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းတော့ ပြောကြည့်ချင်သည်။

သူသတ္တိမွေးကာ ထရပ်လိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မှာ ပြောစရာကရှိနေသည်။ ခုနရယ်မိ

အာကို ပြန်တောင်းပန်ရမည်။

ဖြိုးရောင်တို့ မသိလိုက်တဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားက

ဖြစ်အပျက်ကလေးအတွက် သူရယ်မောမိတာကို ဝန်ခံတောင်းပန်

နိုင်ပါသည်။

မင်းအပြုအမူလေးတစ်ခုတို့ ကျိစယ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်မလေးရယ်၊ ဒီတိုင်းပဲ မင်းကိုသဘောကျမိလို့ မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိတာပါ။ ဒါကို ကောင်မလေးသိအောင်တော့ သူပြောပြ ချင်သေးသည်မဟုတ်လား။

“အိုကေ ငါခဏသွားထိုင်လိုက်မယ်”

ခပ်ဖြိုးဖြိုးနှင့် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိနေသော ကြယ်တစင်းကို သူတို့ နည်းနည်းတော့ အံ့အားသင့်မိသည်။

ဖြိုးရောင်က ကြယ်တစင်း သွားရဲမည်လို့မထင်ထား။

“အာကာ ဒီကောင်ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကောင်မလေး

က အော်လွတ်ရင်တော့ ငါတို့ပါ အရှက်ကွဲလိမ့်မယ်”

“ကိုဖြိုးပဲ သွားမြှောက်ပေးတာပဲ”

ဖြိုးရောင်က တဟဲဟဲရယ်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်း ကြယ်တစင်းတစ်ယောက် ဒီလောက်ရဲတင်းသွက်လက်မယ်လို့ မထင်မှတ်ဘူးလေ။

သူတို့နှစ်ယောက်သား ဟိုဖက်က အခြေအနေကို အသာ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

ကြယ်တစင်းရဲ့ အစွမ်းအစကမသေးပါ။ တဏှယ်ပဲ

ကောင်မလေးနား သွားရပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောနေပါသည်။

ကောင်မလေးက မျက်နှာလေးမော့ပြီး သူ့ကို တစ်စုံတစ်ခု

ပြောသည်။

ဘာပြောနေသလဲတော့ မကြားရချေ။ သူတို့ ဒီဖက်ကနေ

လွန်အမင်း သိချင်သွားမိကြ၏။

ကြယ်တစင်း အနားသွားရပ်တော့ ကောင်မလေးက တအံ့

ပြော မျက်ခုံးလေးပင့်သွားပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခဏလောက် ထိုင်ခွင့်ပေးပါ”

“ဘာကိစ္စထိုင်မှာလဲ”

“မေးစရာလေးရှိလို့ပါ”

ကြယ်တစင်းအသံက ခပ်တိုးတိုး။ မေးစရာရှိတယ်ဆို

ဖြင့် အသည်းစွဲမှာ မျက်ခုံးလေးရှုံ့ရင်း ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရ သည်။

သူမတ်တပ်ရပ်လိုက်တော့ ကော်ဖီဘားဖက် သွားပြီး

အချင်တာ ထပ်သွားယူဖို့ပဲလို့ထင်တာ အသည်းစွဲရဲ့စားပွဲကို ချွတ်လှာတာဟုမထင်။ အနားလာရပ်လိုက်တော့မှ အမှတ်မထင်

ဘဲက ဒီနီးခနဲတုန်သွားရသည်။

ကြယ်တစင်းသည် ရိုးရိုးသားသား မျက်နှာလေးဖြင့် သူ့
ရှေ့က ဖန်ခွက်ဆီ လက်ညှိုးညွှန်ကာ

“ခင်ဗျားသောက်နေတာ ဘာခေါ်လဲ”

“ရှင်”

“အဲဒါဘာလဲလို့ ကိုကိုးလား၊ ချောကလက်လား၊ ကော်
လား၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါမျိုးမှာသောက်ချင်လို့ပါ”

“ရှင်လားနောက်နေတာလား”

“ဟာ မဟုတ်တာဗျာ မနောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်
တကယ်သိချင်လို့မေးတာပါ။ ခင်ဗျားက နှစ်ခွက်တောင်
ဆင့်သောက်တယ်ဆိုတော့ တော်တော်အရသာကောင်းလို့ ဖြစ်မှာ
ဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း မြည်းကြည့်ချင်လာလို့ပါ”

“ရှင်နော် ကျွန်မဘာသာ ဘယ်နှခွက်ဆင့်သောက်
သောက် ရှင်နဲ့ဘာဆိုလဲ၊ ရှင် ဘာလို့ သူများစားတာသောက်တာ
လိုက်ကြည့်နေတာလဲ၊ အဲလိုလိုက်ကြည့်နေတာ ရှင်မရှက်ဘူးလား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်မရှက်
တတ်ဘူးဗျာ၊ တချို့ကောင်မလေးတွေသာ မျက်နှာလေးတွေ နီရဲ
အောင် ရှက်တတ်တာပါ”

“ဘာ”

“အခုန ကျွန်တော် ဘာမှမမြင်လိုက်ပါဘူး”

“ရှင်ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ခင်ဗျား စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးလို့ လာတောင်းပန်တာပါ။

ခင်ဗျားကိုရယ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တဲ့ရဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊
အမျိုးက အမှတ်တမဲ့နဲ့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

အရေးထဲ သူသည် မသိချင်ယောင်မဆောင်တဲ့အပြင် ဟား

တိုက်မိတာကိုပါ ပုံကြီးချဲ့ပြီး အကြောင်းရှာလာတောင်းပန်ရသတဲ့။

တော်တော် အကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ရုပ်။

အသည်းခွဲသည် သူ့ကို အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် စိတ်ထဲလည်း

အေးမနေဘဲ နောက်ထပ်မျက်စောင်းရွယ်မိပြန်ကာ...

“တောင်းပန်လည်း မကျေနပ်ပါဘူး၊ ရှင်က မိန်းကလေး

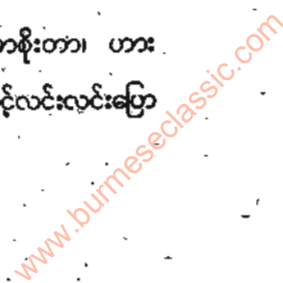
တစ်ယောက် ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် အကွက်ချောင်းပြီး လှောင်

ရွယ်တတ်တဲ့သူပဲဟာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား အဲလိုထင်မှာစိုးတာ၊ ဟား

ဟား စိုးရိမ်တဲ့အတိုင်းပဲ အထင်ကစလွဲနေပြီ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော

ရှင် ကျွန်တော်က ခင်ချင်လို့ကြည့်နေတာ”

“အံမယ် သိလည်းမသိဘဲ ဘာကြောင့်ခင်ရမှာလဲ”

“မိတ်ဆက်လိုက်ရင် သိသွားမှာပဲ။ အင်တာနက်ထဲ
နေတောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိတ်ဆွေခွဲကြတာပဲဗျာ။ အ
မကြီးဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားမှာမည်နဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပြောပြပါလား။ ကျွန်တ
က ကြယ်တစင်းပါ။ ဖုန်းကတော့ မရှိသေးဘူး။ အိမ်လိပ်စာ
တော့ (.....)အိမ်ရာမှာ”

သူပြောနေဆဲမှာ ရည်မွန်နွေးထွေးပြီး ရိုးသားမှုတစ်
ပျော်စင်နေပါသည်။ သူနှင့်စကားပြန်မပြောရင်ဘဲ အသည်းစွဲ
မယဉ်ကျေးတဲ့သူ၊ မာနကြီးပြီး မောက်မာဘာဝင်မြင့်တဲ့သူ ဖြစ်ရတော
မလိုလိုပါ။

နီးနီးကပ်ကပ် စိုက်ကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ရို
ဝေနှင့် နူးညံ့ရွန်းရီပျော့ပျောင်းပြီး နွေးထွေးနေတာမို့ အသည်းစွဲ
မှာ နွေးခနဲ ဖိုခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။

အကြည့်နှစ်ခုခုခုအခါ နှစ်ဦးသား အိုင်ကဲမိနစ်မျောမိပြ
သည်။ သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာလည်း အသည်းစွဲ ဝိပိ
သည်။

အသည်းစွဲ ရင်ဖိုနေရပြီဆိုတာ သူသိမှာပဲ စိုးရွံ့မိစိ

ဘာမှမဖြစ်ယောင်ဆောင်ပြီး

“ရိုးရိုးသားသားပြောပြတာနော်၊ ဘာသဘောမှမပါဘူး။
ငါစကားပြောတာနဲ့ ဖော်ဖော်ရွေရွေပြန်ပြောတာပဲလို့ လျှော့တွက်ရင်
တော့ ရှင်မှားသွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်ကလည်း လျှော့မတွက်ရပါဘူး။
ပိုပိုသာသာပဲ တွက်ထားပါ့မယ်”

“ဟွန်း အသည်းစွဲ”

“ဗျာ...အသည်းစွဲ”

“အင်းလေ”

“အဲဒါ ခင်ဗျားမှာမည်ရင်းလား၊ ရှေ့မှာ ဟွန်းပါသေးတာ
ပေါ့၊ L ဆိုင်းဖီတို့ ဂျေးမီတို့လိုမျိုး ဟွန်း...အသည်းစွဲပေါ့ နော်”

သူက ဤသို့ ခပ်စည်တည်ပြန်နောက်ပါသေး၏။

သူနဲ့သာ ခင်သွားပြီဆိုရင် တုရင်းတန်းနဲ့ အတော်နောက်
ပြောင်တတ်မည့်ပုံရသည်။

“အံမယ် ရှင်ကံရော ကြယ်တစင်းတဲ့၊ ဒါပေးလှေပေးထ
ရှိတဲ့ နာမည်မျိုးမှမဟုတ်တာ၊ မှတ်ပုံတင်ထဲက နာမည်အစစ်ပဲပြော၊
ရှင်ထပ်ပေးထားတဲ့ ပေါက်ကရုမှာမည်တွေ ကျွန်မက မှတ်ထားရ

ဦးမယ်”

“ဟာဗျာ ပေါက်ကရမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ ကျွန်တော့်အဖေ ကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ပါ။ မှတ်ပုံတင်ထဲလည်း ဒါပါ။ ခင်ဗျား ကိုမညာမိဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရုပ်က လူလိမ်လူညာရုပ် ပေါက်နေ လို့လား၊ ခင်ဗျားက မယုံသင်္ကာနဲ့ဗျာ”

“မသိဘူးလေ အဆိုတော်နာမည်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ဦးလို့”

“ကဲပါဗျာ အဲဒါထားပါဦး၊ အသည်းစွဲအကြောင်း ပြောပြ လေ၊ အခု ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း ဘယ်သူ့ကိုစောင့်နေတာလဲ”

“တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုပေါ့”

“ဗျာ”

သူ အလန်တကြားဖြစ်သွားလျှင် သူမက ပန်းကလေးလှုပ် ကာ ရယ်မောပါသည်။ ရယ်သံလေးက ဆည်းလည်းလေး လှုပ်ခါ သွားသလို ချိုလွင်သာယာလှသည်။

ပြီးတော့ အင်မတန် သွား လှတဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာ လည်း သူသိလိုက်ရသည်။ သွားစွယ်ရှည်ချွန်ချွန်လေး နှစ်ချောင်း က သူမအပြုံးအရယ်ကို အရမ်းရွှန်းတင့်လှပအောင် ဖန်တီးထား သည်။

ရယ်လိုက်တဲ့အခါ အံ့ဩရလောက်အောင် မျက်နှာလေးက နှစ်စဖွယ်ကောင်းသွားသည်။

“သူသင်တန်းဆင်းလာတဲ့အချိန်ကို အသည်းစွဲ ထိုင်စောင့် နေတာ”

“သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ပြောမပြပါဘူး”

“ရည်းစားလား”

သူမကမဖြေဘဲ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်နေဟန်။

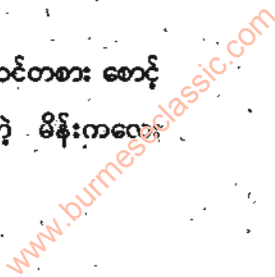
“ရည်းစားဆို ကြုံပြောနော်၊ တော်ကြာ ဘုမသိဘမသိနဲ့

ကျွန်တော် ဆွဲထိုးခံနေရဦးမယ်”

“ရှင်ကလည်းနော် သတ္တိတွေကောင်းလိုက်တာ၊

အသည်းစွဲက ညီမလေးကို လာကြိုတာပါ။ သူက အလှအပ အရမ်းဝါသနာပါတာ၊ အခုလည်း ဒီဇိုင်နာကိုစိတ်စိတ်နဲ့ လာတက်နေ တာလေ၊ ကဲပါ ဟိုမှာ ရှင်သူငယ်ချင်းတွေက ကြည့်လှပြီ၊ ကိုယ့် အဖွဲ့ကိုယ်ပြန်တော့လေ”

တကယ်လည်းပဲ ဖြိုးရောင်တို့က စိတ်ဝင်တစား စောင့် ကြည့်နေကြတာ တွေ့ရသည်။ အခုမှမတွေ့တဲ့ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ကြာအောင် သွားစကားပြောနိုင်တဲ့အတွက် အားကျအထင်ကြီးတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေက သူတို့မျက်လုံးတွေမှာ အထင်းသားပေါ်နေသည်။

ကြယ်တစင်းရဲ့ ပြုံးမြဲမြဲမျက်နှာကြီးမှာလည်း ကျေနပ် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားမှုတွေက အပြည့်အလျှံနှင့်ပါ။

“အိုကေ ကျွန်တော်ပြန်မှာပါ။ အသည်းစွဲ ဖုန်းနံပါတ်ပေး ဦးလေ”

အသည်းစွဲက သူမရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်ကို သဘော ကောင်းစွာ ပြောပြသည်။

သူမဖုန်းက အလွန်မှတ်ရလွယ်သည်။ ဖိုက်ဝမ်းဖိုးရဲ့နောက် မှာ တုန်တဲ့ဂဏန်းလေးလုံးက တူနေသည်။ ကြယ်တစင်းစိတ်ထဲ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ပင် သံသယဖြစ်မိသည်။

သူက ဖုန်းနံပါတ်ကို သေချာအောင် တစ်ခေါက်ပြန်စေ့ ရွတ်ပြပြီးမှ ဒီဖက်စာပွဲကို ပြန်ကူးလာပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ပြုံးနေတာက ပါးစပ်ကြီး နားရွက်နားထိ ရောက်နေပြီကွာ၊ ကောင်မလေးက ဘာတဲ့လဲ၊ မင်းကို ဒီလောက် အကြာကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မင်းဘာတွေ လျှောက်ဖော်

ဒီလောက်ထိ အဆင်ပြေနေရတာထဲ ကြယ်စင်း”

“အဲဒါခဏထားဦး အာကာ မင်းဖုန်းခဏပေး”

ဂျပန်က ပြန်ရောက်စမို့ သူနှင့်ပြီးရောင်မှာတ ဖုန်းမကိုင် ဖြစ်သေးပါ။ အာကာဖုန်းကို ကမ်းကတန်းသွဲပြီး အသည်းစွဲထံ ချက်ချင်းဖုန်းခေါ်သည်။

ဒီဖက်ကနေ သူမစတိုင်လ်ကျတူလေး ဖုန်းခွင့်အထောက် လိုက်ပုံလေးကို ကြယ်တစင်း အသားငေးနေမိသည်။

“ဟဲ့လို”

“အဟဲ့ သေချာလားလို့ ခေါ်ကြည့်တာပါ။ ဘာမှမဟုတ် ဘူးနော်၊ ကျွန်တော် ညကြမှ ဆက်မယ်”

သူမက အဖြစ်သည်းရန်ကောဆိုတဲ့ အကြည့်လေးနှင့် မျက်စောင်းခဲတာမို့ ကြယ်တစင်းရင်တွေက မြောင်းဆန်အောင် တုန်ရီလှုပ်ရှားသွားရသည်။

သူမကို မျက်လုံးတစ်ဖက် ခပ်ရွှင်ရွှင်မိတ်ပြရင်း သူငယ် ချင်းတွေဖက်လှည့်ကာ...

“အသည်းစွဲတဲ့ကွာ၊ သူ့အမေက နာမည်ပေးသိပ်တော် တာပါ၊ ငါ့မြင်တာနဲ့ သူ့သမီးကို စွဲသွားမယ်ဆိုတာ ကြိုသိလို့ပဲ

ဖြစ်ရမယ်၊ ဟား ဟား” ဟု ခပ်သောသောလေးရယ်သံနှင့် ပြောပြနေမိသည်။

သို့ရင်မှာ ထူးထူးကဲကဲ မြူးပျောက်ကြွနေတာလည်း အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ကြယ်တစ်စင်းသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီးနောက် စီးကရက်ဗူးကို ထိုင်ခုံတန်းအပြာလေးပေါ် ချထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းဖျားမှာချိတ်ပြီး ခပ်ပိုင်းခြစ်နှင့် ထောက်ခဲနဲ မီးညှို့ကာ တစ်ဆက်တည်း ပျိုက်ဖွာဝစ်လိုက်သည်။

ခုတလော စီးကရက်တွေ ပိုသောက်နေမိတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူတော့ သတိထားမိပါသည်။ သို့သော် လျှော့သောက်လို့ မဆင်ခြင်မိ။

သူအိမ်မှာလည်းမနေချင်။ ဒီလောက်တားနေတဲ့ကြားက တိုကြီးက မနက်ဖြန် လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်နေပြီ။ သူဝတ်စဉ် တိုက်ပုံ၊ အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ပိုးပုဆိုးတို့ကိုပင် အသေအချာ မီးပူတိုက်ရင်း ကိုယ်တိုင်တက်တက်ကြွကြွ ပြင်ဆင်နေတာ

သူ့မျက်ခြင်။

ကြယ်တစင်းသည် ကိုကြီးကို သိပ်မကျေနပ်သဖြင့် တစ်နေ့လုံးလည်း စကားတစ်ခွန်းမှမပြော။ ထမင်းစားတော့လည်း သူနှင့်ဖြိုးရောင်က ဆိုင်မှာသွားစားသည်။ ကိုကြီးကလည်း သူ့ဘာသာ အပြင်ထွက်စားသည်။

သူ့သဘောကတော့ ကိုကြီးကို အန်တီခွာညိုအိမ်သို့ လိုက်မနေစေချင်ပါ။ အန်တီခွာညိုသမီးနှင့် ပြဿနာတက်မှာ ကျိန်းသေပေါက် သေချာနေလို့ပါ။

ဒါကို ကိုကြီးက လက်မခံ။ ခေါင်းမာမြ ခေါင်းမာနေသည်။

ဟိုတစ်နေ့က သူထပ်ပြောမိသေးသည်။

“ကိုကြီး အဲဒီမိန်းမကိုပဲ မယူမဖြစ်ယူမယ်ဆိုရင်လည်း မိန်းမအိမ်တော့ အောက်ကျနောက်ကျ သွားတက်မနေပါနဲ့ဗျာ။ ကိုကြီး အောက်ပါတယ်။ ဒေါ်ခွာညိုသမီးက ကိုကြီးကို ဘယ်လိုဆက်ဆံ လွှတ်မလဲဆိုတာ ကိုကြီးလည်း ကြံဖူးသားပဲ။ တကယ်ဆို ကိုကြီးက သူတို့အဖေနေရာမှာ ရှိတဲ့သူ။ အဲဒီကောင်မလေး ဒီလောက်ရိပ် တာ ကျွန်တော်တော့ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ကိုကြီး အခုအိမ်မှာ မာစတာ

ထက်လွန်းတစ်ခန်းကို 'သေချာမြင်ပြီး ဓနိလာခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ သွားဝယ်လိုက်၊ ဒီမှာပဲလာနေဗျာ။ အဲဒါပိုကောင်းပါတယ်”

“မဖြစ်ဘူး၊ ကြယ်စင်း ညိုတို့အိမ်မှာနေဖို့ အားလုံးစီစဉ် ပြီးပြီ။ ခန်းဝင်ပစ္စည်းအားလုံးလည်း ဝယ်ပြီဗျေ။ ညိုတို့အိမ်က နှစ်ထပ် စိုက်အကျယ်ကြီးပါကွာ၊ သူ့သမီးတွေနဲ့ မပြေလည်လည်း ခထ ခေါ့ကွာ၊ ပြီးရင် မိသားစုတွေလို တရင်းတနီးဖြစ်သွားမှာပါ။ ညိုက ထည်း သူတို့နဲ့ပဲ နီးနီးကပ်ကပ် ငွေးငွေးထွေးထွေး နေချင်တယ်။ သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကို ပစ်ထားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သမီးကနှစ်ယောက်လား၊ ကိုကြီးကို ဝညာပေးလွှတ် လိုက်တာ ဘယ်သူလဲ”

လမင်းတော့က မဖြေပါ။ ညီလေ ကြယ်တစင်း ခန်းမျက် ခြင်ဖြင်းနေမှာ မလိုလား။ သူလည်း မမှပစ်လိုက်ပြီ။ ကလေးတွေကို ခွင့်လွှတ်သည်။

ကြယ်တစင်းရင်မှာလည်း တေးတေးမှတ်မှတ်ကြီး မထား နေချင်ပါ။

“နှစ်ယောက်စလုံးက ဗာချိုးတည်း တချိတ်တည်းပေါ့။ ယူတိုလား”

“အဲဒါတွေထားစမ်းပါကွာ၊ မင်းနားမလည်ပါဘူး”
ကိုကြီးက စကားပိတ်ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူလုပ်
ချင်ရာ ရှေ့ဆက်လုပ်သည်။

ကြယ်တစင်းစကားကို အရေးလည်းမလုပ်။ ထည့်လည်း
မထွက်။

ဒေါ်ခွာညိုနှင့် လက်ထပ်ပြီးလျှင် မိန်းမအိမ်မှာပဲ လိုက်နေ
မည့်ဆိုတဲ့သဘော။

ဘယ်အချိန် ပြဿနာဖြစ်မလဲ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမည်။

ကြယ်တစင်းသည် ကိုကြီးလက်ထပ်မည့်ကိစ္စကို အထိ
အမှတ်လည်းမပြုချင်။ မြင်လည်း မမြင်တွေ့ချင်သဖြင့် တစ်ရက်
ကြိုတင်၍ အိမ်ကထွက်ခဲ့သည်။

“ပြီးရောင် မင်းဒီမှာနေခဲ့ရင်နေခဲ့၊ ငါတော့မနေဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ကိုကြီး ပျာယာခတ်နေတာ ကြည့်မရလို့”

“မင်းက ဘယ်သွားနေမှာလဲ”

“အာကုအိမ်”

“အဟက် ဟက် အာကုအိမ်ဟုတ်လား၊ သူတို့ကိုးမိုင်

အိမ်က တိုက်ပြန်ဆောက်နေလို့ အာကုအိမ်ကောင် သူညီမအိမ်
ပြောင်းနေတာ”

“ဟာ ဟုတ်လို့လား မနေ့က အာကုအိမ်ကောင် ကိုးမိုင်
ပြောင်းတာဆို”

“အဲဒါကဟုတ်တယ်လေ၊ အိမ်ဆောက်နေတော့ သူမောင်
ထည့်နေရတာပေါ့၊ သူက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်း
ပဲလို့လဲဆိုတာပေါ့၊ ခြံထဲမှာ သစ်သားအိမ်သေးသေးလေး တစ်တုံး
ထားရှိတယ်၊ အစတုန်းက အာကုအိမ် ကားခရိုင်ဘာမိသားစုနေ
တာ”

“ဟုတ်လား၊ မိသားစုနေလို့ရတဲ့ အိမ်ပဲကွာ၊ ငါတို့သွား
နေလို့ရလောက်ပါတယ်”

“မင်း အာကုကို ပြောထားလို့လား”

“ပြောတာတော့ ဘယ်ပြောထားမလဲကွ၊ အစက ငါ့မှာ
အစီအစဉ်မှမရှိတာ၊ အခုတော့ တစ်ပတ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် နားအေး
ပါအေး ရှောင်နေချင်တယ်ကွာ၊ တော်ကြာ ငါ ဒီမှာရှိနေရင် ကိုကြီး
အ သူတစ်သက်တစ်ခါ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ ရန်ကုန်မှာ သွေးသား
ရင်းချာ ဒီညီလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ ဘာညာဆိုပြီး ငါ့ကိုလိုက်

ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေမှာမို့လို့ကွ။ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးတဲ့နေ့ကြ မင်းပါလိုက်ရမ
ဆိုရင် မတတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကြိုပြီးလစ်မှဖြစ်မယ်။ ပြော
ကြာတယ်ကွာ အဝတ်အစားထည့်။ အာကာက မင်းညီဆိုတော
မင်းပါတာပိုကောင်းမယ်။ လုပ် လုပ်”

ကြယ်တစင်းက မြူးလင်းရောင်ကိုပါ တိုက်တွန်းကာ ခါ
ဆောင်အိတ်ထဲ အဝတ်အစားလေးငါးစုံနှင့် လိုအပ်တာတွေ ထည့်
ခိုင်း၏။ ပိုက်ဆံနှင့် ဘဏ်စာအုပ်တွေဘာတွေကအစ ကြယ်တစ
က ယူဆောင်လာသည်။

အာကာအိမ်နေလို့ မဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ဈေးသက်သာ
ဟိုတယ်တစ်ခုလောက် တက်နေလိုက်မည် စိတ်ကူးသည်။

ဂျီအက်စ်အိမ်ဖုန်းတစ်လုံးလောက်လည်း ကိုင်မှဖြစ်တော
မည်။ ဒီအခန်းမှာမနေရင် ဒီဖုန်းကို ဘယ်လို သုံးမလဲ။

အိမ်ကထွက်ခါနီး တံခါးတွေပိတ်၊ မိန်းချရင်း စိတ်ထဲမှာ
အသည်းစွဲကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသေးသည်။ အသည်းစွဲက
ဘာကြောင့်ဖုန်းမသိ ခုတလော သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းကို ပိတ်ထားသည်

ကြယ်တစင်းကလည်း အဲဒီဖုန်းနဲ့ပါတ်စစ်ခုပ် သိတ
လေ။ ဖုန်းပိတ်ထားတော့ ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့မရ။

ဒီလိုနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သား ကိုးမိုင်က အာကာတို့ခြ
သို့ ရောက်လာကြပါသည်။ လမ်းက ရှည်လျားပြီး ခြံကအတွင်း
ပိုင်းကျသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ပတ်ဝန်းကျင်မို့ ကားဟွန်းပင်
ကျယ်ကျယ်မတီးရဲခဲ့။

အလုပ်သမားဖြစ်ဟန်တူသူတစ်ယောက်က ခြံတံခါးလာ
ခွင့်ပေးသည်။ ကားကို ခြံထဲဝင်ရပ်လိုက်လျှင် နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး
ဆောက်လက်စတန်းလန်းကို တွေ့ရ၏။

သူတို့ကိုမြင်လျှင် အာကာက အံ့သြနေသည်။

“ငါ့ကိုလာခေါ်ကြတာလား၊ စောလှချည်လားကွ။ ဆိုက်
တောင်မသိမ်းရသေးဘူး။ ငါက ညမှအပြင်ထွက်မယ် စဉ်းစားနေ
တာ”

“ဟေ့ကောင် ကားထဲကိုသေချာကြည့်။ ဟိုမှာအဝတ်အိတ်
တွေမြင်လား၊ မင်းကိုလာပင့်တာလို့ မထင်နဲ့၊ ငါတို့နှစ်ယောက်
မင်းအိမ်မှာနေမလို့”

“မနောက်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါတောင် ဒီမှာကြီးကြပ်မယ့်သူ
မရှိလို့ လာနေရတာ၊ အိမ်ဆောက်ပြီးသွားရင် မင်းတို့ ကြိုက်သ

လောက် လာနေစမ်းပါ”

“မရဘူးဟေ့ကောင် မင်းအိမ်ပြီးတာမပြီးတာ မသိဘူး ငါတို့ ဖြစ်သလိုနေမယ်၊ လှုပ် လှုပ် ကြယ်စင်း ကားပေါ်ကအိတ် တွေချလေကွာ”

ဂျပန်ပြန် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့သစ်သားအိမ် ပုပုအဟောင်းလေးထဲ ခေါ်ရမှာ အာကာက အားနာနေဟန်ရှိပါ သည်။ ကိုဖြိုးတစ်ယောက်တည်းဆို ဒီလောက်မဟုတ်။ အခုက ကြယ်စင်းကို ပိုအားနာမိသည်။ သူ့မှာ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းအသစ်ကြီး လည်း ကိုယ်ပိုင်ရှိသားနှင့်မို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ သူ့ခြံထဲ လာနေမည် ဆိုတာကို သိပ်မယုံချင်။

အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ကိုဖြိုးက အိတ်တွေဆွဲပြီး သစ်သားအိမ်ရဲ့ လှေကားထစ်ပေါ် လွှားခနဲတက်သွားပြီးမို့ ဘာမှမတတ်နိုင်။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ မင်းတို့ဘယ်လိုနေမှာလဲ”

သစ်သားအိမ်ဟောင်းလေးက အကျယ်ဆယ်ပေခန့်နှင့် နောက်ကို ပေနှစ်ဆယ်ခန့်လောက်သာ ရှိလိမ့်မည်။ သုံးထပ်သားနှင့် အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခု ဖွဲ့ထားသည်။

အိမ်ရှေ့မှာ သစ်သားစားပွဲထိုင်ခုံလေးလုံးနှင့် အိမ်စားပွဲ

ပေါ် တီဗီတစ်လုံးနှင့် LG ဒီဗီဒီပလေယာတစ်လုံး တင်ထားသည်။

အခန်းထဲမှာ အာကာအိပ်ပုံရတဲ့ ခေါက်ကုတင်တစ်လုံးနှင့် ဓမ္မယာခေါင်းအုံး၊ ဧရာဝတီသာ ရှိပြီး မီးဖိုခန်းသဘော အနောက် ဧကံထောင့်လေးမှာ အိုးခွက်ပန်းကန် ခွက်ယောက်တချို့နှင့် ဟော့ပ လိပ်တစ်လုံး၊ တစ်ခိမ်လုံးမှာ ပစ္စည်းက ဒါအကုန်ပဲဖြစ်သည်။

ကြယ်စင်းနှင့် ဖြိုးရောင်က ခရီးဆောင်အိတ်တွေချပြီးတာ နှင့် ဝရန်တာမှာ တပ်ထားတဲ့ ပလပ်စတစ်ထိုင်ခုံတွေ ဆွဲယူပြီး ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

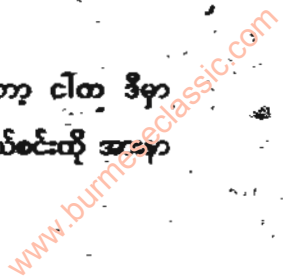
ဟိုဘက်ဆိုဒ်ထဲက တူရိုက်သံ၊ ဂန်းနှင့် အပေါက်အောက်ထဲ တွေကို ဒီဘက်မှ ကြားနေရ၏။

“မင်းတို့တိုက်က ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲ”

“လိုသေးတယ်၊ နောက်လေးငါးလတော့ အသာလေး ကြာဦးမှာ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ လောလောဆယ် မင်း အစော်ရအောင် ခါတို့လည်း ဒီမှာပဲနေကြမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဖြိုးရာ၊ ဖေဖေမရှိတော့ ငါတ ဒီမှာ စမင်းချက်စားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကြယ်စင်းထို အမှာ

စရာကြီး”

“ဪ မင်းက ငါ့ကိုတော့ အားမနာဘူးပေါ့”

“ဖြိုးက အစ်ကိုပဲဗျာ”

သူတို့က တစ်နှစ်ထဲ လပိုင်းလေးသာခြားပြီး မွေးလာကြတဲ့ တစ်ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုပါ။ သူငယ်ချင်းလိုလည်းဖြစ်နေပါသည်။

သူတို့စကားပြောနေကြတုန်း ဆောက်လက်စဆိုဒ်ထဲက အလုပ်သမားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရေချိုးအဝတ်လဲကာ ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်နေကြတာ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ဆိုဒ်မန်နေဂျာက အားလုံးကို ငွေရှင်းပေးပြီးတာနှင့် လုပ်လက်စ လုပ်ငန်းအားလုံး သိမ်းဆည်းပြီးနောက် အာကာကို ပြန်ဖို့ လာနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားပါသည်။

ထိုအခါ ခြံထဲမှာ သူတို့သုံးယောက်နှင့် ခြံစောင့်ဖိုးချစ်တို့သာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

ဖိုးချစ်က လိုအပ်တာမှာရင်တော့ စက်ဘီးဟောင်းလေး နင်းကာ လှစ်ခဲနဲ့ထွက်ဝယ်ပေးတတ်သည်။ အာကာက ဖိုးချစ်အဖော် ပြုပြီး ဒီမှာနေခဲ့တာလည်း ဖြစ်သည်။

“စားတာသောက်တာ မင်းဘာမှမပူနဲ့၊ ငါတို့ အပြင်ထွက်

အမယ်”

“ဖြိုးကကွာ မင်းတို့ကြိုပြောရင် ငါစီစဉ်ထားမှာပေါ့”

“ရပါတယ်ကွာ၊ အရေးမကြီးပါဘူး”

အာကာက အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းမှာပဲ ပလတ်စတစ်ဖျာကိုခင်းပေါက် မွေ့ရာခင်းက သူတို့နားဖို့ အိပ်ရာပြင်ပေးသည်။

ညနေစောင်းတာနှင့် ခြံထဲမှာ ခြင်္သေ့က မတရားရှားလာသည်။

အာကာက ခြင်ဆေးခွေတွေ နေရာအနှံ့ လျှောက်ထွန်းပေးစတောင် ခြင်တွေက ဟိုဒီပျံဝဲနေတုန်းပါ။

ဒီမှာ ညအိပ်ရင် ခြင်ထောင်ထောင်အိပ်မှ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထောင်သာ မထောင်မိလို့ကတော့ သူတို့ကို ခြင်တွေ ဝိုင်းသယ်သွားလိမ့်မည်။

ဖြိုးလျှင် သူတို့သုံးယောက်သား ဆယ်ပိုင်ဖက်သို့ ကားနှင့် ထွက်ကာ ညစာသွားစားကြသည်။ ဘီယာလေးဘာလေးပါ အောက်ကြတာမို့ အိမ်ကို ဆယ်နာရီကျော်မှသာ ပြန်ရောက်သည်။

ကြယ်တစင်းသည် လရောင်မှိန်မှိန်လေး လင်းနေသော အကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။

သူစိတ်ထဲ ဘယ်သူ့ကို လွမ်းမိမှန်းမသိ ဆွတ်ပျံ့ပျံ့လေး ခံစားနေရသည်။

ဆိတ်ငြိမ်သော ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားလေးကပင် တစ်မျိုးတဖုံ လွမ်းမောစရာလို ဖြစ်နေပါသည်။

သူ့အာရုံထဲ မြင်ယောင်လာမိသူလေးက အသည်းစွဲပဲဖြစ် သည်။ သွားစွယ်ရှည်ရှည်မျောမျောလေးတွေ လှစ်ခနဲပေါ်လာတတ် တဲ့ ချစ်စဖွယ် အပြုံးလေးကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတမိသည်။ ရင်ထဲ လူးလွန်လှုပ်ခတ်သွားစေတဲ့ အပြုံးနုလေးကို ပိုင်ဆိုင်သူလေး။

အသည်းစွဲ ဖုန်းကိုခေါ်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား၊ စက်ပိတ်ထားဦးမှာပဲထင်သည်။ ပြီးတော့ သိပ်ညှို့နက်နေပြီ။ ဒီအချိန် ခေါ်လို့မကောင်းတော့ပါဘူး။

ကြယ်တစင်းက သူ့စိတ်ကူးကို သူ့ဘာသာ ပြန်ပယ်ချ လိုက်သည်။ ပင့်သက်တစ်ရှိုက်နှင့် ဝရန်တာလေးဆီမှ အောက်ဖက် သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ခြံထဲမှာ မီးတိုင်ရဲ့ အလင်းရောင်တော့ ရှိပါသည်။ ဝင်းတံခါး တစ်ဖက်တစ်ချက်က အုတ်တိုင်ထိပ်မှာ မီးပုံးလေးတွေ လည်း ဖွင့်ထားဆဲပါ။ ဟိုဖက်က ဆောက်လက်စတိုက်ကြီးကတော့

မည်းမှောင်နေသည်။

ကြယ်တစင်းက ဆွယ်တာလက်ရှည်အပြု ချည်ဘောင်းဘီ မီးခိုးရောင်ပွမှုနှင့် ယိုးဒယားကွင်းထိုးဖိနပ်အနုတ်ရောင်ကို စီးကာ ခြံထဲလှည့်ပတ်လျှောက်နေမိသည်။

ထိုနောက် အိမ်ရှေ့က ခုံတန်းပြာလေးမှာ တစ်ယောက် တည်း သွားထိုင်သည်။

ပြီးတော့ စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွားမိသည်။ ခေါင်းထဲမှာ မာမိုအကြောင်းလည်း တွေးမိသည်။ ကိုကြီးအကြောင်းလည်း တွေးမိသည်။ ပြီးတော့ အသည်းစွဲအကြောင်းကို တွေးမိပြန်တော့ ရင်ထဲ နွေးရှုရှုနှင့် ကြည့်နှာမိသည်။

ပြန်စဉ်းစားတိုင်းမှာ ရင်ထဲနွေးလာတတ်တာ ဘာကြောင့် လဲကွာ။

ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်ရင် စကားမပြောချင် လို့များ ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားတာလား။

ကြယ်တစင်းက မယုံမရဲ တွေးနေမိသေး၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသည်းစွဲကို သူထပ်တွေ့ချင်သည်။ အခု ထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးခင်မင်ချင်သည်။

သူရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ အကုန်ဖြင့် ပြောပြလို့ ရတဲ့သူ လေးတစ်ယောက်လို စိတ်ထဲမှာ သိပ်ဖြစ်ချင်နေသည်။

အနည်းဆုံး သူ့သတိရနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြချင်သည်။

“ကြယ်စင်းရော အာကာ”

“ခြံထဲဆင်းသွားတယ်”

“သို့ကောင် မောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ ဘယ်လျှောက်သွားတာလဲ”

“ဟိုးမှာလာကြည့် ကိုဖြိုးဘော်ခါက တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးယဉ်နေတာ၊ တွေ့လား”

အာကာနှင့် ဖြိုးရောင်က ကြယ်တစင်းကို လှမ်းကြည့်၏။

“အေးကွာ ခေါ်လိုက်မယ်”

“မခေါ်နဲ့၊ သူ့ရောက်လာမယ့်နည်းရှိတယ်၊ ဒီမှာကြည့်”

အာကာက သူ့ရဲ့ပေးလိုက်စံတာကို သွားဆွဲလာပါသည်။

ကြယ်တစင်းက ဘေးဂီတကိုတော့ အင်မတန် နှစ်သက်တတ်သူပါ။ သူက အင်္ဂလိပ်သီချင်းသာမက ဂျပန်သီချင်း၊ ကိုရီးယားသီချင်းတွေပင် တစ်ခါတစ်ခါ ဆိုတတ်သေးတာ။

ခါကိုသိသော အာကာက သူ့ဂစ်တားကို ဖွဖွတီးခတ်လို့

အသံစမ်းလိုက်ပါသည်။

ညဉ့်ယံမှာ ထွက်ပေါ်လာသော ဂစ်တာတီးခတ်သံလေးက စစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းအောင် ငြိန်ငြိန်ကလေး တိုးစေထားပါသည်။

ထင်တဲ့အတိုင်း ကြယ်တစင်းက ဒီဘယ်ဝရန်တာဆီ ချိတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

ဖြိုးလျှင် ဆတ်ခနဲထကာ လျှောက်လာလေသည်။ အာကာက ခေါင်းငုံ့ပြုံးလိုက်သည်။

တကယ်တော့ အာကာ ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သလိုလာနေတဲ့အကြောင်းရင်းကို ဖြိုးနှင့် ကြယ်စင်း ဘယ်တော့

ခါ။

သူ ညညဂစ်တာတီးတတ်တာလည်း ဘယ်သူ့လိုရည်ရွယ်ချက်လဲ သူတို့သိမှာမဟုတ်။

အာကာသည် ပေါ့တီကိုမီးရောင်လေး လင်းခြောက်သွယ်စက်ခြံက နှစ်ထပ်တိုက်သစ်လေးဆီ မသိမသာ အော်ကြည့်မိ၏။

လူသူအရိပ်အယောင် မတွေ့ရပါ။ ဘွားလေးလည်း အိပ်ထွက်ပြီ။ အန်တီဝေလည်း စောစောအိပ်တတ်သည်။ အာကာက

ဒီဖက်စွန်ကျတဲ့ အပေါ်ထပ်ထောင့်ခန်းလေးကိုပဲ ထပ်ကြည့်သည်။ အခန်းမီး ဖွင့်ထားသေးသည်။ ပြတင်းပေါက်ကတော့ ပိတ်ထားသည်။ လိုက်ကာလည်း အပြည့်ချထားသည်။ အဲယားကွန်းက ရေတွေတောင်ကျနေ၏။

ချစ်ရသူလေးရဲ့ အခန်းမို့ ကြည့်ရတာနှင့်ပင် ရင်ခုန်ချင်စရာကောင်းသည်ဟု အာကာထင်မိသည်။

“ဂစ်တာက ဒီတစ်လုံးပဲရှိတာလား”

ကြယ်တစင်းက မေးရင်း ဝရန်တာဆီ လွှားခနဲတက်လာပါသည်။ ပြီးတော့ ဝရန်တာလက်ရန်းမှာ ခုန်ပြီးထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဒါပေါ့ကွာ၊ အစက သူတစ်ယောက်တည်းပဲ တီးတာကိုး”

“ဒါဖြင့်လည်း လုပ်ကွာ၊ နားထောင်မယ်”

အရင်တုန်းက ဂျပန်မထွက်ခင်တုန်းကတော့ ကြယ်တစင်းလည်း ဒီလိုပဲ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ဂစ်တာတီး၊ သီချင်းတွေအော်ဆိုနှင့် ပျော်ခဲ့ဖူးပါသည်။

တစ်ခါတလေ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်တောင် အွေးသောင်းကျန်းကြသေးသည်။

အခုတော့ ဂစ်တာလည်း မတီးဖြစ်တာကြာပြီ။

အာကာက သူနှင့်နားချည်တစ်လုံးတူတဲ့ R ဇာနည်သီချင်းတွေကို သဘောကျတတ်သူပီပီ ရွှေရုပ်ကလေးထောက်ရသူ သီချင်းကိုပဲ ခပ်သွက်သွက် သီဆိုလိုက်သည်။

သိပ်ပျော်လိုက်တာ *** ရင်တောင်တုန်တယ် ***

ပြန်စာ *** ပြန်စာ သူလေးကလေး ***

ဝမ်းလည်းသာ *** ပျော်တယ်အချစ်ရေ ***

စိန်စိသောလမ်း ပြောင့်တန်းစွာ ***

ရှား...လား*** ဂုဏ်ရည်လေးများထူးချွန်ချစ်***

အပြေးကလေး လက်ထပ်ထားမယ်*** အဖုတ်တကယ်***

ဘီယာကလေး နည်းနည်းဝင်ထားသဖြင့် အူစာ အလိုလို

ရွှင်နေတာ သုံးယောက်သား သံပြိုင်အော်ဆိုပျော်ကြသည်။

ဒီသီချင်းကို ကောင်းကောင်း အလွတ်ရအောင်တည်းခါပါသည်။

ရွှေရုပ်ကလေး ကောက်ရသလို *** ဝမ်းလည်းသာ ***

ပျော်တယ်အချစ်ရယ် *** မာကြီးလေး ထောင့်ခွဲချစ်သူ ***

ပေးလိုက်တဲ့စာလေးကြောင့် အသည်းလေးရွှင် xxx

ကိုကိုခေါ်သံ သိန်းဆုထက်ခင် xxxx

မိုးလေးအမြင့်ပေါ် ခုန်ကာတက်ချင်xxx

ချစ်သူရှိတယ် ဆိုနိုင်ပြီကွယ် xxx

လူလူသူသူ အချစ်ကလေး ကိုယ့်နံဘေးမှာ xxxx

ထမင်းလည်းမဆာ xxx ရင်မှာပြည့်လာ xxx ဘယ်နှုတ်

မင်းကလေးကကူ xxx

မေတ္တာမြို့ဝယ်xxx အတူတူနေမယ် xxx

အဖြူရောင် အကြင်နာလက်ကလေး ကမ်းလိုက်ကွယ်xxx

မီးပင်လယ်ကျော်ကာဖြတ်မယ် xxx အိပ်မက်လေးထဲလာ

ခွဲကွယ်၊ ရှား xxx လား xxx ဂုဏ်ရည်လေးများတူရင်နော်

အပြေးလေး လက်ထပ်ထားမယ် xxx အဟုတ်တကယ်xxx

၀၀၀

ဂစ်တာတိုင်းသိမ်းပြီးလို့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ သူ့ရယ် ဖြိုးရောင်
ရယ် ခြင်ထောင်မွေးမွေးဆွတ်ဆွတ် တစ်လုံးထဲ အတူအိပ်ကြသော

အခါ ငါးမိနစ်တောင် မကြာလိုက်ပဲ ဖြိုးရောင်က တရူးရူးအသံ
ပေးလို့ အသက်ရှူသံမှန်မှန်နှင့် အိပ်မောကျသွားပါတော့သည်။

တကယ်ကို အပူပင်ကင်းကင်း အိပ်ပျော်လွယ်တဲ့ကောင်။
ဘီယာကြောင့်ပဲဖြစ်မလား။

ကြယ်တစင်းမှာတော့ ခေါင်းထဲ ရီဝေစေလေးသာရှိနေပြီး
ချက်ချင်း အိပ်မပျော်။ လူက အဲကွန်းထဲ အိပ်နေကျမို့ အပူငွေ့ထွေ
ပဲ ကိုယ်ထဲက ထွက်နေသလိုလို။ မွေ့ရာကြီးကပဲ မိုးလုခုလု
အိုက်နေသလိုလို။

ရှိတဲ့ ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်လည်း ဖွင့်ထားတာမို့ အပြင်
ကလေးကတော့ ဝင်ပါသည်။

တအောင်လောက်ကြာလျှင် အတွင်းခန်းက အာကာ
လှုပ်ရှားသံကို ကြားရသည်။ အပေါ့အပါးထသွားတာလို့ သူက
ထင်ပေမယ့် သေချာနားရွှင်လိုက်တော့ မဟုတ်ချေ။

ဒီကောင် ဖုန်းနံပါတ်နှိပ်နေတဲ့အသံမျိုး ကြားရတာ။ သူတို့
အိပ်နေပြီထင်ပြီး ဖုန်းထခက်နေတာ။ ဒီကောင်ရည်းစားဆီကို ဆက်
တာပဲဖြစ်မည်။

“မဦး...ကိုကိုအိပ်မပျော်လို့”

အလဲ့ မဦးဆိုပါလား။ သူ့ကိုယ်သူကျ ကိုကိုတဲ့။

“မဦး နေကောင်းလားလို့”

ထပ်တစ်ခွန်းအသံမြှင့်ပြောလိုက်တဲ့အခါ အိပ်ရာထဲက
ကြယ်တစင်း မပြုံးဘဲမနေနိုင်။

အာကာအသံကိုက ကောင်မလေးကို ဂရုတစိုက် ဖုန်းထဲက
အလွမ်းသယ်နေတဲ့အသံ။

“ဟုတ်တယ်၊ မလာချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ ကိုကိုအစ်ကို

ဝမ်းကွဲနဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေလို့ပါ။”

“.....”

“ထမင်းစားတော့ သူတို့နဲ့သွားစားတာ”

“.....”

“ထွက်သွားတာ တွေလိုက်လား၊ ဟာ မသောက်ပါ

”

ဒီကောင် ညာနေပြန်ပြီ။

တွေ့လိုက်တယ်ဆိုတော့ အာကာရည်းစားက ဒီအနီးအနား
ဖြစ်မည်။

ကြယ်တစင်းသည် မျက်စိမှိတ်ပြီးမိရင်းက ချိတ်ချ
ည်။

“သီချင်းသံကြားရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ထွက်မကြည့်တာလဲ
”

“.....”

“မဦးမအိပ်သေးပါဘူး ကိုကိုသိပါတယ်၊ မဦးအခန်းက
ထင်းနေတာတွေတယ်။”

“.....”

“ဪ ဒီလိုလား၊ အခန်းကျယ်ထဲ ပြောင်းအိပ်တာလား၊

ပဲဖြစ်လဲ သူငယ်ချင်းတွေသိရင် သိပစေပေါ့၊ သီချင်းဆိုနေတာ
ဆိုကိုလို့ ပြောလိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

“.....”

“ဟား ဟား ဟား ကိုကိုကကြားချင်နေတာ”

အာကာသည် ပြောရင်းက စိတ်ပါလာတာမို့ ရယ်သံအပြည့်အဝ ထွက်လာသည်။

“တစ်နေ့လုံး သတိရနေတာကွ”

“.....”

“မဦးရော ကိုကိုကို မလွမ်းဘူးလား၊ နီးတာက နီးတာက လေ၊ မတွေ့ရရင် လွမ်းတာက လွမ်းတာပဲ၊ နီးရက်နဲ့ဝေးရက် ကိုကိုကြောက်တယ်”

“.....”

“ဒါဆို ချစ်လား ပြောကွာ၊ ပြောပြီးသားလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ထပ်ပြောပေါ့၊ နေ့တိုင်းဖြော၊ နေ့တိုင်းကြားချင်တာ”

လွမ်းအောင်ချွေးနေသော အာကာအသံကို ကြယ်တစ်လုံးက အတော်ရယ်ချင်လာမိသည်။ ဒီကောင်မလေးက ငါ့အဖေက ဖြိုးရောတောင်သိရလား။ သူ့ကောင်မလေးက နီးနီးနားနား ခြံချင်းကပ်ရတတ်ကလား။

သူတို့သိချင်းဆိုကြတဲ့ ဝရန်တာကို လွမ်းမြင်ရတာ

ဆိုတော့ အခန်းမီးလည်း ဖွင့်ထားပေးသလိုတော့ ဒီဘက်ညာဘက် ခြမ်း ကပ်ရက်က နှစ်ထပ်တိုက်ပုံဖြစ်သွား

မျက်နှာချင်းဆိုင်ခြံဆိုရင် ထပ်ခြံသွားနော် ဒီလောက် နီးနီးကပ်ကပ်မတွေ့နိုင်။

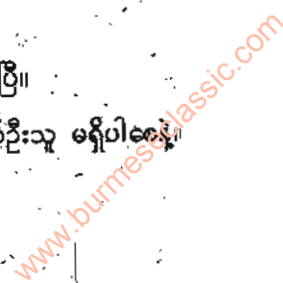
အာကာက မိုးကြောင်မိုးဝှက် ပုန်းပြောနေတာကို အိပ်မပျော်သေးတဲ့ ကြယ်တစ်စင်းကတော့ မဦးဆိုတာ သိသွားရပြီ။

မနက်ကြာမှ ဖြိုးရောင်ကို ပြန်ချွန်ပေးရမည်။ သူတို့ကို ဒိုင်လျှိုထားလို့ရမလား။ အာကာကို ဝိုင်းညှပ်နဲ့ စဉ်းစားထားလိုက်သည်။

မဦးလို့ခေါ်ပုံကြည့်ရတာ သူ့ထက်အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေးလား။ ဒီလိုလည်း တထစ်ချမပြောနိုင်။ အာကာက ကိုကိုလို့ ထည့်ပြောနေသည်မဟုတ်လား။

သူနှင့် အသည်းစွဲသာ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ရင်ရော အသည်းစွဲကို သူဘယ်လို အဖျားဆွတ်ခေါ်မိမလဲ။

အသည်းလေး ကျွန်တော်ရင်ခုန်လာပြီ။ အသည်းလေးဆီမှာ ကျွန်တော့်ထက်ဦးသူ မရှိပါလေ့။

ဒီတစ်ခါဆိုဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရှိနေပြီဆိုတာ ဖွင့်ပြောချင်တယ်။

အသည်းစွဲရဲ့ မျက်နှာဝန်းရွန်းလဲ့လဲ့လေးကို မြင်ယောင် သတိရမိသည်။

မေ့မရတဲ့ ညှို့မျက်ဝန်းကလေးအကြောင်းကို သူ့အကြိမ် ကြိမ် ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။

လှတဲ့မိန်းကလေးတွေ အများကြီးကြုံဖူးပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အသည်းစွဲနဲ့ ပတ်သက်ရတော့မယ်လို့ အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ သေချာနေတယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီအထင် မှန်မမှန် ရင်ခုန်စွာ စောင့်ကြည့်နေမိ တယ်။

“ဦး... နင်ညက ဘယ်သူနဲ့ဖုန်းပြောတာလဲ”

မနက်စာ ဘာရိတ်ဖတ်စိန် နန်းကြီးသုပ်အတူစားရင်းက ငြိန်က မေးလိုက်သည်။

ယမင်းဦးက နန်းကြီးသုပ်ပန်းကန်ထဲ တူကလေးနှင့် ဖွဲ့ဖွဲ့ဆွဲ ဆွဲရင်းက မျက်လွှာပင် ပင့်မကြည့်ပေ။

ပြီးတော့ မပွင့်တပွင့်နှင့်...

“ဘယ်သူနဲ့ပြောတာလဲ၊ ဖုန်းပြောတာတွေ အများကြီးပဲ အထဲမှတ်မိပါ့မလဲဟဲ့”

“အံ့မယ် မိဦး ငါတို့ကို လာပြီးပဲများနေပြီ၊ ကြည့် ညညနက်သန်းခေါင်မှ နင်ဝရန်တာမှာ အသာလေးပုပြီး ဖုန်းခိုးပြောနေ တာ ငါတို့မသိဘူးမှတ်လို့လား၊ ကိုကို ကိုကိုဆိုပြီး ချွဲနေတာလေ”

“ဟာ... ဂျူး တိုးတိုး၊ မေမေကြားသွားဦးမယ်ဟ၊ နင်တို့

ကလည်း သိရင်လည်း အေးဆေးပေါ့ဟာ”

ယမင်းဦးမျက်နှာက ပြုံးကျဲကျဲလေး ဖြစ်လာပါသည်။

မလှမ်းမကမ်း မီးဖိုချောင်နားရှိတဲ့ သူ့မေမေ အန်တီမေ မတော်တဆကြားသွားမှာလည်း စိုးရိမ်ပူပန်သေးတဲ့ ရုပ်နဲ့လေ။

အသည်းစွဲနှင့် ချိုမြိန်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်ခုံးပင့် ပြမိကြသည်။ ညက အိပ်ခန်းထဲကနေ ယမင်းဦးအသံကို သူတို့ သံသဲကွဲကွဲတော့ ကြားတာမဟုတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သိတော့သိသာသည်။ ကိုကိုခေါ်တာလည်း နားစွန်နားဖျား ကြားခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် ဒီမနက် ပြန်အစ်အောက် ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ။ အခုတော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ယမင်းဦးက ရည်းစားရနေပြီ။ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေမို့ သူရည်းစားရှိနေတာကို နည်းနည်းတော့လည်း မခံချင်သလို၊ မနာလိုသလို ဖြစ်သွားရပါသည်။

တကယ်တော့ ယမင်းဦးက ခါးထိရည်တဲ့ ကျောပြင် အပြည့် ဆံပင်မည်းမည်းခဲခဲ အုပ်အုပ်ဖားဖားကြီးဖြင့် ယဉ်စစဖြစ်နေတာကလွဲရင် သူတို့တစ်ဝက်ပင် မလှပါ။ အသားညှိပြီး ရုပ်ကလေးကလည်း ရွက်ကြမ်းရေကျိုသာသာပါ။

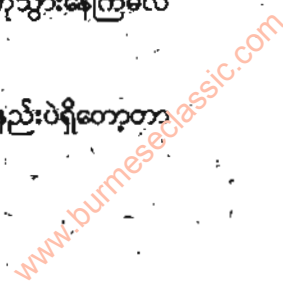
ဒါပေမဲ့ သူက သူ့ဘယ်လိုနေရင် လှမလဲ၊ ထင်ရှားမလဲ ဆိုတာသိသည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဘယ်တော့မှ တိုတိုညှပ်ပစ်လိုက်တယ်လို့မရှိပါ။ ဒီဆံပင်က သူ့အရပ်ဝတ်တာကိုလည်း အရပ်ရှည်တယ်ထင်ရစေသလို ဒီဆံပင်ရှည်ကြောင့်ပဲ ကောင်ထလေးတွေ သူ့ကို သတိထားမိတယ်ဆိုတာလည်း ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ထားသည်။

ဒီတော့ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးနှင့်ပဲ တစ်ဖက်သားကို ညှိင်ဆွဲဆောင်တတ်သည်။ လမ်းလျှောက်ရင်လည်း ဖြည်းဖြည်းလေး တစ်လှမ်းချင်း ဆင်မယဉ်သာလှမ်းပြီး ပဲများတတ်တာ ချိုလေးတို့က ငယ်ပေါင်းမို့ အကြောင်းသိ။

ငယ်ပေါင်းတွေဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ မဟုတ်တာလေးကိုလည်း တွက်ကပ်စကားနိုင်လှတတ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ယမင်းဦးက သဘောကောင်းတာတော့အမှန်။ မေမေ့ကို စိတ်ရှောက်ပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းမယ်ကြံတော့ အသည်းစွဲတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား ဘယ်ကိုသွားနေကြမလဲ ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားခဲ့ကြသေးသည်။

မကျေနပ်ကြောင်း ပြသဖို့ကလည်း ဒီနည်းပဲရှိတော့တာ

လေး။

အမေက ဦးလမင်းစောနှင့် လက်ထပ်ဖို့ အသေအချာစီစဉ်

ချပြီး

ဟိုအန်ကယ်ကြီး အိမ်ပေါ်ရောက်လာလျှင် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်။

ဒါနှင့်ပဲ အသည်းစွဲရာ ချိုမြိန်ပါ လက်ကိုင်ဖုန်းတွေ စက်ပိတ်၍ အိမ်ပေါ်ကနေ မေမေမသိအောင် ဆင်းလာကြသည်။

ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းအိမ်တွေမှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ မေမေ တွက်ဆနိုင်မှာပါ။ သူတို့မျက်စိထဲ အရင်ဆုံး ယမင်းဦးကို ပြေးမြင် သည်။

အခုနောက်ပိုင်း ကျောင်းချင်းမတူလို့ နေ့တိုင်းမတွေ့ရပေ မဲ့ ယမင်းဦးနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်တော့ မပြတ်ခဲ့။ တရင်းတနီး ပြောမနာဆိုမနာရှိတဲ့အပြင် ယမင်းဦးတို့ ပြောင်းသွားတဲ့ ကိုးမိုင်က အိမ်နှင့်ခြံက အတော်ကျယ်ဝန်းသားနားတာ သူတို့သိထား၏။

ပြီးတော့ ယမင်းဦးတို့အိမ်မှာ ယောက်ျားသားရယ်လို့ ဘယ်သူမှမရှိ။ ယမင်းဦးအမေ အန်တီဝေဟာလည်း ခင်ပွန်းသည် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ မုဆိုးမပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အန်တီဝေက သူဟာ

သူ စတိုးဆိုင်လေး အထည်ဆိုင်လေးဖွင့်ကာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်သည်။ အိမ်ထောင်ထပ်မပြု။ ယမင်းဦးတို့မှာ အတူနေ ဘွားလေးတစ်ယောက်လည်းရှိသည်။

မိသားစု စုစုပေါင်းက ထိုသုံးယောက်ထဲသာ အသည်းစွဲ တို့ ခေတ္တခဲတဘွားနေထိုင်ဖို့ အဆင်ပြေဆုံးနေရာပဲလေ။ အန်တီဝေ ကလည်း စွဲတို့ညီအစ်မကို ချစ်ခင်သည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက စွဲတို့ပါစားရအောင် ထမင်းချိုင့်ထဲမှာ တင်းတွေ ပိုပိုလှည့် ထည့်ပေး စာတ်သူပါ။

အသည်းစွဲတို့ ရောက်လာတော့ သူ့သမီး အဖော်ရပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာနေသည်။ သူတို့မိသားစုက ဖော်ရွေပွင့်လင်းပါသည်။ ယမင်းဦးက သူ့အမေနှင့် အဘွားကို ကြောက်ရသူလည်းမဟုတ်ပါ။

ဘာမဆို သူ့သဘော၊ သူ့စိတ်ကြိုက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရသူပါ။ အခုကိစ္စကြမှ အန်တီဝေကို မကြားစေချင်တာတဲ့ လေ။

“ဘာအေးဆေးပေါ့လဲ၊ မအေးဆေးနိုင်ပါဘူး၊ ဦးကို အန်တီနဲ့ကိုတိုင်ဦးမှာ၊ အန်တီရေ ဟောဒီမှာ”

“ဟေ ဘာလဲသမီးတို့၊ ဘာလို့လို့လဲ”

အန်တီဝေက မီးဖိုခန်းကနေ လှမ်းမေးသဖြင့် ယမင်းဦးက မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“နင်တို့နော်”

“ဒီမှာ ဦးက ကြက်စွပ်ပြုတ်ထပ်ထည့်မေးဦးတဲ့”

“အေး အေး ငြိမ်းငြိမ်းရေ နင့်အစ်မတွေစားပွဲမှာ လိုတာ ချပေးလိုက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိကြီး”

ငြိမ်းငြိမ်းဆိုသော ယမင်းဦးတို့အိမ်က ကောင်မလေးက ကပျာကယာ ဟင်းရည်ပွဲလာချပေး၏။ ယမင်းဦးက ချိုလေးကို မျက်စောင်းခဲ့ပါသည်။

“ဒိုင်လျှိုထားတာကိုး နင်က”

“ပြောမှာပေါ့ဟဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ယမင်းဦး ရည်းစားထားလိုက်တာလည်း ဆယ်ရက် တောင် မပြည့်သေးပါဘူး။ ကိုအာကာက ချစ်ရေးဆိုထားတာတော့ ခြောက်လလောက်ရှိပြီ။ အခုတလော နားပူနားဆာ အဖြေတောင်း လွန်းလို့ ဦးက ချစ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်တာ။

သူနှင့်အတူ ဘယ်မှတောင် အပြင်တွေတဲ့သွားတဲ့လာ

မလုပ်ဘူးသေးပါ။

အခု မထင်မှတ်ဘဲ စွဲတို့နှစ်ယောက်က အိမ်မှာလာနေ ကြလို့သာ သိသွားကြတာ။ ဦးအနေနှင့်က ဘာထိသူ့ကိုမှ အသိပေး ကြေညာဖို့ မရည်ရွယ်ဘူးလေ။

“ပြောမှာဖြင့်လည်း မြန်မြန်ပြော၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်က လဲ၊ နင်နဲ့ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ”

စွဲနှင့်ချိုက စစ်ဆေးသည်။ သူတို့အမေ နောက်အိမ်ထောင် ပြုတာကိုတောင် မကျေနပ်လို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်းမ နှစ်ယောက်ကို ဦးကတော့ ခပ်လန့်လန့်ပင်။

ဒီမိန်းမနှစ်ယောက်က အချစ်ဆိုတာကို မကြိုဘူး မတွေ့ ဘူးတော့ ကိုယ်ချင်းလည်း မစာနာတတ်ဘူးလေ။ သူတို့လုပ်ချင်ရာ တွေ ကလေးလို တစ္ဆတ်ထိုးလုပ်တတ်တဲ့နှစ်ယောက်။

စိတ်တူကိုယ်တူ တလေသံတည်းလည်း ထွက်တတ်တော့ ဦး ချစ်သူကို ဘယ်လိုဝေဖန်မလဲဆိုတာ ဦးက ကြောက်နေပါ သည်။

“ကိုကိုဆိုတော့ နင့်ထက်အသက်ကြီးတာပေါ့”

“လေးနှစ်လောက်ပါ”

ဦးက ခပ်တိုးတိုးဖြေသည်။ ပြီးမှ ဘရိတ်ဖတ်စံစားပြီး အပေါ်ထပ်အခန်းထဲရောက်မှ အကြောင်းစုံပြောချင်သည်။

“နင့်အမေ မကြားပါဘူးဟယ်”

သူတို့ကလည်း အခုဆိုအခု သိချင်နေကြ၏။

ဦးက နန်းကြီးသုပ် စားလက်စ တူနှစ်ချောင်းကိုချထားပြီး ရေအနည်းငယ် သောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ ခေါင်းကိုင့်ချကာ ပြောမည့်နှုတ်ခမ်းပြင်ဆဲ မေမေက လက်ကို လက်သုတ်ပဝါနှင့်သုတ်ရင်း ထွက်လာပါသည်။

“ငြိမ်းငြိမ်းရေ ဒီမှာ နန်းကြီးတစ်ဖန်းကန် ပြင်ထားတယ်။ ဟိုဖက်ခြံက မောင်အာကာစားဖို့ သွားပို့ပေးပါဦး။ ဒီနေ့ သူမလာအားဘူးထင်တယ်။ ခါတိုင်းတော့ မနက်ဆိုရောက်လာပါတယ်”

မေမေကကားကြောင့် ယမင်းဦးက ဒီဖက်လှည့်ပြီး

“မေမေ ကိုအာကာလာမှာမဟုတ်ဘူး”

“အေး ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ငြိမ်းငြိမ်းပဲ သွားပို့ခိုင်းနေတာ”

“ပို့ရင်လည်း များများသာပို့ မေမေရေ ဟိုဘက်မှာ သူ့အစ်ကိုနဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်/ ရောက်နေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဧည့်သည်တွေနဲ့ပေါ့”

“ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုအာကာနဲ့ ခဏလာနေကြတာ။ မေမေပြင်ရင် သုံးပွဲစာပြင်ပေးလိုက်တော့”

“ဟယ် သုံးပွဲစာဆိုရင် ဒီမှာပဲခေါ်ကျွေးလိုက်တာ မကောင်းဘူးလား၊ ငြိမ်းငြိမ်း နင့်အစ်ကိုသွားခေါ်၊ ဧည့်သည်ပါခေါ်ခဲ့လို့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိကြီး”

ငြိမ်းငြိမ်းက အပြေးကလေးထွက်သွား၏။

“ဒါကြောင့် သူ့အားနာလို့ ထံမင်းတောင်လှာမစားတာကိုး၊ မသိပါဘူး မေ့မေ့က သူပျောက်နေလို့ သမီးဘွားလေးကို တောင် မေးကြည့်နေသေးတာ”

အန်တီဝေပြောပုံအရ ဟိုဘက်ခြံက လူရွယ်တစ်ယောက်ဟာ ဒီဖက်မှာ စားအိမ်သောက်အိမ်လို တရင်းတနီး ဝင်ထွက်သွားလာပတ်သက်နေတာ ရှိပုံရ၏။

“အဲဒီမောင်အာကာဆိုတာ မွန်မွန်ရည်ရည်လေးပါ။ အန်တီဝေတို့ ဒီကိုပြောင်းလာကတည်းက သူတို့သားအမိပဲ အစစအရာရာ ကူညီပေးကြတာ၊ ဒီဘက်မှာက အားကိုးအားထား”

အောင်အောင်လည်း မရှိဘူးမို့လား။ ဒီရိုင်ဘာက မနက်သွား
ညွှန်ပေးထားတာ ကားပျက်လည်း မပြင်တတ်တော့
ဆင်အောက်ပဲ လာပြင်ပေး၊ အဲကွန်းပျက်လည်းသူ၊ မီးစက်လာနိုး
ပေးလည်းသူ၊ ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် သူက နံနံစပ်စပ်သိတယ်၊ တော်ရှာ
ပါတယ်၊ အခုတိုက်ဆောက်နေတဲ့ခြံလေ၊ တိုက်ဆောက်တဲ့ကိစ္စ
လည်း သူပဲဦးစီးပြီးလုပ်တာ၊ အန်တီတို့နဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာလို ဖြစ်နေ
ပါပြီ၊ ဦးနုလည်း တော်တော်ခင်တယ်”

“ဟုတ်လား အန်တီ၊ ဦးက သူငယ်ချင်းအသစ်ရနေတာ
ချိုလေးတို့ကို တစ်ခွန်းမှမဟဘူး သိလား”

ချိုလေးက အန်တီဝေပြောနေတဲ့ သူကို ဦးရဲ့ရည်းစား
မှန်းရိပ်မိလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါ။ ဒီတိုင်းပဲ ရောနှောတိုင်တောလိုက်
တာဖြစ်သည်။

“မောင်အာကာလာရင် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပေါ့ ဦးရယ်”
သူ့အမေက ဤသို့ပြောလျှင် ဦးက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးစိ
စိ ရယ်ကျဲကျဲလေးနှင့် သူတို့ကြည့်ပါသည်။

ပြီးတော့ အန်တီဝေအနားက ထွက်သွားတာနှင့် လေသံညှိ
တိုးနှိမ့်ပြီး

“မေမေပြောနေတာ ဘယ်သူမှတ်လဲ၊ ဟင်း ဟင်း အဲဒါ
နင်တို့တွေ့ချင်တဲ့ ငါ့ကိုကိုပဲ”

“ဘာရယ်”

“ရုပ်ကတော့ သိပ်မချောဘူးနော်၊ မကွဲရဲ့ကြာနဲ့”

ယမင်းဦးဟာ တကယ်တော့ ချစ်သူကိုကိုကို သူမရဲ့
သူငယ်ချင်း အချောအလှလေးနှစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးဖို့
စိတ်ကူးမရှိပါ။ လှတဲ့မိန်းကလေးတွေမို့ ကိုကို မြင်ဆောင်မမြင်
ဘူးစေချင်။

တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်ထားဖို့ပဲ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုကိုနှင့်သူတို့ ဆုံတွေ့
ကြတော့မည်။ မတွေ့ဆုံမီလေး ကြိုကြေညာထားရတာ။

အသည်းစွဲတို့ ညီအစ်မဟာ တစ်မျိုးစီ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့
မိန်းကလေးတွေမို့ မြင်သူငေးရလောက်သည်။ နှစ်ယောက်ထဲမှာ
တော့ အသည်းစွဲက ပိုလှသည်။ သွားတက်ကလေးနဲ့ ပြုံးကြည့်
လိုက်ရင် တော်ရုံကောင်လေး မခဲနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျရှင်အတူတက်
ကတည်းက သိခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် ယမင်းဦးက စိုးရိမ်သည်။

ထိုထိုက ငှားငေးတမောနှင့် လှလှိုက်တာဟုပင် ဖြစ်မသွား
အောင်။

ချစ်သူဖြစ်တဲ့ နေ့ကတည်းက ဦး ကြိုပြီးတော့လည်း
မှားထားခဲ့ပါသည်။

ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စေ့စေ့မကြည့်ရ။ အထူးသဖြင့်
ဦးသူငယ်ချင်းတွေနှင့် တွေ့ဆုံကြုံကြုံကလာလျှင် စကားလက်ဆုံ
မပြောရ။ တတ်နိုင်သမျှ အရောမဝင်ဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှောင်နေ
ရမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ပေးထားသည်။

စွဲတို့သည် ဦးကို စကားအားထိုးမည်ပြင်နေဆဲမှာပင် အိမ်သို့
စေ့သည်ကောင်ကလေးသုံးဦး ရောက်လာကြပါသည်။

“လာပြီထင်တယ်၊ ဦး မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ယမင်းဦးက စွဲတို့နှစ်ယောက်ကို စေ့ခန်းဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့
ပါသည်။

အာကာ၊ ပြုံးလင်းရောင်နှင့် ကြယ်တစင်းတို့က သပ်ရပ်
လှပတိတ်ဆိတ်နေသော စေ့ခန်းတွင်းသို့ အနည်းငယ် ရှိုးတို့ရှန်း
တန်းနိုင်စွာ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

အာကာကတော့ ခပ်တည်တည်ပါ။ ဒီအိမ်နှင့်ရင်းနှီးပြီး

အမဟုတ်လား။ သူ့ကောင်မလေးအိမ်သို့ လိုက်ခဲ့ပါအတိုင်းခွတ်ခေါ်
သော ကြယ်တစင်း ပါလာရသော်လည်း အားအာသလိုကြီးတော့
မိမိသည်။

ကိုယ်နှင့်လည်း မသိကျွမ်းပါဘဲ စေ့သည်လုပ်ရှာလေ။
ကျွန်းကနုတ်ဆက်တိတ်တစ်ခုမှာ ထိုင်ပြီး နီးရာကျာနယ်
စစ်စောင်ကို ဆွဲယူကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ပြီးရောင်ကတော့ စေ့ခန်းထဲဝင်လာမည့် အာကာချစ်သူ
တာကို မျှော်ကြည့်နေမိသည်။ ရွှေရောင်ခန်းဆီးစလေး လှုပ်သွား
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ဟာ...တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။

နှစ်ယောက် သုံးယောက်။

ရှေ့ဆုံးက ဆံပင်ရှည်ရှည်ကောင်မလေးရဲ့ နောက်မှာ
အထဲလေး နောက်ထပ်နှစ်ယောက် ပါသေးသည်။

* အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်၊ ကော်ဖီရောင်စင်းစင်း
နှင့်ဖြောင့် ဆံပင်လေးနှင့်တစ်ယောက်က ဟိုတစ်ခါ ကော်ဖီဆိုင်မှာ
ကြယ်တစင်း သွားစုကားပြောတဲ့ ကောင်မလေးပဲဆိုတာ ပြုံးရောင်
တစ်ချင်းမှတ်မိသွားပါသည်။

ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ နားဆွဲအပိုင်းခပ်ကြီးကြီး၊
ကောင်မလေးကိုတော့ သူမသိပါ။

“မဦးသူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ကိုအာကာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး
မလို့”

“ကိုယ်လည်း သူတို့ကို မဦးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးချင်ရ
ခေါ်လာတာ၊ ဒါက ကိုယ့်အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုဖြိုးလင်းရောင်၊ ဒီဖက်က
ဖြိုးသူငယ်ချင်း ဟိုစာလောကမှ ဂျပန်ကနေ အတူတူပြန်လာပြ
တာလေ၊ ကိုကြယ်တစင်းတဲ့”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ကိုကြယ်တစင်း နာမည်ကလည်း
အဆန်းပါလား”

ကြယ်တစင်း မျက်လုံးတွေက အသည်းစွဲမျက်နှာလေး
မှာ တအံ့တဩ ငြိမ်သက်စိုက်တန့်နေမိ၏။ အသည်းစွဲကလည်း
ကြယ်တစင်းကို တုံ့ပြန်ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဒုတိယအကြိမ် အမှတ်မထင် ပြန်ဆုံကြပြီ။

ပေါင်ပေါ်မှာ ဂျာနယ်တစ်စောင် ဖွင့်ဖတ်လက်စနဲ့
ဆက်တီမှာ ခပ်မတ်မတ် ခြေချိတ်ထိုင်နေတဲ့ သူ့ပုံကို ရုတ်တရက်
ပြန်ဆို မြင်လိုက်တဲ့အခါ အသည်းစွဲလည်း မယုံနိုင်အောင် ထိတ်

ရင်ခုန်မြန်သွားရပါသည်။

မီးခိုးရောင် ချည်ဘောင်းဘီပွင့်နှင့် အပေါ်က တီရှပ်အနက်
ကို ဝတ်ထားသဖြင့် ဖြူသော အသားအရေက ထင်းလင်းပြီး
သွေးကြောစိမ်းတွေ ယက်ဖြာနေတာကိုတောင် မြင်နေရသည်။

ရှင်ဟာ ဘာကြောင့်များ ဒီကောက်ထိအောင် နှော့ဖော
ခန့်ညားရှင်းသန့်ရတာလဲကွယ်။

“သူတို့က ညီအစ်မလေ၊ သူက အသည်းစွဲ၊ သူမာ
ချိုမြိန်နေတဲ့၊ ချိုလေးက အငယ်ပေါ့၊ အသည်းစွဲကိုတော့ မဦးတို့
က စွဲလို့ပဲခေါ်တယ်”

“အဟား ဒါဆို အသည်းစွဲလို့ခေါ်လို့ မရဘူးဆိုတဲ့
သဘောလား၊ ဒီကောင် ကြယ်တစင်းက ကွယ်ရာမှာ အသည်း
လေးလို့ခေါ်နေတာ”

“ဟာ ဟေ့ကောင်”

ဖြိုးရောင်ပါးစပ်ရဲ့ပုံကိုတော့ ကြယ်တစင်း ဩချရပါ
သည်။ ဒီကောင်ပေါင်ကို လက်သီးတစ်ချက်ထိုးကာ ဟန့်တားရ၏။

“ကိုကြယ်စင်းနဲ့ အသည်းစွဲက ခင်တယ်”

အာကာက ကမန်းကတန်း ဝင်ရှင်းရ၏။

“သော် ရှင်တို့က ဒီလိုလား”

ယမင်းဦးက အသည်းစွဲကို ခပ်ကြိမ်းကြိမ်း တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ကြတော့ရော မလှိုလှိုလား။

ဖြိုးလင်းရောင်သည် နားကွင်းဝိုင်းလေးဆီ ကြည့်ရင်

သူ့ပါ ရောယောင်ရင်ခန့်ချင်လာပါသည်။

မဦးဆိုတာက အာကာရည်းစား။

အသည်းစွဲက ဟိုကောင်ချိန်ထားပြီးသား။ ဒါဆိုရင်

ဖြိုးရောင်အတွက် နားကွင်းဝိုင်းလေးပဲ ကျန်တာပေါ့။

ဘုရားသိကြားမလို့ နားကွင်းလေးမှာ ရည်းစားမရှိပါ

နဲ့။

မတော်တဆ ရည်းစားရှိနေရင်တော့ သေပြီ။ ဖြိုးရောင်

တစ်ယောက်တည်း မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် အထီးကျန်သမားဖြစ်သွား

ပါလိမ့်မည်။ သူသည် အလန့်တကြားနှင့် နားကွင်းလေးဆီသာ

စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

နှုတ်သွက်လှေရှိသော ချိုမြိန်သည် ဒီတစ်ချိန်တော့

နှုတ်ဆိတ်နေပါသည်။

အခုတလော ဘယ်လိုတွေများ ကြုံနေရသည်မသိပါ။

အမေကလည်း အန်ကယ်ဇော်နှင့် လက်ထပ်သွားပြီ။

အစ်မရင်းဖြစ်တဲ့ အသည်းစွဲကိုလည်း စိတ်ချေရ။

အခု သူ့ဇာတ်လမ်းက ပေါ်လာပြီလေ။

ကိုကြယ်တစင်းတဲ့။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်

တဲ့ တွယ်ငြိလွန်းတဲ့ အကြည့်ငေးဟာ ဘေးကလူတွေပင် ရင်ဖိုချင်

ရာဖြစ်နေသည်။

ကိုကြယ်တစင်းဟာ မမစွဲကြိုက်တဲ့ ခရေဇီဖြစ်တဲ့ ရုပ်ရည်

ကုန်ကုန်ပျိုး ပိုင်ဆိုင်သည်။

စွဲ စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီး ကြိုက်နေပြီဆိုတာ ညီအစ်မချင်း

အတပ်သိလိုက်ပါသည်။

ရော်...နေစမ်းပါဦး ဟိုတစ်ယောက်က ချိုလေးကိုပဲ

သာကြောင့် မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ကျမတတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေရ

တာတုန်း။

ဟွန်း နေရင်းထိုင်ရင်း အခုမှတွေ့ကြတာကို သူကလည်း

ရောဂါတစ်မျိုးပဲ။

အားမနာတတ်လိုက်တာနော်။ မမိုတ်မသုန်စိုက်ကြည့်ပြီး
ဇုတ်လုံးလွှဲမသွားတော့လည်း ချိုမြိန် အနေရခက်မိတာအမှန်ပါ။

သူ့အသည်းအသန် ဒီလိုငေးရီရီကြည့်နေတာကို ဘေးက
မရိပ်မိကြဘူးလား။

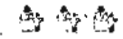
ဘယ်ရိပ်မိပါ့မလဲလေ။

ကိုအာကာရဲ့ အကြည့်က မဦးဆီမှာ။ မျက်နှာကြီးက
လည်း ပြုံးချိုမြလို့။

ကိုကြယ်တစင်းကတော့ မပြုံးမရယ် တည်တည်လေးနဲ့ပဲ
စွဲကိုကြည့်နေတာ။ သူတို့ချင်း စကားတောင်မပြောနိုင်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကံကောင်းယောက်မစွာ အန်တီဝေ ထွက်
လာပါသည်။

“သားတို့ရောက်နေကြပြီလား” ဘာညာလောကဝတ်
စကားတို့နှင့် သူတို့ဆုံးယောက်ကို မှန်ပွဲတွေပြင်ဆင်ထားရာ ထမင်း
စားခန်းစားပွဲဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသဖြင့် ချိုလေးမှာ ခုမှ ပင့်သက်
ကလေးခိုးရှိုက်ရင်း ပြုံးလင်းရောင်အကြည့်က လွတ်မြောက်၍
ဟန်ကျသွားရပါသည်။

အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးရဲ့ ရှင်းလင်းပြောင်လက်နေသော
ကားခင်းပြင် သန့်သန့်ဝေါ်မှာ ဝှမ်းကပ်မွှေရာအပါး ခပ်ကြီး
အရွယ်ကို ခင်းလျက် သုံးယောက်သား အတူအိပ်စက်ကြဖို့
ခန့်သည်။

ခုတင်ပေါ်ဆိုရင် သုံးယောက်အိပ်လို့ ရမှာမဟုတ်။
ကယ်တော့ ယမင်းဦးအခန်းထဲက ခုတင်က ခပ်သေးသေးမဟုတ်
နဲ့ နှစ်ယောက်အိပ်အရွယ်ဆိုလောက်ပဲ ရှိပါသည်။

သို့သော် အသည်းစွဲတို့ အိမ်မှာရောက်နေတုန်း မဦးက
လည်း စကားစမြည်လေး ပြောရင်း အိပ်ချင်သည်။

တစ်ယောက်တည်း အမြဲအိပ်နေကျဖြစ်သဖြင့် အခု သူတို့
နှစ်ယောက်အိပ်ကြား ခလယ်ကောင်မှာ ဝင်အိပ်ရတာ တစ်မျိုး
လေး ပျော်စရာဖြစ်နေပါသည်။

ဆယ်နာရီကျော်လို့ အိပ်ရာသာခင်းရော သုံးယောက်လုံး

မှာ မအိပ်ချင်သေးဘဲ မျက်စိတွေ ပြူးကျယ်နေကြ၏။

အခန်းထဲက ဖန်ပန်းဆွဲမီးသိုင်းကို ပိတ်ပြီး နံရံကပ် မီးဖို
ပြာလှဲလှဲလေးကိုသာ ဖွင့်ထားသဖြင့် အပြာရောင်သန်းနေသော
အိပ်ခန်းလေးက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကဗျာဆန်နေသည်။

အဲယားကွန်းရဲ့ အအေးဓာတ်ကလေးက လွှမ်းခြုံထားရာ
နေလို့အတော်ပင်။ ချမ်းလည်းမချမ်း၊ အိုက်လည်းမအိုက်။

မဦးက သူ့လူကို သတိရသွားသလို

“ငါတို့ကတော့ အဆင်ပြေနေတယ်၊ သူတို့တော့
ဘယ်လိုနေမလဲမသိဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ... အိပ်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ခြင်တွေဘာတွေ ရှိမှာ
ပေါ့၊ ဧည့်သည်တွေကို ကိုကိုအားနာနေတော့မှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ ယောက်ျားလေးတွေပဲ”

ချိုလေးက တစ်ခွန်းဝင်ပြော၏။

“ယောက်ျားလေးလည်း ခြင်ကိုက်ခံရရင် ရောဂါရနိုင်
တယ်”

“အဲမယ်လေးဟယ် ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ ပူစရာမရှိ

တာကိုပဲ လိုက်ပူနေတယ်၊ နင် အဲလောက်အဖြစ်သည်းနေရင်
နင့်အိမ်ခေါ်ထားလိုက်ပေါ့”

“ဪ... ခေါ်လို့မဖြစ်သေးလို့ပေါ့ဟဲ့၊ အဲဒီ ချိုလေး
တစ်ယောက်က ကိုယ်ချင်းလည်းမစာတတ်ဘူး၊ နော် စွဲရယ်”

“အင်း”

“ရည်းစားမရှိတဲ့သူတွေများ ပြောရလက်ပေါက်ကပ်
တယ်၊ အဟုတ်ပဲ”

“အောင်မာ မိဦး၊ သူမနေ့တစ်နေ့က ရည်းစားရတာကို
များ ကြွားချင်သေးတယ်”

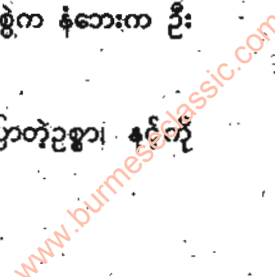
“ကြွားတာမဟုတ်ပါဘူး ချိုလေးရဲ့ ငါပျော်နေတာ”

“ဘာကြောင့်ပျော်ရတာလဲ”

“နင်တို့လာနေကြလို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုကိုသူငယ်ချင်း
ကိုကြယ်စင်းနဲ့ စွဲနဲ့ကလည်း ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

မဦးက စကားကို မဆက်ဘဲ တဟဲဟဲနှင့် ရပ်ထားတာ
တို့က စွဲရဲ့လက်သည်းစာမိဖို့ပါပဲ။ အသည်းစွဲက နဲဘေးက ဦး
လက်မောင်းကို ဖြဲဆိတ်ပစ်လိုက်၏။

“အား ဘာလဲ အမှန်အတိုင်းပြောတဲ့ဥစ္စာ၊ နင်ကို

ဒီလောက်စိုက်ကြည့်နေတာ သူ့အရမ်းကြွေးနေပြီ စွဲ၊ နင်ဘယ်လို ပြုစားထားတာလဲ”

“မပြုစားရပါဘူး”

“ကိုကြယ်စင်း နင့်ကိုကြိုက်နေပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးနော်”

အသည်းစွဲက သူမကို ချို့လေး အပြစ်တင်စကားနာထိုး မှာ စိုးရိမ်နေသည်။ ကြယ်တစင်းရဲ့အကြောင်းတွေ ညီမဖြစ်သူ ချို့လေးကိုပင် ဖွင့်မပြောထားရသေးပါ။

ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားပေမဲ့ သူ့ဆက်မဆက်လည်း မသိရ။

အခုတလော စွဲတို့က ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားခဲ့ကြသည်မဟုတ်လား။

သူနဲ့ ဒီလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်တွေ့ရမယ်လို့လည်း

စွဲမှ မျှော်လင့်မထားတာ။

“နင်ကသာငြင်းနေတာ ဘေးလူတွေတောင် သိသာပါ

တယ်ဟာ နော် ချို့လေး”

“လာမပြောနဲ့၊ အဲဒီကိစ္စ လုံးဝမကျေအပ်ဘူး၊ မမ ငါ့ကို

လျှို့ထားတာ ဦးရဲ့ သိလား၊ သူနဲ့ ကိုကြယ်တစင်းနဲ့ ခင်တယ်ဆို

တာ ဒီနေ့မှ ချို့လေးသိတာ၊ ဘယ်တုန်းက ဘယ်မှာ ဘယ်လိုတွေ့

ပြီး ခင်နေတာလည်း ခုထိ သူမပြောသေးဘူး၊ ဟိုက ဂျပန်ပြန်ဆို ခွဲနဲ့ ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ ဝက်ဘ်ဆိုက်ကတစ်ဆင့် သိတာလား”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်သင်တန်းကို လာကြိုရင်း

(.....)ကော်ဖီဆိုင်မှာ တွေ့ဖူးတာ”

“ကော်ဖီဆိုင်မှာတွေ့တာ၊ တွေ့တာနဲ့ ဘယ်လိုခင်တာ

လဲ”

“သူလာစကားပြောပြီး မိတ်ဆက်တာပေါ့”

“တွေ့တွေ့ချင်းပဲ စွဲကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ သဘောပေါ့နော်”

ယမင်းဦးက မှတ်ချက်ချသဖြင့် ချို့လေးက ယမင်းဦးကို

အာရုံစောင်းတစ်ချက် ခဲလိုက်သည်။

သူက အာကာသသူငယ်ချင်းဆိုတာနှင့် စွဲနှင့် ကြယ်တစင်း

တို့ ကျပ်ပေးနေတာ။ မြောက်ပေးနေတာလေ။

“စိတ်ဝင်စားတယ်တော့ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ၊ ဒီတိုင်း

အလှည့်သဘောဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

“ကိုကြယ်တစင်းပုံစံက တကယ်အလေးအနက်ပါဟယ်၊

အဲဒါပါတယ်”

“အို သူကတောင် ဘာမှမဟုတ်သေးဘဲ နင်က ဘာဖြစ်

နေရတာလဲ ဦးရဲ့”

စွဲ ရှက်ရှက်နှင့် ဟန့်တားမိတော့သည်။

မေမေ့ကို အိမ်ထောင်သစ်ထူထောင်တဲ့ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာရှာကာ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာမိတဲ့ အချိန်မှာ စွဲက အချစ်အကြောင်းတွေ စဉ်းစားရမှာ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ထဲ မလုံသလိုဖြစ်နေပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ခုလို နီးနီးစပ်စပ် ဦး ရည်းစားရဲ့ ဘော်ဒါ အရင်းအချာအဖြစ် တွေ့လိုက်ရတော့ တထိတ်ထိတ်နှင့် ပျော်ရွှင်ရင်ခန့်သွားခဲ့ရတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

သူနှင့်စွဲတို့ကြားမှာ အဆက်အစပ် အပတ်အသက်တစ်ခုက အခိုင်အမာရှိနေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

“သူတို့လည်း ငါတို့အကြောင်း ပြောနေမှာပဲနော်”

“အိပ်လို့သိုးနေမှာပေါ့၊ ဒီည ဂစ်တာသံတောင်မကြားရဘူး”

“ဟေး မိပြီ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဂစ်တာသံလေး

ကို မျှော်လင့်နေတာပဲ”

“ဦးနော်”

စွဲက မနေ့ညကတည်းက အဲဒီဘက်ကအသံတွေ နားစွင့်ထားကာ သီချင်းသံနှင့် အိမ်ပျော်သွားခဲ့ရတာမို့ ဒီညလည်း ဂစ်တာတိုင်း စတော့မလား ထင်မိနေတာပါ။ အခုလို ဦးကစတော့ရှက်သွားရသည်။

“နင့်ကိုကိုပဲ ဆိုတာပါနော်”

“ဪ...နင်က ကိုကြယ်တစင်းရဲ့ အသံတို့မှ နားထောင်ချင်တာလား၊ စိတ်ချ ငါပြောပေးမယ်”

“ဦး နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

စွဲက ချိုးလေးဖက် မျက်စပစ်ပြီး ဟန့်မိ၏။

“ချိုးလေးက ဒီလောက်အမြင်မကျဉ်းပါဘူးဟဲ့၊ နားလည်မှုမရှိပါဘူးနော်”

“ဘာနားလည်မှုလဲ၊ ဘာမှမရှိဘူး၊ နားကိုညည်းနေတာပဲ၊ နင်တို့နှစ်ယောက် ဒီညအိပ်ဖို့အစီအစဉ် မရှိဘူးလား”

ဟိုဖက်အစွန်က ချိုမြိန်သီက စိတ်တိုတိုနှင့် ဘုကျကျဖြေသံ ထွက်လာပါသည်။

“အဟက် ဟက် ဟဲ ဟဲ”

ယမင်းဦးက ချိုမြိန်အပြောကို ရယ်လိုက်သည်။

“အိပ်မှာပါဟယ် မအိပ်ခင် စိတ်ကူးလေးတော့ ယဉ်ပါ
ရစေဦး”

“စိတ်ကူးယဉ်ရင်လည်း တိတ်တိတ်ယဉ်ပါလား၊ နင်တို့
နှစ်ယောက် ဘာလို့ ပကချီပကချီ ပြောနေကြလဲ”

“အင်းပါ၊ အိပ်မှာပါ”

ချိုမြိန်က သူတို့ကိုကျောပေးပြီး ဟိုဘက်လှည့်အိပ်လိုက်
သည်။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလိုလည်း ခံစားမိသည်။

မေမေကလည်း ခုလောက်ရှိ ဘဝခရီးဖော်သစ် အန်ကယ်
ဇော်နှင့် ပျော်နေလောက်ပြီ။ အသည်းစွဲကလည်း အမှတ်မထင်
သူမကို ရင်နာစေပြီ။ တကယ်တော့ ဘဝမှာ ချိုလေးတစ်ယောက်
တည်းပါလားဆိုတဲ့ အသိတရားကို ချက်ချင်းလက်ငင်းရလိုက်ပါ
သည်။

မေမေအပေါ် အငေါ်တူးတူး ပြောခဲ့ဆိုခဲ့မိတာတွေကြောင့်
ချိုလေး ဝဋ်လည်နေပြီလား။ ရင်ထဲမှာ မြောင်းဆန်ပြီး လူကအိပ်မ
ပျော်။ မျက်စိတိုသာ အတင်းမိုတ်ထားရတာ။

အသည်းစွဲနှင့် ယမင်းဦးကတော့ လေသံတိုးတိုနှင့်
ကြားရရုံလေး ပြောနေကြဆဲပါ။

“ဇွဲ”

“ဘာလဲ”

“သူ ပရိုပိုစ်လုပ်ရင် နင်စဉ်းစားပေးမှာလား”

“မသိဘူးလေ၊ မပြောတတ်သေးဘူး”

“ငါတော့ ကိုကြယ်စာစင်း နင့်ကို ပရိုပိုစ်လုပ်လိမ့်မယ်လို့

ထင်တယ် ဇွဲရဲ့”

စွဲက ငြိမ်သက်သက်လေး တိတ်သွားပါသည်။

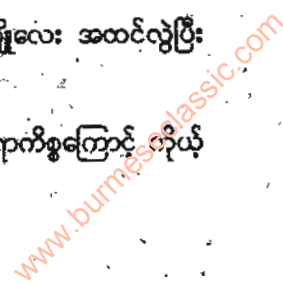
အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးအရာလဲ။ စွဲ အရင်ကမသိ။

စိတ်လည်းမဝင်စားခဲ့ပါ။ ဘဝမှာ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ
လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာနေလာခဲ့တာ။ ရည်းစားထားဖို့ကို စိတ်ပင်မကူး
ခဲ့။ အခုတော့ သူမပတ်သက်ရမည့်သူကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
တွေ့ခဲ့ရပြီလား။

“နင်တို့က အရမ်းနီးစပ်သွားပြီ၊ ကိုကိုကနေတစ်ဆင့်
သူပြောဖို့လွယ်သွားပြီလေ၊ ဒါက နင်တို့ကို ဖူးစာရေးနတ်က ဖန်ဆင်း
ပေးတဲ့အကွက်ပဲ”

“ဦး လျှောက်မပြောနဲ့ ငါ့ကို ချိုလေး အထင်လွှဲပြီး
မုန်းနေဦးမယ်”

အခုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စကြောင့် ကိုယ့်

ညီမလေး အမြင်စောင်းမှာ စွဲရင်ထဲ ပူပန်စိုးထိတ်ရပြီ။

မေမေအနားက စွန့်ခွာလာမိချိန်မှာပဲ စွဲကို တစ်စုံတစ်ရာ က နားလည်မှုရှိအောင် ပညာပေးနေတာလား။

မေမေကလည်း စွဲတို့ ကလန်ကဆန်လုပ်၊ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ် နှောင့်ယှက်ပေးလွန်းလို့ ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ကျဉ်းကျပ် ပင်ပန်းလိုက်မလဲ။

နှလုံးသားထဲ နွေးထွေးသော ခံစားမှုကလေးတစ်ခု ဝင်လာတာနှင့် စွဲ အရင်ဆုံး ပြေးမြင်မိတာ မေမေမျက်နှာကိုပါ။ ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်မှုက သူမနှလုံးသားမှာ စီးဖြာလှုပ်ရှားလာရ ပြီ။

“ဘာလို့မှန်းရမှာလဲ။ သူလည်း ကလေးမှမဟုတ်တာ တော်ကြာ အလိုလိုနားလည်လာမှာပါ။ ဟဲ့ ဒါနဲ့ပြောရဦးမယ်သိ လား၊ ကိုဖြိုးကိုရော နင်ဘယ်လိုထင်လဲ စွဲ”

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ကိုဖြိုးက ချိုလေးကိုကြည့်နေတယ်ဟ၊ မတွေ့ဘူး လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒီတစ်ခါ နင်သေချာအကဲခတ်ကြည့်”

“ရှား တိုးတိုး ချိုလေးကြားသွားရင် ပြဿနာပဲ”

“သူအိပ်နေပါပြီ”

“မအိပ်သေးဘူး”

“ငြိမ်နေတဲ့ဥစ္စာ”

“တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ ဦးရယ်၊ ချိုလေးအကြောင်း နင် သိပါဘူး”

“ဟီး ဟီး ငါကအောင်သူလုပ်ပေးချင်တာ”

“လျှောက်မစနဲ့နော်၊ သူတို့အထင်သေးစရာဖြစ်မယ်၊

ကလေးဖက်က သိက္ခာကျနေဦးမယ်”

“မကျစေရပါဘူး၊ ဦး ဒီလောက်တော့နားလည်ပါသေး

မယ်”

“ကိုအာကာက နင်တို့တစ်အိမ်လုံးနဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားနော်၊

အဆင်ပြေတာပေါ့ ဦးရဲ့”

“ငါတို့ ဒီကိုးမိုင်ရောက်လာကတည်းက သူက ဘာမဆို

ညီမေးတာ၊ သူမေမေ့ ငါ့မေမေလည်း အတော်ခင်ကြတယ်”

“နင်ကတော့ ပန်းခင်းသောလမ်းပေါ့”

“နင်လည်း ပန်းခင်းသောလမ်းပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ကိုကြယ်

အင်းက ရိုးသားအေးဆေးပုံရပါတယ်”

“အခုမှတွေ့တာဟယ် သူ့အကြောင်းဘာသိမှာလဲ”

“တိုကိုကို ငါမေးကြည့်ပေးမှာပေါ့”

“မမေးပါနဲ့ဦး၊ သူတစ်မျိုးတွေ့စရာ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“သူ နင့်ကိုဖြင့်ပြောရင်တော့ ငါစုံစမ်းပေးမှာပါ၊ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့”

“အဲဒီဦးက သိပ်အပိုင်ပြောတာပဲ”

“မယုံရင်ကြည့်နေစမ်းပါ”

အသည်းစွဲ နှုတ်ခမ်းလေးက ရှက်စနိုးပြုံးချင်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲက အဓိပ္ပာယ်ကို စွဲလည်း မိန်းကလေးပီပီ နားလည်နေပါပြီ။ မပြောဘဲလည်း ရင်ထဲမှာတော့ သိနေပါပြီ။

မိန်းကလေးတို့ရဲ့ သဘာဝ သူစိတ်ဝင်စားတာကို အလိုလို သဘောပေါက်ပြီးသားပါ။

မျက်လုံးအကြည့်လေးတစ်ချက်နှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်သွားကြတာဟာ ဆန်းပြားနက်ရှိုင်းတဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာပဲလား။

သူ့အကြောင်းတွေ့မိတာနှင့်ပင် စွဲရင်မှာ ပီတိခပ်စိမ့်စိမ့်လေးတစ်ခုက လှုပ်ခတ်လူးလွန်လာသည်။

စွဲက ဂါဝန်ရှည် မရမ်းပြာရောင်လေးနှင့် ဧည့်ခန်းဆက်တီ
မှာ နှိုးခုံးအသည်းပုံရောင်ပေါက်ကာ တိုင်နေဆဲမှာ သူက အာကာနှင့်
အတူ ရောက်လာပါသည်။

သူတို့ စွဲက အရင်ဦးဆုံးလှမ်းမြင်တာက ယမင်းဦးက
အာ တံခါးအောက်မှာတော့ သူတို့ကို မမြင်သေးဘဲ တီဇွီကလာနေတဲ့
အရပ်ကန်ပိတ်ပေးတဲ့ ဝါဆိုချင်းလေးကိုသာ အာရုံစိုက်ကြည့်နေ၏။

What can I do...
Baby, you spin me around.
The earth is moving...
But I can't feel the ground
Every time you look at me
My heart is jumping it's easy to see.

oh. oh. oh crazy.

But it feels all right.

ဘုံရစ်တန်းက အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဆန်းဆန်းပြားပြား
ကနေတာမို့ ဦးက ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ငြိမ်ကြည့်နေတာ။
သူတို့က မှန်တံခါးချပ်ရဲ့ အပြင်ဖက်မှာ ရပ်နေပြီး ဘဲလ်
လည်းမနိပ်ကြ။

စွဲက တံခါးသွားဖွင့်ပေးဖို့ မဝံ့မရဲနှင့်မို့...

“ဦး ဟိုမှာနေည့်သည်”

“ဟင်”

“ကိုအကာတို့လာတယ်”

“ဟယ် အဲဒါ ငါ့ကိုပြောနေတယ်၊ တံခါးတော့ သွားဖွင့်
မပေးဘူး၊ အဲဒီစွဲဟာလေ”

ယမင်းဦးက စွဲကို ပြစ်တင်ရွေ့တ်ရင်း သူ့ဟာသူ အပြေး
ကလေး တံခါးသွားဖွင့်ပါသည်။

အိမ်မှာ ယမင်းဦးတို့သုံးယောက်နှင့် ဘွားလေးသာရှိသည်။

ဘွားလေးကလည်း သူ့အခန်းမှာ။ မေမေက ဆိုင်သွားသည်။

“လာလေ ထမင်းစားချိန်ကတည်းက ကိုဖိုးချစ်ကို

ခေါ်ခိုင်းနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘာလို့လောတာလဲ”

“ဒီကောင်တွေက အားနာတယ်လေ၊ တို့ကိုတစ်ယောက်
တည်း ဘယ်လိုလာလို့ကောင်းပါ့လေ”

“သူတို့ပါခေါ်လာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ ရပ်တည်း ဦးတို့
အိမ်မှာ ထမင်းဟင်းတွေ ပိုချက်ထားပါတယ်ဗျာ”

ယမင်းဦး မေမေက အာကာတို့အိမ်ထောက်ရောက်
အာကာတစ်ယောက်တည်း စားရေးသောက်ရေးခက်မှာနိမ့်
အိမ်ထဲ ထမင်းလာစားဖို့ စီစဉ်ပေးထားသည်။

အာကာကလည်း ချစ်သူအိမ်မို့ အားမနာပါ။ ဝင်ထွက်
စားသောက်နေကျပါ။ အခုမှ မြိုးရောင်နှင့် ကြယ်စင်း ရောက်လာ
လို့သာ သူ မဦးတို့အိမ် ထမင်းစားရောက်မလာဖြစ်တာ။

“အခုလည်း နာနတ်သီးတွေ တအားချိုလို့ လာပို့ပေး
တာ”

အာကာက နာနတ်သီးသုံးလုံးပါတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို
ယမင်းဦးထံပေး၏။

အာကာ ဒီဖက်လာဖို့ ရှိတဲ့အခါ မြိုးရောင်နှင့် ကြယ်စင်း
က ချန်မနေနိုင်တော့ပါ။

ကြယ်တမင်းက မျှော်စင်ပုပေမဲ့ အသည်းချွန်ချက်နှစ်ယောက်
မြင်ရင်တာကြောင့် လိုက်လာခဲ့တာပါ။

“ထိုင်ကြည့်အေး လာပါ”

ယမင်းဦးက စိတ်ခေါ်သည်။ အသည်းချွန်က လှမ်းပြီးပြ
သဖြင့် ကြယ်တမင်းရင်မှာ နွေးနေ ကျေနပ်သွားမိသည်။

ဂါဝန်အတိုလက်ပြတ်ကလေးနှင့် အိပ်နေရင်း ယန်ဝန်က
ပင် တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်းနေ၏။

ပြီးလင်းရောင်က ကြမ်းပြင်ကော်အောပေါ် ဆင်းတိုင်ကာ
ကာတွန်းစာအုပ်ဖတ်နေတဲ့ ချိုမြိန်နွေးဆီ ကြည့်မိသည်။

ချိုမြိန် မျက်လွှာလေးပင့်လာခိုက်မှာ ပြီးရောင်က နှုတ်နွေး
မနေဘဲ

“ဘာတွေဖတ်နေတာလဲ”

“ကာတွန်းပေါ့၊ မမြင်ဘူးလား”

ပြေပုံလေးက ဂျစ်ကန်ကန်။ သို့ပေမဲ့ ထိုပြေသံလေးကိုပဲ
ပြီးရောင် အသည်းခိုက်သွားရ၏။

“သူက ခုထိ ကာတွန်းပဲဖတ်တယ်၊ ပိုးစာဆို အရင်ကြိုက်
တာ”

စွဲက အသံချိုအေးအေးနှင့် ဝင်ပြေပေး၏။

ကလေးဆန်ဆန် ကာတွန်းစာအုပ်ကြိုက်သော ကောင်မ
လေးကို ပြီးရောင် အသည်းတယားနှင့် ချစ်စနိုးဖြစ်ရပါသည်။

ဒီနေ့တော့ သူမရဲ့ နားရွက်ကားကားလေးမှာ အပြာရောင်
နားကွင်းအပိုင်းကြီး ပန်ထားပြန်၏။

ဝတ်ထားတာက ဂုတ်ပိုးကြီးချည်တီရှပ်သား အဖြူရောင်
လေး။ စကတ်က အောက်ခြေပွပွကားကားနှင့် သူမကိုကြည့်ရတာ

အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်နှင့် တူနေသည်။
“ကာတွန်းကြိုက်ပေမဲ့ အထင်မသေးနဲ့ကိုပြီးရေ၊ သူက
စက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာနော်၊ ဘန်ကောက်မှာတောင် သင်တန်းသွားတက်
ထားတာ”

ယမင်းဦးက ပြောလျှင် ပြီးလင်းရောင်က သူမကို ပြုံးစေ
ကြည့်သည်။

ဒီကောင့်မျက်နှာကိုကြည့်လေ သိပ်မငမ်းပါနဲ့လို့ ကြိုမှာ
ထားတာတောင် မရပါလား။

အာကာက ပခုံးတွန့်သည်။
မဦးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရောက်လာတာမလွယ်။

မဦးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရောက်လာတာမလွယ်။

သူနှင့်မဦး ခါတိုင်းလို အေးအေးဆေးဆေး နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောခွင့်မရတော့ပါ။

ကိုဖြိုးက ချိုလေးအကြောင်းပဲ တမေးထမေးသလို ကြယ်တစင်းကလည်း အသည်းခွဲမှာ ရည်းစားရှိမရှိ မဦးကတစ်ဆင့် စုံစမ်းခိုင်းနေသည်။

အာကာမှာ နားတွေပူနေရပါပြီ။ ဖုန်းပြောရင်တောင် ချစ်တဲ့ ချင်း အလွမ်းမသယ်ရဘဲ ဟိုဟိုဒီဒီ မေးမြန်းစပ်စု အကျိုးဆောင် နေရသည်။

မဦးခိုက သိရတာတော့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ လက်ရှိတဲ့ နေတဲ့ ရည်းစားမရှိသေးဘူးဆိုတာပဲ။ ဒါကိုသိရတာတည်းထဲ ကြယ်တစင်းနှင့် ကိုဖြိုးလည်း အားတွေတက်ပြီး ဒီဘက်အိမ်ပဲ ဆိုက်ဆိုက်လာချင်နေတာဖြစ်သည်။

“တော်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ချိုမြိန်တို့သင်တန်းမှာ လူမှု ဆက်ဆံရေးတော့ သင်မပေးခဲ့ဘူးနဲ့တူတယ်”

ဖြိုးရောင်စကားကြောင့် မဦးက မျက်ခုံးလေးပင့်သွားပြီး

“ဘာလို့လဲဟင်”

“သူ့မျက်နှာလေးက စူပုတ်နေတာပဲ၊ ကြည့်ပါလား”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ကိုဖြိုးစကားကို ရယ်မိကြသည်။ ချိုလေးကလည်း သူ့ကို ပဲ မျက်စောင်းဖိတိုးတာကိုး။ မျက်နှာလေးလည်း တကယ်ပဲ စူပုတ် နှုတ်ခမ်းစုထားတာ။

ချိုလေးက ကာတွန်းစာအုပ်ပစ်ချပြီး ခြေတောင့်ထွက်သွား ပါသည်။

“မင်းကို စိတ်ကောက်သွားပြီ”

အာကာနှင့် ကြယ်တစင်းက သူ့ကိုဝိုင်းစနေကြ၏။ ဖြိုးလင်းရောင် မျက်နှာရဲ့ မဲ့သွားသည်။ သူတစ်ယောက်ပဲ အခြေ အနေမကောင်းသေးတာလေ။

အာကာကတော့ မနာလိုချင်စရာကောင်းအောင် ပြုံးပြီးပြီး နှင့် ကျေနပ်နေသည်။ ယမင်းဦးက သူ့သောက်ဖို့ ကော်ဖီအေးကို ကိုယ်တိုင်သွားဖျော်လာသည်။

ဖြိုးလင်းရောင်နှင့် ကြယ်တစင်းရှေ့ကိုတော့ အိမ်ကကောင် မလေး ငြိမ်းငြိမ်းကပဲ ကော်ဖီဗန်း လာချပေးသည်။

ဖြိုးရောင်က သူ့ရှေ့ကဖန်ခွက်ကို သူ့ဘာသာယူသောက်လေ မဲ့ ကြယ်တစင်းက ဒီတိုင်းပဲ လက်ကို တင်းတင်းပိုက်လျက်သား

မျက်စိရှေ့က အသည်းစွဲကိုသာ မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိ၏။

“ဟေ့ကောင် သောက်လေ”

ဖြိုးရောင်က အလိုက်မသိ တိုက်တွန်း၏။

ကြယ်တစင်းက စွဲကို စေ့စေ့ကြည့်နေရင်း

“အိမ်ရှင်ကမှ သောက်ပါဦးလို့ မပြောတန”

“ဪ... မင်းက သူ့သောက်ဆိုမှ သောက်မှာပေါ့”

“စွဲလည်း အိမ်ရှင်မှမဟုတ်တာ၊ ရှင်တို့လိုပဲ ဦးတို့အိမ်

မှာ ဧည့်သည်တွေပဲလေ”

အသည်းစွဲက ထိုသို့ပြောလျှင် သူက ခေါင်းယမ်းပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွဲက လောလောဆယ် ဒီမှာနေတာပဲလေ၊

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ခင်ပြီးသားပဲ”

“ကဲပါ ဒါဆိုရင်လည်း သောက်တော်မူပါ”

“ပြောရုံလေးပဲလား”

“ဪ... တာလုပ်ပေးရဦးမှာတုန်း”

“ဟိုမှာ စွဲသူငယ်ချင်း မဦးကိုကြည့်ပါလား”

ယမင်းဦးနှင့် အာကာက မသိမသာနှင့် စကားတပြော

ပြော ဟိုဖက်ထလျှောက်သွားပြီး မဦးက မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကော်ဖီ

အေးဖန်ခွက်လိုက်ပေးနေတုန်း။

“အို သူတို့နဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

“မဦးက အာကာကို ဂရုစိုက်တယ်”

“ဟေ့ကောင် မနာလိုမရှိနဲ့၊ သူတို့က သမီးရည်းစားလေ

ဏှာ”

ဖြိုးလင်းရောင်က ပြုံးပြီးပြီးတစ်ခွန်းပြော၏။

စွဲ မျက်နှာလေးထူ နီမြန်းချင်၏။ သူ့အမူအရာက တစ်မျိုး

ပဲလေ။ စွဲကိုများ သူ့ချစ်သူထင်နေသလားမသိ။

ပိုင်စိုးပိုင်နှင့်နဲ့ ဟွန်း။

ကြယ်တစင်းသည် ဖြိုးလင်းရောင် သူ့ကော်ဖီဖန်ခွက်ကုန်

လို့ ဖမ်းထဲသာပြန်ချရာ သူက သူ့အအေးခွက်ကို မတို့မထိသေးပါ။

ဖြိုးလင်းရောင်က လှစ်ခဲနဲထသွားကာ ဧည့်ခန်းအဝင် ဖိနပ်ချွတ်

နားလေးက အလှမွှေးငါးကန်လေးထဲ သွားငုံ့ကြည့်နေ၏။

“စွဲ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော့်အပေါ် ဒီလောက်လေးမှ စေတနာမရှိဘူး

ဏား”

“အို ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“စွဲကိုယ်တိုင်ပေးမှ သောက်ချင်တယ်”

“ရှင်ကလည်း တစ်မျိုးပဲနော်၊ ကဲပါ ရော့”

အသည်းစွဲက စိတ်မရှည်တော့သလိုလေးနှင့် ဗန်းထဲက တော်ဖီအေးခွက်ကို ကောက်ယူပြီး ကြယ်တစင်းဆီ ကမ်းပေး၏။

ကြယ်တစင်းသည် သူမလက်ကလေးကို ထိကိုင်ကြည့် ချင်လာသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ စိတ်ဆိုးသွားမလား။

ဖွင့်ပြောရမယ့် အချိန်အခါကောင်းဟာ ဘယ်တော့ရောက် မလဲ။

အခု သူ့နားမှာ ဖြိုးရောင်လည်းမရှိ။ အာကာလည်းမရှိ။ ပြီးတော့ မဦးတို့အိမ်မှာ တခြားအိမ်သုံးတွေလည်း အရိပ်အယောင် မမြင်ရ။

ဒါဟာ သူ့အတွက် အခွင့်အခါသင့်တဲ့ အချိန်ပဲမဟုတ်ဘူးလား။

“အသည်းစွဲ”

သူမကပြောလေဆိုတဲ့ ပုံစံလေးနှင့် မေးဆတ်ပြပေမယ့် ကြယ်တစင်းနှုတ်က ချက်ချင်းဘာမှထွက်မလာ။

ရိဝေနှင့် နူးညံ့ရွှန်းရီလာတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေအောက်မှာ အသည်းစွဲ ဘယ်နားပုန်းရမလဲ မသိတော့။

ရင်ထဲမှာ ဖြောင်းဆန်အောင် ခန့်လှုပ်လာရသည်။ အဲဒါ သူ့ဘယ်လိုကြည့်နေတာလဲ။ အသည်းစွဲရဲ့ အသည်း

တွေ ပျန်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်နေပြီ။

စွဲကိုယ်တိုင်ပင် ငြိတွယ်နေမိရာမှ ရုတ်တရက် ရုန်းမထွက်နိုင်။

ကိုယ့်ဘာသာလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရင်း “ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မမြင်ဘူးတာကျနေတာပဲ”

ရှက်အမ်းအမ်း နှုတ်က ဘာရယ်မဟုတ် ရေရွတ်မိတာကို သူက

“ဘာလိုကြည့် နေတာလဲ၊ အသည်းမသိဘူးလား။ ပျက်စား အသည်းကိုချစ်လို့ပေါ့”

ခပ်တိုးတိုး ချစ်စကားမှာ သူမ ကြက်သီးနှေးပင် ဖျန်းခနဲ ဆသွားရ၏။ သူ့ကို ကြောင်အမ်းအမ်းလေးနှင့် အငိုက်မိစွာ နှိပ်သက်ကြည့်နေမိသည်။

“အရမ်းချစ်တယ်၊ ကြားရဲ့လား”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်ပြောတာ အသည်းကြားရဲ့လား”

ခပ်တိုးတိုး သူ့စကားသံက အသည်းစွဲရင်ထဲထိ တိုးဝင် သွားခဲ့ရတာပါ။

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ဟာဗျာ ဒီလောက်ကြိုးစားပမ်းစား ရင်ဖွင့်ရတာ အသည်း အဲလိုမသိချင်လောက်မဆောင်ပါနဲ့”

အသည်းစွဲက ပြုံးဆိုက်သဖြင့်

“ဘာလို့ပြုံးတာလဲ”

သူက ရှုတည်တည်ပြန်မေးပါသည်။

“စွဲ အံ့ဩလို့မိ၊ တွေ့တာဖြင့် ဘာမှမကြာသေးဘူး။

ရှင် အဲလိုပြောတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ချစ်လို့ချစ်စာယ်ပြောတာပဲ”

“သူတို့ကြားသွားဦးမယ်၊ အသံကြီးကျယ်မလာနဲ့”

“ကြားပစေလေ သိတော့ဘာဖြစ်လဲ”

“စွဲ စိတ်တိုအောင် မပြောနဲ့နော်”

“ဘယ်တော့အဖြေပေးမှာလဲ”

“မပေးပါဘူး၊ အကြောင်းမှမသိဘဲ”

“အသည်းအကြောင်းရော ကျွန်တော် ဘာတွေသိလို့လဲ၊

ဒီတိုင်းပဲမြင်တယ်ဆို ရင်ထဲမှာ ချစ်သွားခဲ့တာ”

“ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ”

“ကြိုးစားပြီးတော့ ယုံပေးပါ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ သိချင်ရင် အာကုဆီမေးလို့ရတာပဲ”

“ကိုအာကာက အကောအီးတွေပဲ ပြောပေးမှာပေါ့”

“ဒါဆို အသည်းကိုယ်တိုင် ကြိုက်သလို စုံစမ်းလိုက်”

ထိုအချိန်မှာ အလှူမွေးငါးတွေ ကြည့်လို့ဝသွားပြီဖြစ်တဲ့ မြူးရောင်ဟာ အဖို့က်ကမ်းဆိုးမသိတတ်စွာ ဒီဖက်ဆက်တီတွေရှိ ရာ ပြန်လျှောက်လာပါသည်။

ကြယ်တစင်းက ပြောလက်စစကားကို ရပ်ထားလိုက်တာ တောင်

“ဟေ့ကောင် မင်းဘာတွေ စုံစမ်းခိုင်းနေတာလဲ” ဟု မေးပါသေးသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“အသည်းစွဲ၊ ကြယ်စင်း ခင်ဗျားကို ဘာပြောနေတာလဲ၊

အရမ်းသွားပြီး ဖယုံလိုက်နဲ့နော်”

“ပြီးရောင် မင်းစိတ်ပုပ်လှချည်လား”

“ပုပ်မှာပဲ”

ဟုတ်တယ်လေ။ ပြီးရောင်သဘောကျတဲ့ ချိုမြိန်လေးမှ ဒီနားမှာမရှိတော့ဘဲ။ ဒီကောင်တွေပဲ ကောင်းစားနေတာ ပြီးလင်းရောင် မရွစ်မိနိုင်ပါ။

“ကျွန်မကလည်း သူ့စကားကို မယုံပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ယုံသင့်မှယုံတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

သာသနာဖျက် ပြီးရောင် ရောက်လာတာ အတော်ဆိုသည်။ ဆက်ပြီး အဖြေတောင်းခွင့်မရတော့။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲပြောပြော အဲဒါနဲ့ပြီး အသည်းလေးကို ပြောလိုက်ရတာကိုတော့ ကျေနပ်မိသည်။

သူ့ချစ်ခွင့်ပန်လိုက်တာကို အသည်းစွဲလည်း ကြည့်နားအုံကြနေတယ်ဆိုတာ သူမမျက်လုံး ရွန်းရီရီလေးကို ကြည့်ရင်း သူနားလည်လိုက်ပါသည်။

ဆုံကြတာ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကလေးအတွင်းမှာပင် သူတို့

ခြောက်ယောက်သားဟာ လွယ်ကူလျင်မြန်စွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြပြီး အခုဆိုရင် ကြယ်တစင်းက တစ်ဆင့်တက်ကာ အသည်းစွဲကို ချစ်ရေးဆိုထားတဲ့ အခြေအနေထိ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ခြံထဲမှာ ဆင်းဆော့ကစားကြ၊ ထမင်းဟင်းတွေ အတူချက်ပြုတ်စားကြ၊ အကင်တွေ အတူကင်ကြစားကြ။ ပျင်းလျှင်ခြောက်ယောက်သား ကော်ဖီဆိုင်ထွက်ထိုင်ကြနှင့် သူတို့ကိုကြည့်လိုက်လျှင် ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်း အုပ်စုအဖွဲ့ပမာ ထင်ရလေသည်။

ခြောက်ယောက်မှာ ပွင့်လင်းတဲ့ စုံတွဲကတစ်တွဲ။ မပွင့်စလင်း မြူစိစိနှင့် အကြည့်ချင်း မကြာခဏဖလှယ်နေကြတဲ့ ကြွက်လုကြွက်ခင် အတွဲမဖြစ်တဖြစ်က တစ်တွဲ။ ကောင်မလေးကို အောင်ကလေးက မှုတ်တထိ လိုက်စရင်း တစ်ဆင့်တက်ပြီး

ရည်းစားစကားပြောဖို့ အကွက်ချောင်းနေတဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မဖြစ်သေးတဲ့ အတွဲလေးနဲ့ပါဆိုရင် စုစုပေါင်း စုံတွဲသုံးတွဲဟု ဆိုရမည်။

အဲဒီသုံးတွဲဟာ မနက်ခင်းစောစော အလင်းရောင်မပေါ်မီမှာ ကိုယ်စီပြင်ဆင်လျက် အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ် လမ်းလျှောက်ရအောင် ကားနှင့် တကူးတက ထွက်လာကြပါသည်။

မနက်ငါးနာရီ မှောင်မှောင်ထဲမှာပဲ အင်းလျားမှာက ကားတွေက အတော်များနေသည်။

သူတို့ယောက်ျားလေးသုံးယောက်က ရှေ့ခန်းမှာပဲ ကျပ်ကျပ်နှင့် စုထိုင်ကြသလို အသည်းစွဲတို့ မိန်းကလေးသုံးယောက်ကတော့ နောက်ခန်းမှာ ခပ်ချောင်ချောင်ပဲ အေးအေးဆေးဆေး သက်တောင့်သက်သာ လိုက်လာကြသည်။

“မျက်စိတွေတောင် အခုထိစပ်နေတုန်းပဲ”

အိပ်ပုတ်သော ချိုလေးက ညည်းညူလိုက်၏။

“နင်ကလည်းဗာ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ ကြည့်ပါဦး ကိုယ့်ထက်စောတဲ့လူတွေချည်းပဲ၊ ဘယ်အချိန်ကများ အိပ်ပျော်နိုးကြသလဲမသိပါဘူး”

ရှင်းရှင်းပြောရရင် စွဲတို့ကတော့ နာရီက အလမ်းပေးပြီး ရအောင်ငုတ်တုတ်ထထိုင်ခဲ့ရတာ။ မနက်လေးနာရီမခွဲခင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်ရာနိုးပါ့မလဲ။ ဒီလောက်အိပ်ကောင်းတဲ့အချိန်။

အဲဒီ ယမင်းဦးက စပ်စပ်တော့တော့ လမ်းလျှောက်ထွက်မယ် ဖြစ်လာလို့သာ သူ့အစီအစဉ်က

“အကာ မင်းမိန်းကလေးတွေနဲ့ အိညောင်အိညောင် လမ်းလျှောက်မယ်မစဉ်းစားနဲ့၊ သတ္တိရှိရင် ငါတို့နဲ့ အပြေးပြိုင် ဒီကန်ပေါင်အစကနေ အဆုံးထိနော်၊ မနားဘဲနဲ့ ဘယ်နှခေါက် ပြေးနိုင်သလဲ ပြိုင်မယ်”

ပြီးလင်းရောင်က အဆိုပြုရာ အကာနှင့် ကြယ်တစင်းက လည်း ပြိုင်ပြေးဖို့ သဘောတူလက်ခံကြသည်။

“အိုကေ စိန်လိုက်၊ ဖတ်စိတဲ့သူကို ဘီယာတိုက်ကြေးနော်”

“အေးပါ မင်းအရင်ပြေးပါဦး”
ကန်ပေါင်ပေါ် စည်ကားနေသည်မှာ တစ်မျိုးပျော်စရာကောင်းနေ၏။ လမ်းလျှောက်ကြတာ လူကြီးလူလတ်ပိုင်းတွေများပေမဲ့ လူငယ်တွေလည်း ပါပါသည်။

သူတို့သုံးယောက် ရှေ့ကနေ ရွှေပြေးသွားချိန်မှာ စွဲတို့ ထည်း ရင်ကိုဖွင့်လျက် လက်ကိုလွှဲကာ အားပါးတရ အသက် ရှူရင်း ဟန်ကျပန်ကျ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ စကားပင်မပြောနိုင်။

ယမင်းဦးက သူကျန်ခဲ့မှာစိုး၍ ပြေးပြေးလိုက်တာကိုပင် လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်ရသေးသည်။

အာကာသည် ဟိုဖက်အိုင်ဘီစီထိပ်ဖက် ရောက်တာနှင့် အမောမြေသလိုလို အကြောလျှော့လှေကျင့်ခန်းပဲ လုပ်သလိုလို ကုန်းလိုက်ကွဲလိုက်လုပ်ရင်း ယမင်းဦးကို စောင့်နေ၏။

ကြယ်တစင်းနှင့် ဖြူးလင်းရောင် ဒီဖက်တစ်ခေါက်ပြန်ပြေးလာချိန်မှာ သူပါမလာတော့ဘဲ အသာလေးချန်ရစ်နေခဲ့၏။

ကြယ်တစင်းကလည်း ပထမတော့ ဒီဖက်ထိပ်တစ်ခေါက် ပြန်ပြေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဖြူးရောင်လည်း သူနိုင်ဖို့ ချော်လင့်ချက်နှင့် အရှေ့ကိုလည်း ကျော်တက်ရော သူအသာလေး နောက်ချန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဘဘက်အသေးစားလေးနှင့် ချွေးသုတ်ရင်း ဆက်မပြေတော့ဘဲ စွဲကို မသိမသာ စောင့်နေမိ၏။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အလင်းရောင်လည်း ပေါ်ခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ နေရောင်တော့ လင်းဖြာမလာသေးပါ။

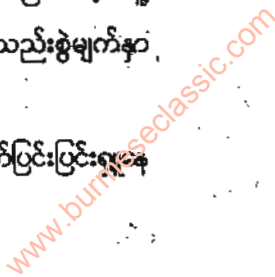
အသည်းစွဲနှင့် ချိုမြိန်သည် ခြေလှမ်းမညီသဖြင့် ချိုမြိန်က ရှေ့ကိုကျော်တက်သွားပါသည်။ ပြီးလျှင် မုန်ဆိုင်တန်းဖက် အဝင်ဝထိပ်ရောက်လျှင် စွဲနဲ့ပဲနှင့် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လှည့်လျှောက်သည်။

ကြယ်တစင်းက ဂှုန်းလျှော့အပင်ရိပ်နား အသာစောင့်နေတာ အသည်းစွဲလျှောက်အလာကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

- ထို့နောက် စွဲ ရှေ့သို့ထွက်လာကာ
- “ဟေ့ ခဏနားဦးလေ”
- “မနားပါဘူး၊ ချိုလေးတောင် ပြန်လျှောက်သွားပြီဉာ”
- “သူလည်း အလယ်လောက်ဆိုနားမှာပါ”
- “ဘာလို့ အလယ်မှာနားမှာလဲ”

ကြယ်တစင်းက မဖြေဘဲ ရယ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကြည့်က ချွေးလေးတွေစိုပြီး နီမြန်းနေသည့် အသည်းစွဲမျက်နှာထူးပေါ် မြတ်နိုးစွာ စူးငေးကျရောက်နေသည်။

အသည်းစွဲက ရွှေရင်လေးမို့အောင် အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေ

ငါ့အဖေက အခုတတ်စွာ မျက်လွှာချမိသည်။

ပြီးတော့ သူ့အဖားကနေ ရုတ်တရက် မြေလှမ်းပြန်ရွေ့ လို့မရချေ။ သူ့ဘာလေးပဲပြောပြော သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်၍ နားထောင်ချင်သည်။

သူ့အပေါ် အားကိုးတွယ်တာခြင်းနှင့် အလိုမော့ကြည့်ရတာ ကိုပင် စွဲ ရင်ထဲချမ်းမြေ့လွန်းလှသည်။

အဲဒီနေ့က ကန်ပေါင်ဒီဖက်ထိပ်မှာ ကြယ်တစင်းနှင့် အသည်းစွဲက ရပ်စကားပြောနေပြီး ဟိုဖက်ထိပ်က အာကာနှင့် မဦးတို့ကလည်း တော်တော်နှင့်ပေါ်မလာ။ ကန်ပေါင်ရဲ့အလယ်နား မကျတကျနေရာ ခုံတန်းလျားမှာတော့

“ချိုလေး ကျွန်တော်ခဏထိုင်မယ်နော်”

သူ့ဘေးက လိုက်လျှောက်နေလို့ တမင်အမောပြေ ထိုင် နားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်တဲ့ ချိုမြိန်က မျက်လုံးလေးပြူးသွားရင်း

“ဟိုဖက်ခုံတန်းလည်း အားနေတာပဲ၊ ထိုင်စရာတွေ အများကြီးပဲ၊ ရှင်က ဘာကြောင့် ဒီမှာထိုင်ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်က ချိုလေးနားပဲ ထိုင်ချင်လို့ပါ”

“ဘာ”

“ဪ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် စိတ်မချဘူးလို့ ပြော တာပါ”

“တော်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မဆက်လျှောက်မယ်၊ ရှင်ဘေး နား ကုပ်မလိုက်လာနဲ့”

ချိုမြိန် ဆတ်ခနဲ ခုံတန်းမှ ထရပ်လျှင် သူ့က ဖျတ်ခနဲ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲထားပြီးလျှင်

“ခဏပြန်ထိုင်ပါဦး၊ ဒီအချိန်လျှောက်လို့ မကောင်းတော့ စါဘူး”

“ဘာလို့မကောင်းရမှာလဲ၊ နေတွေ့မထွက်သေးဘူး၊ ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ချိုလေးသွားရင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လိမ့် မယ်”

“ရှင်”

“အလိုက်မသိတတ်ရာကျမယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့်ပြောတာပါ” ချိုမြိန်သည် မျက်နှာလေးနီမြန်းကာ ရှက်အမ်းသွားရင်း

သူ့ဘာကိုပြောတယ်ဆိုတာလည်း သဘောပေါက်သွားရပြီမို့ မဦးနှင့် နှုတ်တို့ကိုပဲ မေတ္တာပို့ရင်း စုပုတ်ပုတ်ဖြစ်သွားရပါသည်။

အသည်းစွဲက ယမင်းဦးခြံထဲဆင်းပြီး ဖုန်းဝင်တွေ
ကိုယ်တိုင်ရေလောင်းသောအခါ သူမပါ မနေနိုင်ဘဲ အတူဆင်းလာခဲ့
သည်။

“နင်ရေစိုမယ် စွဲ”

“ရပါတယ်၊ နင်လည်း ဘောင်းဘီတွေစိုနေပြီပဲ”

ယမင်းဦးက အိမ်နေရင်း ကွာတားပင်နီ ရေနံချိုးရောင်နှင့်
တီရှပ်အညှို့ကို ဝတ်ထားသည်။

ရေလောင်းပေါင်းသင်ရင်းက အုတ်ခဲပေါ်ထိုင်၊ အုတ်
ဘောင်ပေါ်ထိုင်ချနှင့် သူ့ဘောင်းဘီမှာ ရေစိုရုံမက ပေကျံညစ်ပတ်
နေပါပြီ။

“ဟဲ့ ငါက ဒီဘောင်းဘီကို တမင်အကြမ်းခံဝတ်ထား
တာ နင့်စကဒ်က အရောင်ပျော့လေးဥစ္စာ တူမလား၊ ဘွားလေးမြင်

ရင် ကိုယ့်ဆီခဏလာနေတဲ့ သူငယ်ချင်းကို အလုပ်ခိုင်းရပါမလား လို့ ငါ့ကိုဆူနေမှာ၊ သွား နင့်ဘာသာ ဒန်းပေါ်ထိုင်နေ”

“မနေပါဘူး”

အသည်းစွဲတို့ ညီအစ်မသည် သူတို့အိမ်မှာ ဘာမှမလုပ် ရပေမဲ့ ဒီအိမ်မှာ အလကားလာနေရတာ အားနာပြီး အိမ်မှကိစ္စတွေ ဝင်လုပ်ကြ၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဈေးတွေတစ်ပတ်စာ ထွက်ဝယ်လိုက် နှင့် မနေတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်နေကြပါသည်။

ဘွားလေးနှင့် မေမေကတော့ စွဲတို့နှစ်ယောက်ကို ကြိုက် သလောက် ပျော်သလောက်လာနေ ဒါပေမဲ့ အန်တီညိုနှင့် ဦးဇော် ကိုတော့ ပြောခဲ့၊ ခွင့်တောင်းခဲ့ဟုမှာသည်။

သူတို့က ဖုန်းတွေပိတ် အဆက်အသွယ် မလုပ်ပေမဲ့ အန်တီညိုက ဒီကိုဖုန်းဆက်မေးမြန်းစုံစမ်းပြီးပြီး ဦးတို့အမေကလည်း သူ့အိမ်မှာရောက်နေကြောင်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားမှာမို့ စိတ်ချ ထားလို့ရကြောင်း ပြန်ပြောပြီးပါပြီ။ မဦးအနေနှင့်လည်း စွဲတို့ရောက် နေတဲ့အတွက် အဖော်ပင်ရနေပါသေးသည်။

“အားနာလို့လား၊ ဦးတို့အိမ်မှာ အားနာဖို့မလိုပါဘူး၊ နင်တို့ ဈေးတွေအများကြီး ဝယ်လာပေးတာကိုတောင် မေမေကပြောနေ

တာ”

“ဪ အလကား လာတက်စားနေတာ မျက်နှာပူစရာ

ကြီး”

“အံ့မယ် သိပ်ကြီးကျယ်တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လူဆိုတာ သိတတ်ရမှာပေါ့”

“ဒီလောက်တောင် သိတတ်ရင်တော့ နင့်ပထွေး ဦးဇော်

နဲ့ ပြေလည်မှာပါဟာ”

“ဇော် တော် သူ့အကြောင်းလာမပြောနဲ့၊ မနေ့က သတင်းစာထဲမှာ မေမေတို့လက်ထပ်သတင်း ပါလာတယ်၊ ဦးတွေ လား”

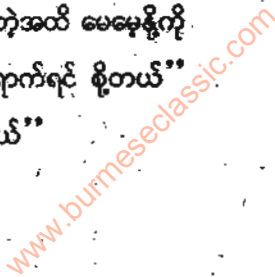
“မတွေ့သေးဘူး၊ ငါ့မဖတ်ရသေးဘူး”

“ချိုလေးတောင် ကြိုတင်နေသေးတာ”

“သူကအငယ်ဆိုတော့ နင့်အမေကို ပိုတွယ်၊ ပိုကပ်တဲ့ သဘောမျိုး ရှိမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ငါးနှစ်ရောက်တဲ့အထိ မေမေနို့ကို စို့တုန်း၊ ကျောင်းတက်စမှာ ကျောင်းကပြန်ရောက်ရင် စို့တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ချိုလေးကို စာရဦးမယ်”

“သွားမစားနဲ့နော်၊ ဦးပေါ် ဒေါသတွေ ပြိုကျလာလိမ့်မယ် ဘာမှတ်နေလဲ”

“ဟီး...ဟီး”

ယမင်းဦးက ပခုံးတွန့်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။ လက်ထဲက ပိုက်နှင့်လည်း မြက်ခင်းပေါ် ရေဖြန်းလျက်သား။

“ရွတ်...ရွတ်...ရွတ်”

ခြံတံခါးဝကနေ ခေါ်နေသူက အကော။

ယမင်းဦးက သူ့အာရုံနှင့်သူမကြား။

“ဦး နင့်ကိုခေါ်နေတယ်”

“ဟယ် ကိုကိုပဲ”

ပိုက်ကိုချကာ အပြေးကလေး ခြံတံခါးသွားဖွင့်ပါသည်။

အကောက လျှောက်ဝင်လာရင်း...

“အပြင်ခဏသွားမယ်၊ ဘာမှာဦးမလဲ”

“စီးတီးမတ်ရောက်မလား၊ သွားလေးအတွက် ဟိုတစ်ခါ ဝယ်တဲ့ လျားစောင်းလက်ပတ်ဖျော်ရည် ဝယ်ခဲ့လေ”

“အင်း နောက်ရော”

“မဦးစားတဲ့ ကြက်ဥမြေပဲတစ်ဘူး”

ယမင်းဦးသည် မှာစရာအဆင်သင့်ရှိနေပါသည်။

အကောက စွဲဖက်လှည့်ပြီးပြရင်း

“အသည်းစွဲရော ဘာမှာမလဲ”

“ဟင့်အင်း မမှာတော့ဘူး၊ ကျေးဇူးပဲ”

“ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း သွားမှာလား၊ ဟိုနှစ်ယောက်

ရော”

“အဲဒါပြောမလို့ပဲကွ၊ ကိုကြယ်စင်းက ဖျားနေတယ်”

အကောအကြံညှိက စွဲဖက် ကွက်ခနဲရောက်သော်

“ဟယ် ဟုတ်လား၊ တုတ်ကွေးဖျားတာလား”

“မနေ့က ပြိုင်ပြေးတာ နည်းနည်းပင်ပန်းတာလည်းပါ

မယ်၊ အပူရှပ်သွားတာလည်းဖြစ်မယ်၊ ပြန်လာတာနဲ့ ကိုကြယ်စင် ထ ရေတန်းချိုးပစ်လိုက်တာ”

“အခု အဖျားတော်တော်ကြီးနေလား”

“မသိဘူး”

“ကိုကိုကလည်း”

“အဖျားတိုင်းတဲ့ သာမိုမီတာမှမရှိတာ၊ မဦးတို့အိမ်မှာ

ရှိရင် ခဏငှားလေ၊ အသည်းစွဲလည်း နည်းနည်းပါးပါး သတင်း

လေးဘာလေး သွားမေးဦးလေဗျာ”

“အင်းပါ စွဲကိုကြည့်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“သူကပြောနေတယ်၊ ဂျပန်မှာ ငါးနှစ်ကျော်ကြာတာ တောင် တစ်ခါမှမပျားဖူးဘူးတဲ့၊ အခု ကိုကို့ခြံထဲလာနေမှ ဖျားတာ တဲ့”

“အင်းပေါ့၊ ဒါဆို ကိုကို့အပြစ်ပေါ့”

“သူ့ကို ဆေးခန်းမပြဘူးလား”

အသည်းစွဲက စိုးရိမ်စိတ်ကလေးဖြင့် မေးမိ၏။

“ညကတည်းက ဖျားလာတာ၊ ကျွန်တော်လည်း သွားခိုင်း တာပဲ၊ မသွားတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ကိုကို့သူငယ်ချင်းက ခေါင်းမာမာ ပေကုတ်တတ်ရုပ် ကြီး၊ ထင်သားပဲ”

ယမင်းဦးက မှတ်ချက်ချသည်။ စွဲကတော့ ဒီလိုမထင်။ သူငယ်ချင်းညီရဲ့ အိမ်မှာလာနေခိုက် အလုပ်ရှုပ်မှာစိုးလို့ ဒီတိုင်းခေ ကပ်နေတာပဲဖြစ်မည်။

ကိုယ့်မိသားစုရဲ့ နွေးထွေးပြီး ပြည့်စုံတဲ့ အရသာကိုတော့ ဘယ်မှာမှ မရနိုင်ပါ။ စွဲလည်း အခု ဒီမှာလာနေမှသိတာ။ ကိုကြယ်

တစင်းကိုလည်း ကရုဏာသက်မိပါ၏။

ကိုအာကာ ပြောပြတာတော့ ကြယ်တစင်းဒက်ဒီက ဂျပန် မှာတဲ့။ အစ်မကလည်း စင်ကာပူမှာတဲ့။ ကြယ်တစင်းနဲ့ ဖြိုးလင်း ရောင်သာ ဒီကိုပြန်လာတာတဲ့။

ဒီတော့ သူ့မှာ မိသားစုရယ်လို့ ရန်ကုန်မှာ ဘယ်သူမှမရှိ တော့ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ဖြစ်သလိုနေရှာတာ။

အာကာက နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလျှင် ယမင်းဦး က စွဲလက်ထဲက ရေပိုက်လာပြန်ဆွဲရင်း...

“နင်သွားကြည့်လိုက်စွဲ”

“ဟင် ဦးပါလိုက်ဖို့လေ”

“ဒါလေးတွေပြီးအောင် ဆက်လောင်းလိုက်မယ်၊

ဈာန်ဖက်က အပင်တွေလည်း ကျန်သေးတယ်၊ နေပူရင် အပင်ရေ ထောင်းရတာ မလွယ်ဘူးတဲ့၊ နဂိုကမှ ငါ့အသားကညှိတာ”

“မည်းပြီးပြတာပါ”

“ထားပါ၊ ပြောရက်တယ်ပေါ့၊ သူ ကြယ်တစင်းက အသားဖြူတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့၊ ကဲ ကဲ မြန်မြန်သွားပြီး ပြုစု စိုက်ပါဟယ်”

“စွဲ ချိုလေးကို အဖော်ခေါ်သွားမယ်”

“လိုက်ရင်ခေါ်မေ့”

ချိုမြိန်နွေးမလိုက်မှာ ယမင်းဦးက သိနှင့်ပြီးသားပါ။ စွဲ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ ချိုလေးက အခန်းထဲမှာ ရေချိုးဖို့ ထာဘီရင်လျှား လေးနှင့် ဖြစ်နေပြီ။

ဟိုဖက်ခြံ ခဏလိုက်ခဲ့ဆိုတော့ ခေါင်းယမ်းသည်။

“ကိုကြယ်တစင်း နေမကောင်းလို့တဲ့”

“နေမကောင်းတာများ ဆေးခန်းသွားခိုင်းလိုက်ပေါ့”

ချိုလေးပြောပုံက ပစ်စလက်ခတ်။ စွဲကတော့ ဒီလိုမတွေးနိုင်ပါ။ သူ့ခမျာ နေထိုင်မကောင်းတဲ့အချိန် စားရေးနေရေးကလည်း ခက်နေသေးတာလေ။ ကိုအာကာတို့က ယောကျ်ားလေးတွေပဲမို့ သူ့စားချင်တာ ဝယ်ပေးကောင်းဝယ်ပေးမည်။ ဒါကလည်း အပြင်က အစာတွေမို့ ဒီအချိန်မှာ စားဖို့မသင့်တော်။

အသည်းစွဲသည် ချိုမြိန်ကို အဖော်ခေါ်၍ မရသောအခါ သူမဘာသာ မီးဖိုချောင်ဝင်လာပြီး ဟိုတစ်နေ့က ဝယ်ထားတဲ့ ငါးရံခတ်ပြီးသား ဆားနယ်ပြီးသားလေးကို ရေခဲသေတ္တာထဲက ထုတ်သည်။

ပြီးတော့ စွဲတို့နေထိုင်တဲ့အခါ မေမေလုပ်ပေးနေကျ အတိုင်း ငါးရံဆန်ပြုတ်မွှေးမွှေးလေး ပြုတ်လိုက်သည်။ သီချက်နှင့် ကြက်သွန်မြိတ်တလေးပါ ထည့်သည်။ ဝတ်စုံစီအိုနှင့်မို့ ခဏနှင့် ကျက်သွားပါသည်။

ပြီးတာနှင့် ချိုင်ထဲထည့်ကာ ဟိုဖက်ခြံထဲ ဟိုထဲတိုင်းပွား ပို့သည်။

စွဲ ခြံထဲဝင်လာတာမြင်လျှင် ဆောက်လက်စတိုက်တဲ့ အလုပ်သမားတချို့က လှမ်းကြည့်သည်။ မနက်စောပိုင်းမို့ လူစု အောင်မရောက်သေး။ တူထူသံ၊ သံရိုက်သံတွေလည်း မကြားရ သေးပေ။

ဖြိုးလင်းရောင်က အသည်းစွဲကိုမြင်လျှင် “ဟာ”

“ဟာ အတော်ပဲဗျို့၊ ဟိုကောင်နားထိုင်ဖို့ ဟိုကောင်

နဲ့ မနက်ကတည်းက ဗိုက်မဖြည့်ရသေးဘူး။ ကု

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခဏလိုက်သွားဦးမယ်နော် အခုပဲ ကိုဖိုးချစ်နဲ့

ဖြိုးရောင်က ဖိုးချစ်စက်ဘီးရဲ့ ကယ်ရီယူ

ဆိုက်ပါသွားသည်။ ကားကလည်း အာကာယုသွားလာကြည့်တာ ထား။

တော်တော်အားကိုးရတဲ့ လူနာစောင့်ပါမဲ။ လှစ်ခနဲပါသွား
လေပြီ။

အသည်းစွဲက လက်ထဲမှာ သုံးဆင့်မယ်လမင်းချိုင့်ကတော့
နှင့် သစ်သားအိမ်ပေါ်သို့ မရဲတရဲတက်လာရသည်။

“ကိုကြယ်တစင်း”

နှုတ်ကလည်း တိုးတိုးခေါ်မိ၏။

ထူးသံမကြားရ။ သူအိပ်ပျော်နေသည်ထင်ပါရဲ့။

စွဲသည် ချီတုံချတုံနှင့် လှေကားရင်းလေးမှာပဲ ရပ်နေမိ၏
ရောက်မှတော့ မထူးပါဘူး။

“ကိုကြယ်စင်း”

သူတို့ခေါ်သလိုပဲ ကြယ်စင်းဟု ထပ်ခေါ်လိုက်သည်
သူစားချင်တာ နှိုးလေးမှာပဲ မွေ့ရာပါခင်းကာ သူက စောင်ခြုံကွေးနေ
က အစာတွေဖို့ ဒီး

အသည်းစွဲသ ငါပျော်နေရင်လည်း မနှိုးတော့ပါဘူးဟု စွဲတွေးမိ
သူမဘာသာ မီးဖိုချောင်းမှာ ချိုင့်နှင့် သာမိုမိတာ ဖန်ဘူးလေးကို စား
ငါးရုံခုတ်ပြီးသား မှည့်မှာပဲ ကြယ်တစင်းက ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်လာ
ထုတ်သည်။

“ဟောဗျာ အသည်းလေး”

သူက စွဲကိုမြင်တော့ တအံ့တဩ ငုတ်တုတ်ထထိုင်၏။
သူ့ဆံပင်တွေက နောက်ဖက်မှာ စည်းနှောင်ထားတာ ပြေကျနေ
သဖြင့် ဘုတ်သိုက်ဖြစ်နေရာ သူက လက်ဖဝါးဖြင့် သပ်တင်လိုက်
သည်။

ဆွယ်တာအင်္ကျီ အပြာပျော့နှင့် ချည်ဘောင်းဘီအစင်း
အဖြူရောင်ကို ဝတ်ထားသော သူ့သဏ္ဍာန်နှမ်းနှမ်းဟာ နေမကောင်း
တုံပုံဆိုပေမယ့် ပြေပြစ်တင့်တယ်သော ရုပ်ဆင်းအင်္ကျီက အထင်း
သားပင်။ သူ့ရဲ့ ရှင်းသန့်ခန့်ညားသော ဥပမိရုပ်က ဖိုသီဖတ်သီ
ဖြစ်နေတဲ့အထဲကပင် ပေါ်လွင်နေသေးသည်။

“ရှင်အဖျားကြီးနေတယ်မို့လား၊ မျက်နှာတွေရဲနေတာပဲ”

“အသည်းဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ၊ ယိုကောင်
ဦးရောင်ရော”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားမယ်ဆိုပြီး အခုပဲ ကိုဖိုးချစ်နဲ့
ဆိုက်သွားတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အသည်း ကျွန်တော့်ကိုလာကြည့်တာ
လား”

“ဆန်ပြုတ်လာပို့တာပါ”

“ထိုင်မိဦး အသည်းလေးရာ”

“ရှင်နော်၊ ကျွန်မကို ဘာကြောင့် အသည်းလေးထုတ်တော့ပေ။

လျှောက်ခေါ်နေတာလဲ၊ သူများတွေကြားရင် ဖာစ်မျိုးထင်မှာပေါ့

စွဲက သူ့ကို ခပ်ကြိမ်းကြိမ်းလေး မျက်လုံးပြူး၍ ဟန်ပဲ

သည်။

“ချစ်လို့ခေါ်တာ”

“တော်ပြီ ပြန်မယ်”

“နေပါဦး”

“ဒီမှာ ရှင်အဖျားတိုင်းဖို့ သာမိမိတာ”

“တိုင်းမနေနဲ့၊ ထောင့်ငါးရာပဲ”

သူက ရွတ်နောက်နောက်အပြောကို မလျှော့သဖြင့် စွဲက

မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“ညက ကျွန်တော် ဖုန်းခေါ်တာ ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ကိုအာကာနဲ့ ဦးနဲ့ ပြောနေတာမို့လား”

“ကျွန်တော် အသည်းကိုခေါ်သေးတယ်လေ”

“မပြောချင်ပါဘူး၊ ပြောစရာမှမရှိတာ”

သူက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ အသည်းစွဲကို

တည်တည်ကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် စွဲ ရင်ခုန်သံတို့ လူမခုန်

နိုင်တော့ပေ။

“ဒါက စိတ်ဆိုးတဲ့ရုပ်ကြီးပေါ့”

သူမရဲ့ ချောမောသလို ပြုံးစစလေးမေးလိုက်ဟန်ကြောင့်

ကြယ်တစင်းရင်ထဲ မချင့်မရဲ့ ဖြစ်သွားရသည်။

သူမနားသို့ တိုးကပ်သွားမိကာ

“စိတ်ဆိုးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အသည်းလေးက စကား

ပြောစရာမရှိဘူးဆိုလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာပါ”

သူ ဒီလိုတယုတ်ယုတ် ပြောတော့လည်း အသည်းစွဲနှလုံး

ထားတို့က ယိုင်နဲ့အရည်ပျော်ချင်လာရသည်။

“ကဲပါ အဖျားတိုင်းကြည့်ရအောင်”

စွဲက စကားလွဲပြီး ပြဒါးတိုင်လေးထုတ်ယူလိုက်၏။

သူက နာခံစွာပါးစပ်ဟပေးတော့ လျှာဖျားအောက်သို့

စာမိမိတာလေးထည့်ကာ စွဲက လက်ကနာရီလေးကို ဟန်ပါပါ

ညှည့်နေသဖြင့် ကြယ်တစင်းက ချစ်စနိုးငေးနေမိသည်။ ကြင်နာ

စိတ်တဲ့ ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေပါသေး၏။

သူ့ဝတ်ထားတာက ခေါင်းဆောင်းပါတဲ့ စပို့ရှပ်လက်
ရှည်ဝန်းနုရောင်လေး။ စကတ်ကလည်း အသားပျော့ပျော့၊ ပန်းနု
ရောင်အရှည်လေးပါပဲ။ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာနုနုလေးမှာ
အဝတ်အစားနှင့် အရောင်ဟပ်ကာ ပန်းနုသွေးပြေးနေသည်။

နက်ရှုန်းသော မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ်နှင့် မျက်တောင်ကျော
ကျောလေးတွေက ဘယ်လိုကြည့်ကောင်းမှန်းမသိ။

အနီးကပ်ကြည့်မိတော့မှ သူမပိုလှနေတာသိရသည်။

“ကြည့်ဦး သူ့ကိုယ်သူ အဖျားမရှိသလိုလို့နဲ့ ဒီမှာကြည့်၊
ဟန်ဒရက်အင်ဝမ်းရှိတယ် တွေ့လား။”

စွဲက ပြဒါးတိုင်လေးကြည့်ကာ ပြနေသေးသဖြင့် သူ့က
အခွင့်အခါကို လက်လွတ်မခံဘဲ သူမနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်ဝင်ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဘာကိုကြည့်တာလဲအသည်း၊ ကျွန်တော်မကြည့်တတ်
ဘူး။”

“ဒီမှာလေ ဒီရောင်ပြေးလှိုင်းကလေး။”

“ဖြော်”

ကြယ်တစ်စင်းက စကားရောဖောရောနှင့် သူမပန်းကလေး

ကို မသိမသာ ဖက်လိုက်သည်။

“ရှင်နော် ဒါကဘာလုပ်တာလဲ”

အသည်းစွဲက ရိပ်မိသွားပြီး မျက်စောင်းလှဲလှဲနှင့် သူ့လက်

ကို ပခုံးစွန်းပေါ်မှ ပြန်ဖယ်ချသည်။

ရှင်တွေကလည်း ပေါက်ကွဲမလို ဆူညံဝန်းဒိုင်းကဲ့သို့သွားရ

ပါသည်။

နွေးထွေးသော သူ့ရင်ငွေဟာ စွဲထင်နေသလို လွယ်လွယ်

ရှောင်ရှားဖို့မဖြစ်နိုင်။

အစကတည်းက သူနှင့်ပတ်သက်ရင် စွဲက အရည်ပျော်

စတတ် နှစ်သက်နေရတာ။

လာမိတာတော့ မှားပြီလားမသိ။

“ကြင်နာတတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို ပိုပိုချစ်လာလို့

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မဆန့်တော့ဘူး၊ အဖြေပေးတော့ကွာ မစဉ်းစား

နဲ့တော့၊ အသည်းလေးရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်းပဲဖြေပါ၊ ကျွန်တော့်ကို

ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

စွဲရဲ့ငြင်းဆိုသံလေးက မူမမှန်ဘဲ စိတ်လှုပ်ရှားတုန်လှုပ်

နေတာ သိသာသည်။

သူက ဖြန်းဆို ပန်းကဆုပ်ကိုင်ပြီး စွဲမျက်လုံးထဲ ဆုံကြည့် အဖြေရှာသည်။

မြတ်နိုးမှုတွေ ပျော်ဝင်နူးညံ့နေသော သူ့အကြည့်စူးရဲရဲကို စွဲ ရင်မဆိုင်ရဲ။

“ချစ်လား”

တိုးဖြူသူ့အမေးကို စွဲ မဖြေရခင် သူက သဘောပေါက် သွားဟန်ရှိပါသည်။ စွဲကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းကြပ်အောင် ဖြန်းခနဲ သိမ်းဖက်ပစ်လိုက်၏။

“အို”

အသည်းစွဲမှာ အလန်တကြားလေးဖြစ်သွားရသည်။ အပျိုစင်အရိုင်းလေးမို့ ပထမဦးဆုံး အတွေ့အကြုံက သူ့မနှလုံးသား အစုံကို သိမ်သိမ်ခါသွားစေသည်။

“စွဲကိုလွတ်”

“ချစ်လားပြော”

“အင်း”

“တကယ်လား”

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အသွားနဲ့အပြန် အတုံ့အလှယ်ရှိ တာပဲကွာနော်။ အသည်းလေးကို မောင့်ဖက်က ဒီလောက်ချစ် နေတာ”

သူက စွဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးပို ပို၍ပင် မချင်မရဲ တိုးဖက် လိုက်ပါသည်။ ပါးချင်းလည်း ကပ်ထားသည်။ မြတ်မြတ်နိုးနိုး နှင့် လည်တိုင်လေးပေါ်သို့လည်း အနမ်းခြွေသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ မောင့်အတွက် ဒီနေ့က အမှတ် တရပဲ။ အသည်းလေးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်သွားပြီဗျို့”

“အို ဘာလို့လျှောက်အော်နေတာလဲ”

“ကြေညာနေတာ”

“ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး”

စွဲက ရှက်စနိုးဟန်တားမိ၏။ သူကတော့ စွဲကို သူ့ရင်ခွင် ထဲမှ မလွှတ်တော့ပါ။ အသည်းစွဲရင်မှာလည်း ဒီလောက်ထိ တစ်ခါ နှုတ်ရင်ခွန်ကြည်မွေ့ရတာ မရှိဘူးပါ။

ချစ်သူရင်ခွင်မှာ နားနီခွင်ရလိုက်တာဟာ တကယ့်ကို ပြီးပြည့်စုံခမ်းနားခြင်းပါပဲ။

ပူနွေးသော သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တယုတယနှင့် ထိကပ်

လာသာအခါ စွဲ ဘယ်လိုမှ မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ ကြည်နူးစွာ တုံ့ပြန်
မိသည်။

အသည်းစွဲလည်း ရှင်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ် ကြယ်တစင်း
ရယ်။

ရက်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာ အသည်းစွဲပုံစံတ ဓယ့်နိုင်
အောင် ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားပါသည်။

ချိုဖြန့်က သူ့အစ်မကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေသည်။

သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်
ဆန်ကြီး စွဲလမ်းချစ်မြတ်နိုးသွားလိမ့်မည်ဟု သူမ ဘယ်တုန်းကမှ
မထင်။

မေမေ့ကို ဆန့်ကျင်ကြဖို့ နှစ်ယောက်သား လက်တွဲညီညီ
ဒေါင်းတင်မောင်းတင် အတူထွက်လာခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ စွဲက
ဈာတ်ခနဲ လက်တွဲဖြုတ်လိုက်ပြီ။

စွဲပုံစံကိုက ကြယ်တစင်းထံမှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကြီး
ပျော်ဝင်နေလေပြီ။

ညဆို မဦးတစ်နေရာ၊ သူတစ်နေရာ ဖုန်းတွေပြောနေလိုက်

ကြသည်မှာ သန်းခေါင်လွဲကျော်တဲ့အထိပင်။ ဖုန်းဘက်ထရီကုန်မှပဲ
မဝင်ချင်ဝင်ချင် အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

ကြည့်လေ၊ မေမေပြီးတော့ မမ။ အချစ်ကို လျင်မြန်စွာ
ရှာတွေ့သွားကြပြီ။

ချိုမြိန်နွေးရင်မှာ မနာလိုသဝန်တို့ နှမြေဝစ်တံတို့နှင့်
ပူလောင်ပျာယာခတ်နေရသည်။

သူမရဲ့အနာဂတ်အကြောင်းကိုလည်း အလန့်တကြား တွေး
မိလာသည်။

“စွဲ နင်တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီလား”

ချိုမြိန်နွေးရဲ့ မေးခွန်းကို အသည်းစွဲက ချက်ချင်းမဖြေ။
တကယ်တော့ ချိုလေးလည်း ရိပ်မိမှာပါ။ သေချာအောင်သာ
ထပ်မေးနေတာ။

စွဲ ဘယ်လိုဖြေရမှာပါလိမ့်။

ကံကြမ္မာရဲ့ တွန်းပို့စေစားချက်တွေက အံ့မခန်းပါပဲ။

ခိုချိန်မှာတော့ စွဲရင်မှာ မောင်မှုဆောင်ပါပဲ။

ချိုလေး စိတ်ဆိုးတာလောက်တော့ အသေးအဖွဲ့။

စွဲတို့အချစ်ရေးကို သိကြားမင်းဆင်းတားတောင် တားလို့

ရမည်မထင်တော့ပါ။

စွဲတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့မတွေ့ရရင် မနေနိုင်။

တစ်နေ့လုံး မြင်တွေ့နေရတာတောင် အချိန်တွေက အကုန်
မြန်လွန်းပြီး တွေ့လို့မဝကြဝေ။ ညကြီးဆင်းပြီး ဇနီးပြောကြသည်
မှာလည်း မပြီးနိုင် မစီးနိုင်တော့။

ဘေးလူတွေလည်း အမြင်ကစ်လေးထိပြီတုန်း ဝဠိအလေ
က စတိုးဆိုင်သွားနေရတာမို့ စွဲ ရည်းစားရောဂါကို ဝေပေး

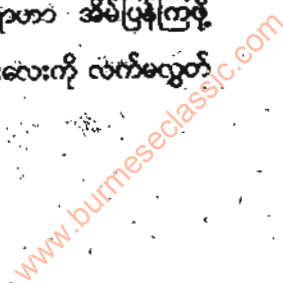
ချိုလေးကလည်း ပြန်ပြီး အတို့အထောင်ပျော်တာ တော်
သေးသည်။

ချိုလေးသည် စွဲအပေါ် စိတ်ကောက်ပြီး စကားကိုဝင်
ဟက်ဟက်ပက်ပက် မပြောတော့ချေ။

အသည်းစွဲမှာ ချိုလေးကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်
ရသည်။

ဒီကနေလည်း မပြန်ချင်တော့အောင် ဖြစ်မိသည်။

အသည်းစွဲရော ကြယ်တစုရုံးရောဟာ အိမ်ပြန်ကြဖို့
စကားတွေမစကြ။ နီးနီးစပ်စပ် အနေအထားလေးကို လက်မထွက်
ချင်ကြပေ။

သည်အထဲမှာ မဦးက အာကာနှင့် ချစ်နေကြပြီဆိုတာ သူ့အမေ အနီတီဝေကို ဖွင့်ပြောခွင့်တောင်းပြီး နေ့စစ်ထားပေးဖို့ တောင်းဆိုပူဆာပါသည်။

ဒီလိုနှင့် အာကာမေမေ ရောက်လာပြီး ယမင်းဦးတို့အိမ်မှာ လည်း နေ့စစ်ပွဲကလေး ကျင်းပဖြစ်သွားသည်။

အဲဒီနေ့က စွဲတို့ ပိုပျော်ကြ၏။

ချိုမြိန်မျက်နှာလေးမှာတော့ ပျက်သထက်ပျက်နေသည်။

မြီးရောင်က သူမရယ်ရအောင် ရယ်စရာတွေ လျှောက် ပြောပေး၏။

စွဲနှင့် ကြယ်တစင်းလည်း အတွဲဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ မြီးရောင် မျှော်လင့်ချက်တွေထဲ ပိုပြီးရှင်သန်တက်ကြွလာသည်။

သူသည် ချိုလေးကို မျက်စေ့အောက်က အပျောက်မခံဘဲ တရံမလပ် မြတ်နိုးစွာ ကြည့်နေခဲ့သည်။

ချိုမြိန်မွေးဖက်ကသာ တောန်မလှုပ်ဖြစ်နေတာ။ သူ ပျာပျာ သလဲ သဘောတွေအကျဉ်း တူနေတာ ဘေးကလူတွေက ရိပ်မိ

ပြီး ရယ်လည်းရယ်ကြ အားလည်းပေးကြ။

ချိုလေးအလစ်မှာ ယမင်းဦးနှင့် အသည်းစွဲက ကြိတ်တိုင်

ပင်ကြရ၏။

“စွဲ ကိုဖြိုး သနားပါတယ်နော်၊ သူ ချိုလေးကို တော်တော် ကြီးကြွေးနေတာဟာ၊ ချိုလေးဖက်က ပြန်ကြိုက်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်း မှာပဲ၊ နင်ရော ဘယ်လိုထင်လဲ”

“သူက စိတ်ထဲက ကြိုက်ချင်ရင်တောင် ငါ့ကိုကဖျက် ကယက်လုပ်ချင်သေးတော့ ဘယ်ပြန်ကြိုက်မလဲ”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“စွဲလည်းမသိဘူး၊ စွဲ ဝင်ပိုရင်တော့ သူ့အော်လွတ်မှာ သေချာတယ်၊ နဂိုကတည်းက စွဲကို မကြည်တာ”

“အင်းလေ နင်ကလည်း ချိုလေးနဲ့မှ ကြိုမတိုင်ပင်ပဲ”

“ငါလည်း ဒီလိုမှန်း ကြိုမှမျှော်လင့်မထားတာ”

“ကိုကြယ်စင်းက နင့်ကို တအားချစ်တာပဲနော်”

ယမင်းဦး အပြောလေးကြောင့် စွဲ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကြည်နူးစွာ ပြုံးလာရသည်။

သူက စွဲမျှော်မှန်းထားတာထက်ပင် စွဲကို ပိုခြတ်နိုးကရုဏ် ပါသေးသည်။

ရရှိထားသော ချစ်သူအတွက် ကျေနပ်ဂုဏ်ယူစိတ်ချင်သော

ရဝါသည်။

အခုတော့ မေမေ့အပေါ်လည်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွား

ခဲ့ရပါပြီ။

စွဲတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် မေမေ။

ကိုယ့်အချစ်ရေးမှာ သွေးသားရင်းချာတစ်ယောက် မကြည့်
ဖြူတာဟာ အဲဒီလူအတွက် စိတ်ဖိစီးရတဲ့ အချက်တစ်ချက်ပဲဆိုတာ
စွဲ နားလည်ပါပြီ မေမေ။

ပြီးတော့ တစ်ခုတစ်ယောက်ကို ချစ်မိဖို့အတွက် နောက်
တစ်ယောက်နဲ့ ကြိုတင်တိုင်ပင်ဖို့ဆိုတာလည်း မလွယ်ကူမှန်းသိရ
ပါသည်။

“ဦး”

“ဟင်”

“ငါ မေမေ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး တောင်းပန်ချင်တယ်ဟာ”

“ဆက်လိုက်လေ၊ အန်တီညို ဝမ်းတောင်သာဦးမှာ”

ချစ်သူတွေ နေပြီဆိုတာပါ ပြောပြလိုက်ပေါ့”

“အဲမယ် အဲဒါတော့ မပြောရသေးပါဘူး”

“သူ့အလှည့်ကျတွေလား ဟိုတစ်ယောက်လည်း လာပါ

ဦးမယ်၊ မိချိုလေးတော့ ကြည့်နေဦး”

“ချိုလေးက ကလေးဆန်ပါတယ်”

“နင်ရော ကိုဖြိုးနဲ့ သဘောတူလား”

“ချိုလေးဖက်က လက်ခံရင် ငါကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး။

မောင်ကလည်း ဖြိုးရောင်က လူကောင်းတစ်ယောက်ပါလို့ အာမခံ
ထားပဲဥစ္စာ၊ မောင်နဲ့သူက ဟိုမှာကတည်းက အတူတူနေလာတဲ့
အကြောင်းသိချင်ပဲ”

“ဟဲ့ အကြောင်းသိလို ပြောရဦးမယ်၊ ကိုကိုက
ပြောတော့ ကိုကြယ်စင်မှာ သူပိုင်ဝယ်ထားတဲ့ ကွန်ဒိုမိနိုယ်တိုက်ခန်း
တယ်တဲ့၊ အဲဒါ နင်သိလား”

“ဟင်အင်း မမေးမိသေးဘူး”

“နင်တို့တော့ လက်ထပ်ပြီးရင် အဆင်ပြေပြီ၊ နေစရာ
အတွက် မပူရတော့ဘူး၊ နင်က ပထွေးနဲ့ တစ်အိမ်တံည်းမနေချင်
သူဆိုတော့ အတော်ပဲပေါ့၊ အခု ကိုကြယ်စင်က ဖုန်းလည်းဝယ်
ဆီပြီနော်၊ နင်လည်း ရည်းစားရက်ကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာ
ပေါ့”

“ဟင်”

ယမင်းဦးက လူကြီးမလေးလို တွက်ချက်တတ်နေသည်။

သူလည်း စေ့စပ်ထားပြီဆို သိပ်မကြာခင် လက်ထပ်ကြမည့်သူဆို တော့ နေရေးထိုင်ရေးတွေအထိ စဉ်းစားနေပြီထင်သည်။

စွဲက ဒီလောက်ထိ မတွေးရသေးပါ။

“သူ့မှာ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းရှိရင် သူကဘာလို့ ကိုအာကာနဲ့ လာနေတာလဲ၊ သူ့အခန်းက ငှားထားလို့လား”

“မငှားပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း လော့ခ်လုပ်ထားတယ်လို့ ပြော တာပဲ”

စွဲက မျက်မှောင်လေးကုပ်ကာ စဉ်းစားမိသည်။

“သူက ဒီတိုင်းအပျော်လာနေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ယမင်းဦးက စွဲမျက်နှာကို နေ့နေကြည့်ရင်း ပြောရကောင်း နိုး မပြောရကောင်းနိုး တစ်ချက်စဉ်းစားဟန် ပြုနေပြီးမှ...

“ကိုကိုကတော့ ပြဿနာတစ်ခုခုရှိမယ်ထင်တယ်လို့ ပြော တယ်၊ နင်တို့က ချစ်သူချင်းပဲ နင်မေးကြည့်ပါလား၊ ဘာပြဿနာ လည်းဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး”

စွဲက တွေ့တွေ့ဝေဝေလေး စဉ်းစားရင်း ခေါင်းဆတ်ခစ်

စွဲကိုယ်တိုင်လည်း မေမေ့အကြောင်းတွေ ပြောမပြချင်သေး

၍ ဒီမှာ မှဦးနှင့် အပျော်သဘော လာနေသယောင်ယောင်ပဲ

မျှောထားတာ။

ကိုယ့်ကို မမေးစေချင်တဲ့အတွက် သူ့ကိုလည်း ဘာမှ မမေးဘဲ ဒီတိုင်းလေး အလိုက်သင့်လိုက်လျောညီထွေ နေနေမိတာ ပါပဲ။

အခုတော့ သူ့မှာ ဘာပြဿနာတွေရှိနေသလဲ အသည်း စွဲ သိချင်လာခဲ့ပြီ။

တွေ့မှမေးကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် အသည်းစွဲသိချင်သော ထိုအကြောင်းအရာကို မကြာခင်မှာပဲ သိခွင့်ရလိုက်လေသည်။

ထိုညနေစောပိုင်းမှာ ရေမချိုးခင် မြိတ်ဆင်းပြီး တင်းနစ်
အပွင်းပြေရိုက်ဖို့ စတင်စိတ်ကူးရသူမှာ ယမင်းဦးပဲဖြစ်သည်။

“တင်းနစ်ရိုက်ရအောင်၊ အားကစားလည်း ဖြစ်တာပေါ့၊
ငါနဲ့ကိုကိုနဲ့ အမြဲကစားနေကျသိလား”

ယမင်းဦးရဲ့ အစီအစဉ်ဖြင့် အသည်းခွဲနှင့် ချိုမြိန်ဇွေးက
လည်း အားကစားဝတ်စုံ ထရက်စုံစုလေး လဲလှယ်ဝတ်လိုက်သည်။

အသည်းခွဲဝတ်တာက ဆွယ်တာလေးလို အထက်အောက်
တီရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည် လှိုမှော်ရောင်ပေါ် ဘေးလိုင်းအမဲစင်း
လေးပါတဲ့ဝတ်စုံ။

ချိုမြိန်က ရိုးရိုးတီရှပ်ဖြူနှင့် ကွာတားဘောင်းဘီအပြ
အသားရောင်။ ယမင်းဦးကတော့ သူ့ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို သေချာ
ညှိတေးစည်းနှောင်ပြီး တီရှပ်အနက်၊ ဘောင်းဘီရှည်အနက်နှင့်
ဆင်းလင်းနေပါသည်။

အနက်ရောင်က လူကိုလည်း ပိန်ဆွယ်စေသည်။ အသား
အရေကိုလည်း ဖြူဝင်းစေသည်မို့ ယမင်းဦးရဲ့ အကြီးကပ်ပဲဖြစ်သည်။

ယမင်းဦးက မိန်းကလေးသုံးယောက်ထဲမှာ သူမအလှဆုံး
မဖြစ်နိုင်ရင်တောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့သူတော့ ဖြစ်ချင်သည်။

ချိုလေးကတော့ ဘာဘာညာညာ သိပ်မစဉ်းစား။
တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်းနေရမှာ ပျင်းလို့သာ တင်းနစ်
ဘောလုံးလေးကိုငါပြီး ဆင်းလာခဲ့တာ။

စွဲတော့ မောင်ရောက်လာမှာမို့ ကြိုတင်ရင်းခန့်နှင့်သည်။
တစ်ခဏအကြာမှာ သူဟို့သုံးယောက်လည်း ရောက်လာ
ကြသည်။

အဝေးကနေပင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မြတ်နိုးစွာ ပြုံးကြည့်
နေမိ၏။ မောင်ဝတ်ထားတာ စပို့ရှပ်ဖြူဆွတ်ဆွတ်နှင့် ခဲရောင်
ဘောင်းဘီရှည်။ မောင့်ပုံစံက ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ချင်ပျလန်း
ဆန်းစွာ ကြည့်ကောင်းနေသည်။

အရင်ဦးဆုံး ပိုက်တန်းချည်ပြီးတာနှင့် ဟိုဖက်ဒီဖက် နေရာ
ယူလိုက်သည်မှာ အာကာနှင့် ယမင်းဦးဖြစ်သည်။

ဖြိုးရောင်နှင့် ကြယ်တစင်းက တမင် အာကာကို အရင်
တွန်းလွှတ်တာ။ ဒါမှ ကြယ်တစင်းကလည်း စွဲနှင့် စကားတွေ

ပြောလို့ရမည်။ ဖြိုးရောင်ကလည်း ချိုမြိန်မျက်နှာလေး တိတ်တ
ဆိတ်ငေးလို့ ရမည်မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ခြုံပြင်ဖက်မျက်နှာမူကာ တန်းစီထိုင်နေကြတဲ့
သူတို့ဟာ လမ်းထဲ ဖြည်းဖြည်းပတ်ရှာနေတဲ့ ကပ်ဖရိုနက်ပြာရောင်
ထို လှမ်းမြင်သည်။

ယမင်းဦးတို့အိမ်က ဒရိုင်ဘာက ကားကို အပြင်လမ်းမ
စက် ထုတ်ဆေးရင်း ခြံတံခါးပါ ဟင်းလင်းဖွင့်ထားတာကြောင့်
ဦးရှေ့ရပ်လိုက်သော ကားလေးက သူတို့မျက်စိထဲ တန်းဝင်လာခဲ့
တာဖြစ်သည်။

ဟောတော့...

ဦးလမင်းဇော်ကားပွဲလား။

စွဲကို ချိုလေးက လက်ကုပ်သည်။ ပြန်ခဲ့ပါ့မယ်စွဲပြောထား
တဲ့စွဲစွာ မေမေကိုယ်တိုင်လာခေါ်ပြီလား။

ကားဆီ အလန့်တကြား ကြည့်မိခဲ့မှာ မောင်းသူဖက်က
မိခါးပွင့်လာပြီး ဦးလမင်းဇော် ဆင်းလာသည်။

ရှုပ်လက်ရှည် မီးခိုးနှုတ်တိုင်လံပင်နီ မီးခိုးရင့်နှင့် သူဟန်က
ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဂျဲတင်းလ်မင်းဆန်နေသည်။

“ဟာ မင်းကိုကြီးလိုက်လာပြီကွ”

ပြီးလင်းရောင်က နံဘေးမှ ကြယ်တစင်းပန်းကို ပုတ်ကာ
ပြဝေခဲ့ ကြယ်တစင်းကလည်း မြင်ပြီးသားပါ။

“ဘာ အဲဒါဘယ်သူ”

အလန်တကြား ပြန်မေးမိတာက အသည်းစွဲပါ။

ပြီးလင်းရောင်က

“အဲဒါ ကြယ်တစင်းအစ်ကိုလေ၊ သူတို့က အသက်
အများကြီးကွာတဲ့ ညီအစ်ကိုတွေပေါ့၊ ကြယ်တစင်းက သူ့အစ်ကို
ကြီးနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ကထွက်လာခဲ့တာ”

“ဟင် ရှင်ပြောတော့ သူ့မှာ သူ့ဒက်ဒီနဲ့ အစ်မနဲ့ပဲရှိတာ
ဆို ကိုဖြိုးရဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်ကိုကြီးအကြောင်းကို ကြယ်စင်း
က သိပ်မပြောစေချင်လို့ ကျွန်တော်မပြောတာပါ။ ကိုကြီးက
တစ်သစ်လုံး လူပျိုကြီးလုပ်လာပြီး အခု ဒီပြန်ရောက်မှ ကလေး
အမေ မုဆိုးမ အန်တီကြီးတစ်ယောက်ကို ယူလိုက်လို့ ကြယ်တစင်း
က မကျေနပ်တာ၊ ဟာ ဟော့ကောင် ကိုကြီးမိန်းမပါ ပါလာတယ်
ထင်တယ်”

ပြီးလင်းရောင် စကားမဆုံးခင် ကားရှေ့ခန်းတစ်ဖက်ခြမ်း

မှ ဒေါ်မြခွာညိုက ဆင်းကာ ဒီဇင်ဘာပတ်လျှောက်လာတာကို
မြင်ရသည်။

စွဲရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်းမသိ၊ ညှိဆေးမိထား
သူလို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

တကယ်တော့ ကြယ်တစင်း ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ
လမင်းစော်က နေရပ်လိပ်စာ အတိအကျမသိပါ။

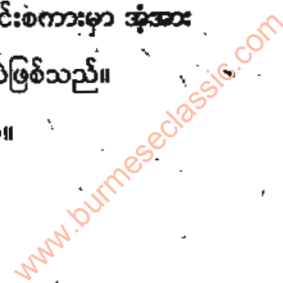
အခုရောက်လာရတာက ဇနီးဖြစ်သူခွာညိုထံ သူ့အမိအဖေ
ကို ပြန်သွားခေါ်ချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပို့တာ။ အကြီးမကြီးတဲ့
အသည်းစွဲက အမေလုပ်သူထံ စိတ်ပြေကြောင်း ဖုန်းဆက်တာနှင့်
ခွာညိုက ဒီနေ့ပဲ လာခေါ်တော့တာပါ။

“ရှင်တို့ဘာပြောတာလဲ၊ ဘာမှဆိုးမအန်တီကြီးလဲ၊ အဲဒါ
ချိုလေးတို့မေမေရှင့်၊ နားလည်ရဲ့လား၊ ပထွေးနဲ့မနေချင်လို့ကို ဒီမှာ
လာနေတာ သိရဲ့လား”

“ဟာ”

ချိုမြိန်နွေးရဲ့ အကဲဆတ်ဆတ် ဖြေရှင်းစကားမှာ အံ့အား
တသင့် မှင်သက်သွားရသူက ကြယ်တစင်းပဲဖြစ်သည်။

ဟာကွာ ဒါကဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

သူ့ရဲ့အသည်းလေးဟာ ဒေါ်မြခွာညိုရဲ့သမီးတဲ့လား။

ထွတ်...သွားပါပြီ။

“သမီး အသည်းစွဲ၊ ချိုလေး”

မေမေက သူမတို့ကို အသင့်တွေ့ရတာကြောင့် ဝမ်းပန်းတသာ ခော်ဟစ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

ဦးလမင်းခော်က ကားနားမှာ မယောင်မလည်ရပ်ချိန်နေခဲ့ရာမှ ညီဖြစ်သူ ကြယ်တစင်းနှင့် ဖြိုးလင်းရောင်တို့ကိုပါ တအံ့တဩ လှမ်းမြင်သွားပါသည်။

“ဟာ မင်းတို့က ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုရောက်နေတာလဲ၊ ညို ဒါ ကိုစော့ညို ကြယ်တစင်းလေ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

ယမင်းဦးသည် မြိတ်လျှောက်ဝင်လာတဲ့ ဧည့်သည်စုံတွဲကိုကြည့်ရင်း အန်တီခွာညိုနှင့် သူခင်ပွန်းပဲဆိုတာ သိသွားရကာ အပြေးလေးလာပြီး ပွဲထိန်းလိုက်ပါသည်။ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတဲ့အခါ ကြယ်တစင်းနှင့် အသည်းစွဲသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မကြည့်ရဲအောင် မျက်နှာတွေပူနေရပါတော့သည်။

၂၄၅

အသည်းစွဲသည် ညစာထမင်းစားပြီးရောက် မိသားစုတွေခါတိုင်းလို တီဗွီကြည့်နေကြတဲ့အနားသို့ မသွားတော့ဘဲ အပေါ်ထပ်တိုယ့်အခန်းကို တက်လာခဲ့သည်။

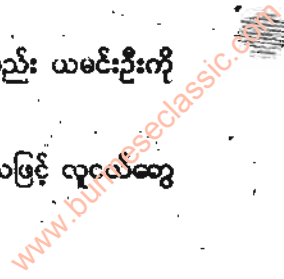
ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ရောက်ပြီဆိုပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ မပျော်ရွှင်နိုင်ပေ။

မေမေတို့ လာခေါ်တဲ့နေ့က သူ့မျက်စိမျက်နှာပျက်နေပုံကို ပြန်သတိရသည်။

စွဲသည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မကျေနပ်မှန်းမသိ ရင်ထဲတန့်န့်ဖြစ်နေတာကို သူ့ကိုနှုတ်မဆက်ခဲ့ပါ။ ကြယ်တစင်းကလည်း သူ့အစ်ကို ဦးလမင်းခော်နှင့်သာ စကားပြောပြီး အသည်းစွဲဖက်ကြည့်။ ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားနှင့်သာ။

ကားပေါ်တက် ထွက်ခွာသွားတော့လည်း ယမင်းဦးကိုသာ လက်ပြခဲ့သည်။

လူကြီးတွေ မြန်းစားကြီးရောက်လာသဖြင့် လူငယ်တွေ

စကားပြောချိန်ပင် မရလိုက်ပါ။ အသည်းစွဲနှင့် ချိုမြိန်နွေးတို့မှာ တင်းနစ်ကစားဖို့ ဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံတွေနှင့်ပဲ ကိုယ့်အဝတ်အစား အိတ်တွေ သွားဆွဲကာ ပြန်ချလာခဲ့ကြတာ။

ကြယ်တစင်းတို့ကတော့ အဲဒီနေ့က အာကာအိမ်မှာပဲ ဆက်နေကြသလား။ ပြန်ပဲပြန်သွားကြပြီလားမသိ။ သူလည်း စွဲဆီ ဖုန်းမဆက်။ စွဲကလည်း ကိုယ့်မာနနှင့်ကိုယ် တင်းထားကာ ကြယ်တစင်းဆီ ဖုန်းမဆက်ပါ။

အင်း စွဲတို့ရဲ့ ခွဲခွာခြင်းက ကဗျာမဆန်။ စွဲသည် ဒီလောက ကြီးမှာ ဦးစော်ရည်ကိုမှ သွားချစ်မိသတဲ့။

သူလည်း အသည်းစွဲကို ချစ်မိတဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ခံပြင်းပေါက်ကွဲနေမိမလား။

နောင်တပဲ ရနေပြီလား။

စွဲလည်း သူ့အကြောင်းတွေပဲ တွေးနေမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားမလည်တော့ပါ။

သူ့ကို မချစ်သင့်ပါဘူး။

သူ့သဘောထားကရော ဘယ်လိုလဲ။

သူကသာ စွဲကို ဒေါ်မြခွာညှိသမီးဖြစ်နေတဲ့အတွက် မချစ် တော့ဘဲ နောက်ဆုတ်မည်ဆိုလျှင် စွဲလည်း သူ့ကို ချစ်ချစ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။

အာလာတတွေ မထားဘဲ ခွင့်လွှတ်ကျေးအေးလိုက်ကြရင် ရော။

ဪ ခွဲသဘောထားတွေက တယ်လည်းပျော့ပျောင်း အညံ့ခံလွယ်နေပါလား။

မြင်နေကျ သူ့မျက်နှာအမူအရာကို မြင်ယောင်လွမ်းဆွတ် နေမိတဲ့ စွဲကိုယ်စွဲပဲ ဒေါသဖြစ်လှသည်။

သူ့ကြင်မုကိုယ်ကြင်။

သူ့နေနိုင်ရင်နေပေါ့။ ပြတ်မယ်ဆိုလည်း ပြတ်ပြီပေါ့။ ဘာဖြစ်သေးလဲ။

စွဲကိုယ်စွဲ အားပေးနေမိသည်။

အဲကလေးကြိတ်လိုက်၊ မျက်ခုံးလေးရှုံ့လိုက်နှင့် အမျိုးမျိုးတွေးကာ မေ့ထားဖို့ ကြိုးစားနေရင်းပင် တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေကျ သူ့စကားကို ကြားနေမိသလို ပြင်းပြင်းပြပြ လွမ်းဆွတ် ရလေသည်။

ဒီကိုပြန်ရောက်တာဟာ ဒီညပါဆိုရင် သုံးည။

မေမေသမီးမုန်း စသိရတဲ့နေ့က စိတ်လှုပ်ရှားလို့ ဖုန်းမဆက်နိုင်ဘူးပဲထားဦး နောက်တစ်နေ့ဆို နည်းနည်းမီးမီး သွေးအေး ရမှာမဟုတ်ဘူးလား။ အခုက တတိယနေ့ရောက်လာပြီ။

သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီထင်သည်။

သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ လမ်းခွဲကြဖို့ပဲလား။
ရည်းစားထားမိတဲ့ ရက်ပိုင်းကလေးမှာ စွဲနုလုံးသားတွေ
က ခြောင်းဆန်ယမ်းတိုးနေခဲ့ရသည်။

အပျော်ဆုံးအချိန်ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပြီ။
ကြယ်တစင်းရင်ခွင်ထဲ ခိုမှားခွင့်ရတဲ့ အခိုက်အတန့်လေး
ဟာ ပြန်တွေးတိုင်း ရှက်ကြည်နူးရင်ဖိုရတဲ့ရသကို ပေးနေတုန်းပဲ
လေ။ အခုကြတော့ အခုခံကြောင့်ပဲ စိတ်ရှုပ်မွန်းကြပ်ရပြန်ပြီ။

ကြယ်တစင်းရော ဘာတွေတွေးနေမလဲ စွဲသိချင်လှ၏။
အသည်းစွဲကို မေ့လိုက်၊ မုန်းလိုက် ပြတ်ပြတ်သားသား လမ်းခွဲ
လိုက်ဖို့ပဲလား။

ပင့်သက်ငွေငွေလေးရွက်ရင်း အသည်းစွဲ ငြိမ်သက်နေမိ
၏။ ထိုစဉ်မှာပင် စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးက
တေးသွားလေးပေါ်လာသည်။ စွဲရင်မှာ ထိတ်ခနဲခုန်ကာ ခေါက်ဖုန်း
လေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ဪ။
“ပြော ဦး”
“အံ့မယ် ငါဖြစ်နေလို့ စိတ်မပါတဲ့အသံကြီးနဲ့ ကိုကြယ်
စင်းက ဖုန်းမဆက်သေးလို့လား”

“မဆက်ပါဘူး၊ သူ့ကိုရော ဘယ်သူက မျှော်လင့်နေလို့
လဲ”

“ဦးကဖြင့် နင်တို့အခြေအနေသိချင်လို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်
တာ၊ မိသားစုတွေဖြစ်နေပြီးသားဆိုတော့ အိုကေမှာပဲထင်ပြီး”

“တော်စမ်းပါဟယ်”

“အဲဒီနေ့က သူတို့လည်း ပြန်သွားတာပဲ၊ ကိုကြယ်စင်း
က နင်မရှိတော့ ဒီမှာမနေချင်ဘူးထင်ဝါတယ်၊ ချက်ချင်းကောက်
ပြန်သွားတာ ကြည့်ပါလား၊ ကိုကိုကတောင် ပြောနေတယ်၊ အခု
တော့ ဦးတို့နှစ်ယောက်ပဲ ဒုံးရင်းခုံရင်း ပြန်ဖြစ်သွားတာပဲ”

“နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဟဲ့”

“စွဲ နင့်ကို ကိုကြယ်စင်က တကယ်မဆက်သွယ်တာ
လား၊ သူ့အစ်ကိုနဲ့ရော လာမတွေ့ဘူးလား”

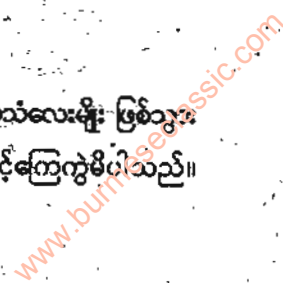
“ဟင့်အင်း”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ငါကတော့ ပြတ်ပြီလို့ပဲ သဘောထား
လိုက်ပြီ”

“ဟယ် အဲလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့”

ယမင်းဦးပင် စိတ်မကောင်းသော အသံလေးမျိုး ဖြစ်သွား
သည်။ စွဲလည်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဆို့နှင့်ကြေကွဲမိပါသည်။

ဒီလောက်မြန်မြန် စာတ်သိမ်းပြတ်သွားလိမ့်မည်ဟု စွဲ
ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့မိပါ။

“သူလည်း မျက်နှာပူလို့ စဉ်းစားနေတာဖြစ်မှာပါ။ နင့်ဆီ
သူလာချင်နေမှာ သေချာပါတယ်”

“မသိဘူး၊ သူ့အကြောင်းမပြောနဲ့တော့”

အသည်းစွဲ စိတ်တိုနေတာဟာ ကြယ်တစင်းအပေါ်
မေတ္တာသက်ဝင်လွန်းလို့ ဖြစ်နေတာမှန်း ယမင်းဦး ရိပ်မိသည်။

အသည်းစွဲမသိချင်လည်း ဦးကတော့ ကိုကိုကနေတစ်ဆင့်
ကြယ်တစင်းဖက်က အခြေအနေကို စုံစမ်းကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

“အေးပါ မပြောတော့ဘူး၊ ဒါပဲနော် နင်လည်း
ကြယ်တစင်းကို မလွမ်းကြေး”

“မလွမ်းပါဘူး၊ ငါက ဘာကြောင့်လွမ်းနေမှာလဲ၊
ဝေးသေး”

ဒီလိုပြန်ပြောမိတဲ့ အသည်းစွဲမျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်
ကြည်လေးပင် ရေသီနေရ၏။

ခေါက်ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး စားပွဲပေါ်ပြန်တင်၊ လူက အိပ်ရာ
ပေါ် လှဲမည်ပြင်ဆဲမှာ

ဖုန်းကစီးပြာလေး ပြန်လင်းလာသည်။

ယမင်းဦးပဲ ထင်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့...

ဟင်။

စွဲရင်ထဲမှာ ဝုန်းခိုင်းကြသွားရသည်။ ကြယ်တစင်းရဲ့
ဖုန်းနံပါတ်အသစ်ကလေးပါ။ ဒါဟာ အာကာဖုန်းမဟုတ်။ သူ့ရဲ့
လိုယ်ပိုင်ဖုန်း။

“ဟဲလို”

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး အသံမှန်ထူးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အစောကြီးကတည်းက အန်တီရွာညှိသမီးဆို
တာ ပြောပြသင့်တယ်”

“ရှင်လည်း ဦးလမင်းစော်ညီဆိုတာ ပြောပြသင့်တယ်”

“မောင်က တမင်မပြောတာမဟုတ်ဘူး”

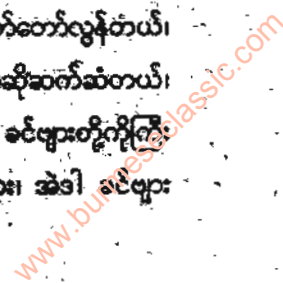
“စွဲလည်း တမင်ကြီး လျှို့ဝှက်ထားတာမှ မဟုတ်တာ”
သူ့ကိုယ်သူ မောင်ဟု သုံးနှုန်းလိုက်တာနှင့် စွဲ လေးသံ
အစကလည်း အလိုလိုပျော့ပျောင်းနူးညံ့သွားရပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ အသည်းတို့ညီအစ်မက တော်တော်လွန်တယ်၊

အင်္ကျီကြီးအပေါ်မှာ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောဆိုဆက်ဆံတယ်၊

အိမ်ထဲမှာပဲပုံစံမျိုးလုပ်တယ်၊ အိမ်ကိုလာတဲ့နေ့က ခင်ဗျားတို့ကိုကြီး

ပိုင်စိုက် အစပြုတ်ပစ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ခင်ဗျား

ထပ်ချက်မဟုတ်လား”

“စွဲသည် မျက်နှာလေးရဲ့ ဆံပင်လေးကုတ်မိရင်”

“အဲဒါက ချိုလေးပါ”

“သူ့အပြစ်လွှဲမချနဲ့”

“မယုံလည်းမတတ်နိုင်ဘူး၊ စွဲက ဦးခေါက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး နောက်ဆုတ်ဖို့ပြောခဲ့တာပဲ”

“အဲဒီဖုန်းကို နားထောင်တာမောင်ပဲ၊ အသည်းက ကိုကြီးထင်ပြီး အန်ကယ် အန်ကယ်နဲ့ ပြောသွားတာ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

“အခု ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသည်းအနေနဲ့ ကိုကြီးကို တောင်းပန်သင့်တယ်၊ သူက အသည်းအပေးနေရာမှာ ရှိတယ်လေ”

“စွဲလည်း စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ကိုယ်တိုင်တောင်းပန်ဦးမှာပါ၊ မေမေကတစ်ဆင့်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြောပြီးပြီ”

“ဒီလောက်နဲ့ဘယ်ရမလဲ”

“ဒါဆို ရှင်ရော ရှင်လည်း မေမေ့ကို ကလေးအမေဖြစ်ပြီး ရှင်အစ်ကိုကြီးကို ဆွဲဆောင်ဖြားယောင်းတယ်လို့ စွပ်စွဲခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်္ဂလာရွှမ်းကျေးနေ့က တက်ရမှာစိုးလို့ ကိုအာကာတို့အိမ်ကို ရှောင်ပြေးခဲ့တာပဲလေ၊ ရှင်လည်း သဘောမတူလို့သာ ကန့်ကွက်တာပဲ၊ ရှင်လည်း မေမေ့ကို တောင်းပန်သင့်တာပဲ”

“မောင်က နှုတ်နဲ့မပြစ်မှားဘူးလေကွာ၊ အန်တီခွာညိုကို တိုက်ရိုက်ဘာမှမပြောခဲ့ဖူးဘူး”

“မသိဘူးကွာ မောင်လည်းတောင်းပန်ရမှာပဲ ဒါပဲ”

“ခင်ဗျားက ကိုကြီးအပေါ် စော်ကားပြစ်မှားတာပဲ၊ ခင်ဗျား အခုချက်ချင်း သွားတောင်းပန်လိုက်ပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ သူ့အစ်ကိုကျ သိတတ်လွန်းပါလား”

“ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရင် လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ အဲဒီနေ့က ထိုကြီးကို အရှက်ခွဲလိုက်တဲ့ကိစ္စကို လွယ်လွယ်လေး ခွင့်လွှတ်လို့ နားထောင်နေလား”

“ခွင့်မလွှတ်ရင်လည်း မပတ်သက်ကြရဲ့ပဲပေါ့”

“မသိလို့သာ ခင်ဗျားကိုချစ်မိတာ၊ သိရင် လုံးဝမချစ်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်၊ အခုလည်း နောက်ဆုတ်လို့ရသေးတာပဲ၊ ဘယ်သူကရော ဆက်ချစ်ပါလို့ အသနားခံနေလို့လဲ ဟွန်း”
“စွဲတို့နှစ်ယောက်သား စကားပြောရင်း တင်းမာပေါက်ကွဲတာကြုံပြန်ပါသည်။

တာကယ်တော့ သူဖုန်းဆက်လာခဲ့ရင် ပြေပြေလည်လည် ပြောမယ်လို့ပဲ စွဲ စဉ်းစားထားခဲ့တာပါ။

“ဆက်မချစ်ဘူးလို့ မောင်ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တောင်းဖန် သင့်တဲ့အကြောင်းကိုပဲ ပြောနေတာ”

စွဲဖက်က တင်းမာဒေါသထွက်မှန်း သိတော့လည်း ကြယ်တစင်းဖက်က အနည်းငယ် ပြန်လျှော့သွားပါသည်။

အသည်းစွဲသည် မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းလာမိလျက် နှုတ်ခမ်း လေးကိုက်ထားမိရင်း

“တော်ပြီ၊ ရှင်နဲ့စကားမပြောချင်ဘူး၊ ကျွန်မဆီ နောက်ထပ်လည်းမဆက်နဲ့”

“အသည်း ခဏနေဦး၊ ဒီမှာ မောင်စောင့်နေတယ်၊ မြဲပြင် ခဏထွက်ခွဲ”

“မထွက်နိုင်ဘူး၊ ရှင်ပြန်တော့”

“မပြန်ဘူးကွာ၊ အိမ်ထဲဝင်လာမလို့ပဲ၊ ညကြီးမိုးချုပ်မို့လို့ အနီတီရွာညိုကိုလည်း မျက်နှာပူလို့ပါ၊ နော် ခဏလေးဆင်းလာခဲ့ပါ ကွာ”

“မလာနိုင်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်၊ ဒါပဲ”

“မလာရင် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အဆိုးမဆိုနဲ့”

အသည်းစွဲက ခေါက်ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ စိတ်တို တိုနှင့် ပါဝါပါ ပိတ်ချပစ်လိုက်တာ။
ပြီးတော့ မြဲပြင်ကို ပြတင်းပိတ်ကနေ အသံချောင်း

ကြည့်မိသည်။ သူ့စင်ကားရပ်ထားပြီး ကားနံဘေးမှာ သူထွက်ရပ် နေတာကို မြင်ရသည်။

အသည်းစွဲရဲ့ အခန်းက မြို့ရှေ့မျက်နှာမူထားတဲ့ အခန်း။ ကျန်တဲ့အခန်းတွေ မီးပိတ်ထားပြီး ဒီအခန်းပဲ မီးချောင်းရောင်လင်း နေတာကြောင့်ရော ပြတင်းလိုက်ကာကြားက သူ့အရိပ်ကို မြင်တာ ကြောင့်ရော ကြယ်တစင်း သူ့မဘယ်မှာလဲဆိုတာ သိသွားရပါ သည်။

စက်ပိတ်ထားပါတယ် ပြောနေတဲ့ဖုန်းကို စိတ်တိုတိုနှင့် တောင်းဘီခါးမှာ ပြန်ချိတ်ပြီး အနားက ခဲတစ်လုံးကောက်၍ ထိုပြတင်းခေါ် လှမ်းပစ်လိုက်မိသည်။

“ဒုန်း”

သူ့ခဲလုံးက သေးပေမဲ့ အဝေးကြီးထိရောက်၏။ စွဲအခန်း ပြတင်းဖုန်းကို လာမထိပေမဲ့ ကားဂိုဒေါင်အမိုးပေါ် ဒုန်းခဲကျရောက် ထိမှန်သွားသည်။

ဟောတော့ တကယ်တောလေကြမ်းပိုး မိုက်ရူးရဲလေး။ လုပ်ပုံ ကို ကြည့်စမ်းပါဦး။

မေမေတို့သိသွားမှဖြင့်။

အသည်းစွဲ စိတ်ပူပြီး လှေကားက တဒုန်းဒုန်းပြေးဆင်းခဲ့ သည်။ ညဝတ်ဆင်၍ ပိုးဂါဝန်ဖြူလှလှလေးနှင့် အပြေးလေးဆင်း

လာစိစဉ်

“ချိုလေးရေ သမီး၊ ဘယ်သူခန့်ပစ်တာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့ ဘယ်သူက ဒီအချိန် ခန့်လာပစ်မှာလဲ၊ သရက်ကင်းတွေ ကြွေကျတာနေလိမ့်မယ်”

တီဗီကြည့်ရင်း ပြောနေကြတဲ့ အသံကြောင့် အသာကလေး မြဲဖြနင်းကာ အသည်းစွဲက ဘယ်သူမှမသိအောင် တံခါးဖွင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

ညဉ့်လေပြည် အေးမြမြလေးကိုထင် မခံစားနိုင်ဘဲ ခြံတံခါးရဲ့ အပြင်ဖက် ကြယ်တစင်း ကားရပ်ထားရာ နေရာဆီ ထွက်ခဲ့ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ ရှင်ကဘယ်သူဆီ ခဲဖိုးလာတောင်းနေတာလဲ၊ မေမေတို့သိသွားရင် ဘာပြောမလဲ၊ ရှင့်အပြုအမူက ဘယ်လောက်ကြမ်းဖိုးဆန်... အို အမေ”

သူက ဖွင့်ဟထားတဲ့ ကားတံခါးဆီ တွန်းကာ စွဲကိုယ်လေးကို အတင်းအကြပ် ကားထဲတွန်းပို့ပြီး သူ့ပါ ဝရန်းသုန်းကားဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်”

“သူတို့မြင်သွားမှာစိုးလို့ပါ အသည်းရယ်၊ ဘာလို့ ဒီလောက်စိတ်ဆိုးနေတာလဲ”

“ဘာ စိတ်ဆိုးအောင်ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

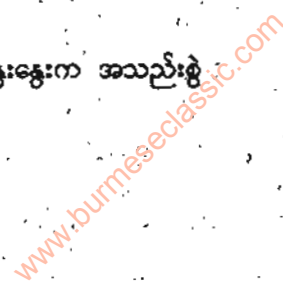
“အား ဖြည်းဖြည်းပြောပါ၊ သိပ်ဒေါသကြီးရင် တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးပစ်လိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

ထုရိုက်လိုက်တဲ့ အသည်းစွဲရဲ့ လက်ကလေးတွေကို ဖမ်းချုပ်ပြီး သူက အသည်းစွဲကိုယ်လုံးအိမ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်၏။ နွေးထွေးမွှေးပျံ့နေသော အထိအတွေ့လေးမှာ ကြယ်တစင်းရဲ့ အလိုမကျ ယောက်ယက်ခတ်နေမှုများက ထူးဆန်းစွာ လျော့ပါးပြေပျောက်သွားရပါသည်။

“အခုလောလောဆယ် တခြားဘာအကြောင်းမှ မပြောကြေး၊ အသည်းလေးကို မောင် အရမ်းချစ်နေတုန်းပဲ၊ ဒါပဲအစိတ်သိရင်တော်ပြီ၊ ဘာကြောင့်မှလည်း မပြောင်းလဲနိုင်ပါဘူးကွာ၊ မောင် အရုံးပေးပါတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

သူက ထိုသို့ ခေယယလေးပြောရင်း စွဲကို တယုတယ၊ အငမ်းမရလေး နှမ်းရွိုက်တဲ့အခါ စွဲလည်း ခုနစ်တံဆိုးနေတာမှေပြီး ယောင်မှားစွာ ခါတိုင်းလိုပဲ သူ့လည်ပင်းကို ပြန်လည်သိုင်းယှက်ဖက်တွယ်လိုက်မိသည်။

နူးညံ့ညင်သာသော သူ့နှုတ်ခမ်းနွေးနွေးက အသည်းစွဲလည်တိုင်လေးဆီ ထိကပ်လာသည်။

ဆုလေးနွယ်(ရန်ကင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ)

ရွှေစိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်တာက ကြယ်တစင်းနှင့် အကြီး
အကျယ် ရှိဖြစ်ပေါက်ကွဲကြပြီထင်တာ။ အခုတော့ ထင်ထားတာ
နှင့် တခြားစီ ဘယ်လိုကဘယ်လို သူရင်ခွင်ထဲ ငြိမ်သက်ကြည်နူး
သွားမိသလဲ မသိပါ။

အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါ အင်မတန် မျက်လှည့်ဆန်
ဆန် ကလူကွဲစယ်တတ်ကြောင်း အသည်းစွဲ သိခဲ့ပါပြီ။

ဘယ်လိုအခြေအနေမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆက်ချစ်ကြပါစို့နော်
မောင်။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ အကောင်းမြင်ပေးကြရ
အောင်နော်။

ဆုလေးနွယ်(ရန်ကင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ)